

**GIÁO ÁN RÈN NHÂN CÁCH
LỚP NGŨ GIỚI - ĐẠO ĐỨC GIA ĐÌNH
TẬP 1**

Trưởng lão THÍCH THÔNG LẠC

**GIÁO ÁN
RÈN NHÂN CÁCH
LỚP NGŨ GIỚI
ĐẠO ĐỨC GIA ĐÌNH
TẬP I**

NHÀ XUẤT BẢN TÔN GIÁO

PL: 2556 - DL: 2012

ĐÔI CHUNG THỦY

(Đôi vợ chồng 25 tuổi đầy hạnh phúc dưới chân núi Đồi - ảnh Khánh Hoan)

Trong đời sống chỉ có vợ chồng là những người gần gũi nhau nhất, thường bên nhau chia sẻ những cay đắng ngọt bùi, khi đói khát cũng đồng cam cộng khổ chia nhau; lúc đau ốm thì đồng nuôi nhau. Cuộc đời này không có ai bằng vợ và chồng, vậy có sao lại nỡ lòng đánh vợ, chửi chồng, v.v...!?

LỜI NÓI ĐẦU

Bất cứ một người nào mới bước chân vào đạo Phật đều phải học hỏi năm giới, tức là phải thọ Tam quy và Ngũ giới. Tam quy xin quý vị hãy đọc bộ sách Tam Quy do tu viện Chơn Như ấn hành. Còn ở đây là bộ sách Ngũ Giới.

Năm giới của đạo Phật là năm giới dạy về đạo đức nhân bản - nhân quả sống không làm khổ mình, khổ người và khổ tất cả chúng sinh.

Đạo đức này nói lên được những hành động nhân cách con người về thân, miệng, ý. Cho nên những lời nói và những hành động lúc nào cũng nhẹ nhàng, ôn tồn, nhã nhặn, cung kính, tôn trọng, lễ độ, v.v...

Những hành động đạo đức ấy đầy đủ văn hóa và đạo đức rất cụ thể rõ ràng. Cho nên mọi người cần phải học hiểu và áp dụng vào cuộc sống hằng ngày, thì mới đem lại sự bình an, yên ổn và hạnh phúc cho mình, cho người, cho gia đình và xã hội. Nhưng nói đến đạo đức nhân

bản - nhân quả thì ít ai hiểu biết
và lưu ý đến nó, vì chính nó từ xưa
đến nay chưa có người triển khai
thành đạo đức nhân bản - nhân
quả.

Người ta biết đến năm giới cấm
này là nhờ các giảng sư, thầy Nam
tông, Bắc tông hay Thiền tông
giảng dạy. Hầu như năm giới này
được giảng dạy nghĩa lý một cách
chung chung, tổng quát trong giới
cấm chứ không thể đi sâu vào nội
dung đạo đức nhân bản - nhân quả.
Vì thế, biến năm giới chỉ là pháp
luật (giới cấm) bắt buộc mọi người
phải tuân thủ và giữ gìn như thế
này, như thế khác để không vi
phạm.

Đem năm giới cấm này bắt buộc người tu sĩ cũng như người cư sĩ tại gia phải giữ gìn nghiêm túc, không hề vi phạm một lỗi nhỏ nhất nào, thì đó là một điều làm trái ngược với đạo Phật. Đạo Phật là đạo tự giác, tự nguyện, cho nên không cấm ai, không bắt buộc ai và cũng không khuyến dụ ai cả.

Đạo Phật chỉ có khuyến mọi người nên giữ giới luật, vì giới luật là đức hạnh nhân bản - nhân quả, nó có công năng giúp cho thân tâm mọi người được thanh thản, an lạc và vô sự. Vì thế, nếu ai sống đúng giới luật "Ly Dục Ly Ác Pháp" này thì có giải thoát ngay liền. Cho nên người sống đúng giới luật - đức

hạnh nghiêm chỉnh là người đem lại lợi ích rất lớn, không những chỉ cho cá nhân mà còn cho mọi người xung quanh mình.

Bộ giới cấm mà các nhà Đại thừa đang giảng dạy trong các trường Phật học và trong các trường hạ, đây chỉ là một việc làm sơ ý, chính vì không hiểu rõ lời dạy của Phật, nên các tổ Đại thừa mới biên soạn thành giới cấm mà thôi.

Trong khi đức Phật muốn chấp nhận một người nào để trở thành người đệ tử của mình, thì người ấy phải tự nguyện tập sống biệt trú trong 4 tháng với những giới luật. Sau khi sống đúng 4 tháng, thấy mình thích nghi được với giới luật,

và lúc bấy giờ người đó tự nguyện
tự giác sống đời khất sĩ thì đức
Phật mới cho xuất gia làm tu
khéo.

Cho nên các tổ làm một việc làm
thiếu tỉnh giác, biến giới luật đức
hạnh tự nguyện, tự giác của Phật
giáo thành một giáo điều, vì thế
không một người tu sĩ nào của
Phật giáo phát triển sống đúng
giới luật được, chỉ sống có hình
thức giới luật, thường nói ngoài
đầu mới chót lưỡi, khéo che đậy tín
đồ Phật giáo, chứ không thể gạt ai
được cả. Có đúng như vậy không
quý vị?

Giới cấm thì có đó, nhưng tu sĩ
Phật giáo từ tu sĩ già cho chí tu sĩ

trẻ, không một người nào không vi phạm giới luật. Khi vi phạm giới ăn phi thời, họ còn tìm mọi cách để lý luận khoác lác, che đậy và bẻ vụn giới (chư Thiên ăn buổi sáng, Phật ăn giờ ngọ, chúng sinh ăn sau giờ ngọ và ngạ quỷ ăn đêm). Chư tăng sống thiếu đức hạnh giải thoát, thường chạy theo dục lạc thế gian, khiến cho hàng tín đồ không thấy việc vi phạm giới luật tội lỗi của họ.

Cho nên đem giới luật cấm người tu sĩ Phật giáo không được vi phạm là một điều "không tương". Như đã nói ở trên, giới cấm là một điều đi ngược lại đạo Phật. Bởi đạo Phật là một tôn giáo tự

nguyện, tự giác, chứ không ai có quyền bắt buộc ai phải giữ gìn giới luật. Cho nên đạo Phật không có giáo điều, mà chỉ có lời khuyên, và giảng dạy để truyền đạt những sự lợi ích của giới luật vào đời sống của mọi người.

Giới luật của người cư sĩ tại gia thì có Năm Giới, nhưng năm giới chỉ có nghi thức lễ thọ năm giới, chứ không có bài học đức hạnh năm giới. Sau khi thọ năm giới xong, người cư sĩ ra người cư sĩ, còn năm giới ra năm giới, chẳng có lợi ích gì cả, cũng giống như người làm bánh, bánh không thành, cho nên bột ra bột, đường ra đường.

Người cư sĩ tại gia thọ năm giới

cho có hình thức, chứ không ai giữ gìn năm giới trọn vẹn. Chính họ cũng không hiểu năm giới là đức hạnh thâm sâu của một đời sống con người, và chính năm giới sẽ mãi mãi đem lại sự bình an và hạnh phúc.

Đạo đức của năm giới luật là đức hạnh nhân bản - nhân quả của mọi người trên thế gian này. Vì thế nó không phân biệt người có tôn giáo hay không có tôn giáo, người phàm phu hay người cao sang, người bình dân hay người trí thức, người có học hay người vô học đều cần phải học hiểu nhiều hơn nữa, vì nó là một nền đạo đức làm lợi ích chung cho mọi người, cho mọi gia

đình và cho tất cả xã hội của loài người.

Mang danh là phật tử nhưng không hiểu nghĩa lý đạo đức nhân bản - nhân quả Năm Giới này là gì. Khi không hiểu, họ làm sao biết đạo đức đâu mà áp dụng vào đời sống. Vì thế, những người theo Phật giáo mà vẫn khổ đau như người bình thường. Đời sống không thoát khổ, tâm không hết tâm tham, sân, si, mạn, nghi... Phiền não, tai nạn, bệnh tật khổ đau... vẫn ngút ngàn.

Theo Phật giáo mà chỉ biết cúng tế cầu siêu, cầu an, cầu phước báu, tụng kinh niệm Phật cầu tha lực, đó là một việc làm đầy mê tín,

mù quáng, vô tình biến mình trở thành những người dân lạc hậu của thời bộ lạc xa xưa.

Như quý tu sinh tại tu viện Chon Nhu vừa đã học và áp dụng hai giới luật đầu tiên xong. Đó là Giới đức "Hiếu Sinh" và giới đức "Ly Tham", một kết quả đạo đức đã trở thành những hành động sống hằng ngày, nó đem đến sự an vui thanh thản cho tâm hồn mọi người một cách tuyệt vời. Có đúng như vậy không quý tu sinh?

Bây giờ quý tu sinh học đến giới luật đức "Chung Thủy". Đây là giới thứ ba dạy về đạo đức gia đình. Một đạo đức nhân bản - nhân quả dạy về nhân cách sống

của mọi người trong gia đình để đem lại một tình thương yêu chan hòa và chân thật, một tình thương đem lại sự an vui hạnh phúc của mọi người trong gia đình; một đạo đức mang đến lòng chung thủy giữa vợ chồng đối xử với nhau như nước với sữa; một đạo đức mang đến thân thương chia sẻ nhau những lúc nặng nhọc, khó khăn; những lúc ngọt bùi, cay đắng như tay mặt và tay trái. Đúng thật là một đạo đức gia đình này rất tuyệt vời.

Muốn có một cuộc sống gia đình hạnh phúc trong ấm ngoài êm, thì bất cứ một người nào có tôn giáo hay không tôn giáo cũng đều phải học giới luật đức hạnh này. Vì nó

là một đạo đức duy nhất của mỗi gia đình trên thế gian này; nó là một vị thần hộ mệnh và bảo vệ cho mỗi gia đình đều được yên vui, người người trong gia đình đều biết thương nhau; đều biết chia sẻ ngọt bùi cay đắng với nhau như trên đã nói. Tình nghĩa vợ chồng sống với nhau rất chung thủy, không bao giờ ngoại tình với người này, người khác.

Nếu mọi người không học đạo đức gia đình thì bạo lực gia đình không thể nào tránh khỏi. Những trường hợp bạo lực gia đình đã xảy ra khiến nhiều gia đình li dị, vợ chồng chia rẽ, con cái li tán, theo mẹ mất cha, theo cha mất mẹ, thật

*Là đau thương xót xa vô cùng.
Phải không quý vị?*

*Bạo lực gia đình thường xảy ra
trong gia đình không ít thì nhiều,
gia đình nào cũng có cơm chẳng
lành canh chẳng ngon, nhưng rồi
mọi người chịu đựng bỏ qua vì còn
thấy bổn phận trách nhiệm với con
cái, cha mẹ đôi bên...*

*Bạo lực gia đình nhiều khi gây
ra án mạng mà báo chí thường đăng
tin tức xảy ra khắp nơi trong nước,
không tỉnh thành nào mà không có
nạn bạo lực gia đình.*

*Người có học đạo đức chung
thủy gia đình thì cuộc sống luôn
luôn tràn đầy niềm yêu thương chân
thật, sợ chồng sống có tình, có*

nghĩa, biết nhường nhịn lẫn nhau, biết nhẫn nhục, tùy thuận và bằng lòng trước mọi hoàn cảnh nghịch ý trái lòng, biết tha thứ mọi lỗi lầm của nhau khi lời qua tiếng lại; biết chia sẻ ngọt bùi, cay đắng khi gặp phải những cảnh gian nan thử thách, v.v...

Rèn luyện sống đạo đức gia đình là một việc làm rất khó, nó đòi hỏi phải bền chí, và mỗi người còn biết cách học tập nhân cách Hiếu Sinh, Lý Tham cho bản thân riêng của mình để trở thành một thói quen đạo đức. Trong khi rèn luyện đạo đức nhân bản - nhân quả, nó đòi hỏi chúng ta phải có ý chí cương quyết, mạnh mẽ dứt khoát nói một

là một, nói hai là hai, không được nói ba, nói bốn, tức là không được nói qua, nói lại.

Đây, quý vị nghe một người mẹ, người Tây phương dạy con: "Một hôm, có người mẹ ngoại quốc nhận lời mời dùng cơm trong một gia đình của người Trung Quốc ở Sơn Đông. Bà mang theo một đứa con gái tám tuổi. Nữ chủ nhân Trung Quốc nấu ăn rất giỏi, bà nói: "Hôm nay tôi sẽ làm món ăn Tây mời các bạn. Các bạn ăn để xem người Trung Quốc nấu món ăn Tây có ngon không nhé!". Bé gái 8 tuổi nghĩ người Trung Quốc làm món ăn Tây không ngon, bèn nói không ăn. Sau khi làm xong các

món ăn, nữ chủ nhân bung kem lên. Cô bé ngoại quốc mắt sáng lên. Ôi trông đẹp quá! Nhìn đẹp như vậy chắc hẳn ăn rất ngon, bé nói: "Mẹ ơi con muốn ăn kem". Nữ chủ nhân làm kem theo số người, vì bé nói không ăn, nên không làm phần của bé. Không ngờ mẹ cô bé nói: "Không. Con gái tôi đã nói không ăn là không ăn kem thì hôm nay không được ăn". Bé gái rối lên vội nói: "Mẹ ơi, hôm nay con rất thích ăn kem, hôm nay nhất định con phải ăn kem". Người mẹ vẫn không đồng ý. Bé gái òa khóc, nước mắt giàn giụa, nhưng người mẹ vẫn không cho ăn. Nữ chủ nhân Trung Quốc bèn nói: "Cho bé ăn đi, trẻ con mà, tính gì đến lời

nói của chúng". Nhưng người mẹ ngoại quốc vẫn cương quyết không cho con ăn". (Giáo dục nhân cách cho tuổi trẻ, tập 1, Phan Hà Sơn biên soạn)

Chúng ta hãy nghĩ xem, nếu như gặp trường hợp như vậy bạn sẽ làm gì? Làm như người mẹ Trung Quốc hay làm như người mẹ ngoại quốc?

Nếu đã quyết tâm giáo dục con mình giữ gìn đức tin thì nên giáo dục theo người mẹ ngoại quốc. Hầu hết các người mẹ không quan tâm lưu ý vấn đề giáo dục đức tin cho con em mình, thường xem thường chữ tín nên làm theo người mẹ Trung Quốc.

Một mẫu chuyện tuy nhỏ trong

gia đình, nhưng vấn đề giáo dục đạo đức nhân bản - nhân quả cho con em không được xem nhỏ, xem thường, nó ảnh hưởng xấu đến xã hội không ít ở ngày mai.

Cho nên sự giáo dục gia đình rất cần thiết cho mỗi người, vì thế mọi nhà và mọi người đều phải đi học và rèn luyện đạo đức nhân cách gia đình, đừng nên xem thường đạo đức gia đình là một điều nhỏ mọn. Như vậy rất sai. Bạo lực gia đình thường xảy ra là do những người trong gia đình thiếu học tập rèn luyện đạo đức nhân bản - nhân quả về gia đình.

Đạo đức gia đình là sự sống của mỗi cá nhân trong gia đình, nó là

một đạo đức cao cả và đẹp đẽ, thường mang lại hạnh phúc cho mỗi gia đình và đem lại một trật tự an toàn cho xã hội.

Theo chúng tôi thiết nghĩ, đạo đức xã hội xuống cấp, tệ nạn xã hội càng ngày càng gia tăng là nguyên do gia đình và học đường xem thường sự giáo dục đạo đức nhân bản - nhân quả. Cho nên ngay từ khi đứa bé mới chào đời, mà không được dạy về đạo đức nhân bản - nhân quả thì con cái trong nhà khó trở thành người tốt; khó trở thành người có đức, có tài toàn diện.

Vấn đề giáo dục đạo đức trẻ con trong gia đình rất quan trọng, nên phải được giáo dục từ thuở ban đầu

khi chúng có mặt trong gia đình, và cũng như ngay từ buổi cấp sách đến trường đầu tiên mà được nhà trường giáo dục đạo đức nhân bản - nhân quả, thì xã hội đâu có những tệ nạn như ngày nay.

Nếu gia đình và học đường thấy trách nhiệm và bổn phận giáo dục đạo đức nhân bản - nhân quả đem lại lợi ích to lớn cho gia đình, cho xã hội và đất nước như vậy, thì đừng xem thường những hành vi thiếu đạo đức nhỏ nhặt ban đầu của các cháu. Ngay từ lúc các cháu còn bé thơ, hằng ngày phải được uốn nắn, rèn luyện nhân cách đạo đức Ngũ Giới, thì xã hội đâu còn là một gánh nặng. Phải không quý

ơ?

Vì lợi ích rất lớn của mỗi gia đình nên chúng tôi khuyến mọi người trong gia đình hãy cố gắng học tập và rèn luyện đức hạnh này, để gia đình mãi mãi là nơi tổ ấm của mọi người.

Kính ghi

Trưởng Lão Thích Thông Lạc

Bài học thứ 1

RÈN NHÂN CÁCH ĐẠO ĐỨC GIA ĐÌNH **KHÔNG NÊN TÀ DÂM**

*K*hông nên tà dâm, đó là một lời khuyên của đức Phật từ ngày xưa đối với mọi người đã có gia đình hay chưa có gia đình. Lời khuyên này có một giá trị rất lớn đối với loài người trên hành tinh này. Vì gia đình là một đơn vị tập thể nhỏ của xã hội, những người sinh hoạt sống

trong đơn vị tập thể xã hội nhỏ đó đều là những người thân thương cùng máu mủ ruột thịt, cùng là chồng, là vợ, là con cái với nhau. Đó là một chùm nhân quả do nhân và duyên thuận nghịch tạo thành gia đình, nhiều gia đình liên hệ cùng dòng họ máu mủ ruột thịt thành gia tộc, nhiều gia tộc liên hệ kết hợp thành một lực lượng sức mạnh để bảo vệ một truyền thống tư tưởng, một dãy đất đá sông núi để làm nơi sản xuất kinh tế, mang lại sự sống cho mọi người, nơi đó gọi là đất nước.

Vì thế mọi người sống chung nhau trong đơn vị tập thể gia đình nhỏ bé đó nên thể hiện lòng yêu thương chân thật với nhau. Nếu trong gia đình có một người nào sống rượu chè say xỉn, bài bạc, thiếu thành thật, giả dối, gian xảo, lừa đảo thì có thể bạo lực gia đình sẽ xảy ra, và như vậy đơn vị gia đình xã hội nhỏ bé đó sẽ chia lìa và ly tán. Mỗi cá nhân trong đơn vị xã hội đó đều phải gánh chịu tất cả mọi hậu quả khổ đau, phiền lụy, lo rầu, thương nhớ, v.v... họ sống như trong địa ngục.

Bạo lực gia đình có thể tạo thành một dấu ấn trong tâm mọi người. Một dấu ấn khó quên và có thể mang theo sự ân hận suốt cả đời người.

Đây một câu chuyện xảy ra thực sự trong đời sống hiện nay đã báo động đạo đức đang xuống cấp trầm trọng, không riêng cho những giới

người kém học thức, mà ngay cả những giới người trí thức trên đại học: “Phan A, học sinh của tôi học lớp luyện thi đại học vài năm trước. Em trúng tuyển đại học kinh tế. Thật bất ngờ, em không có mặt trong buổi tiệc khao do bố em tổ chức mừng em vào đại học. Theo lời mẹ em, lòng tin của em bị đổ vỡ hoàn toàn từ sau lần bố đưa em đi xét nghiệm ADN. Ông nghi ngờ thời gian tu nghiệp nước ngoài, Phan A không phải con ông. Kết quả xét nghiệm chứng thực về mặt huyết học, Phan A là con ruột của ông. Về mặt tình cảm, ông đã thực sự đánh mất đứa con trai duy nhất của mình. Phan A không còn xem ông là một người cha trí thức bao dung em từng kính trọng trước đây. Ông đã hiện nguyên hình một gã đàn ông nhỏ nhen, hẹp hòi, ích kỷ”.

Báo Người Lao Động, ngày 30/6/2007

Nguyễn Ngọc Hà

Đọc qua câu chuyện trên đây chúng ta rất đau lòng. Con người dù có học thức bao nhiêu mà đức hiếu sinh bao dung không có thì cũng không ra gì. Một dấu ấn người cha ích kỷ làm sao cháu Phan A quên được. Nếu trên đời này những đứa trẻ con riêng của cha hay của mẹ thì bốn phận làm người có đạo đức lại còn thương những đứa trẻ đó hơn nữa, bởi vì chúng rất bất

hạnh. Vì một lý do gì mà cha mẹ li dị nhau nên chúng đã mất đi tình thương của mẹ hay của cha, vì thế chúng ta có duyên làm cha hay làm mẹ của chúng thì lại phải thương yêu chúng nhiều hơn nữa. Có sao lại phải đi xét nghiệm ADN để làm gì?

Hầu hết mọi gia đình đều có xảy ra những chuyện cãi vã lặt vặt với nhau, nhưng nó không phải là bạo lực gia đình. Bạo lực gia đình là do từ lòng ghen tuông, từ rượu chè, bài bạc, hút xách, v.v... Bạo lực gia đình thường xảy ra là người phụ nữ bị đánh đập một cách dã man, có khi gây án mạng, đem đến những sự đau khổ tận cùng cho những người thân. Nguyên nhân chính của bạo lực gia đình là do tính gian dối, lén lút tà dâm.

Bởi vậy tà dâm là một hành động vô đạo đức, nó mang đến xấu xa ác hại, nó làm cho cá nhân mất uy tín với mọi người, nó làm cho cá nhân khó nhìn thẳng mặt ai. Tà dâm làm hại uy danh cá nhân mình, làm tan nát gia đình mình và gia đình của người khác. Tà dâm thường tạo ra cảnh ghen tuông, từ ghen tuông tạo ra bạo lực gia đình như trên đã nói. Bạo lực gia đình thường gây ra cảnh tạt axit, cảnh đánh đập dã man gây thương tích trầm trọng và gây ra án mạng khiến xã hội bất an. Cho nên tà dâm là một hành động xấu xa, tác hại đáng lên án, đáng kết tội, đáng diệt trừ, v.v...

Nói đến tà dâm là phải nói đến tính dâm dục. Dâm dục là một đặc tính tự nhiên trong sự sinh tồn, tức là sự sống sinh diệt của muôn loài, vì thế mọi vật được sinh ra đều do duyên hợp đặc tính này. Cho nên dâm dục là một bản tính rất tự nhiên, nhưng khi nó mất tự nhiên, trở thành tính dâm dục quá trớn thì nó thành tà dâm. Tà dâm là một tính dâm dục bệnh hoạn gây ảnh hưởng xấu xa đến danh dự cá nhân, gia đình và xã hội, và còn mang lại bệnh tật nan y đến cơ thể. Như hiện nay do tà dâm mới sinh ra nhiều bệnh tật của thời đại như AIDS (Sida). Từ tính tà dâm mới sinh ra nghiện ngập rượu chè, thuốc lá, xì ke, ma túy, v.v... Từ những sự nghiện ngập này mới nảy sinh ra trộm cắp, cướp của, giết người, xã hội mới có nhiều tệ nạn khiến cho cuộc sống của con người trong xã hội bất an.

Hỡi các cháu thanh niên và thanh thiếu niên nam nữ! Các cháu là mầm non của Tổ quốc, phải làm sao xứng đáng với truyền thống anh hùng bất khuất của cha ông nơi đất nước quê hương này. Các cháu đừng chạy theo dục vọng thấp hèn, rượu chè, bài bạc, sắc dục. Vì chạy theo những dục vọng thấp hèn các cháu sẽ trở thành những con người hung ác, xấu xa, trộm cắp, cướp giết, mãi dâm, v.v.. tâm hồn trụy lạc đầy tội lỗi một cách đen tối, tương lai các cháu mờ mịt, danh dự các cháu chôn vùi nơi bùn nhơ hôi thối. Các cháu có biết không?

Nói đến tà dâm chúng ta phải hiểu nghĩa của nó cho rõ ràng: Khi tâm dâm dục quá trớn, nó trở thành mất tự nhiên thường có sự bắt buộc người khác, đòi hỏi ở người khác. Khi người khác không đồng ý trong cuộc truy hoan sắc dục thì cuộc truy hoan sắc dục đó được xem là tà dâm, cho dù là với vợ hoặc chồng.

Tà dâm có nhiều hình thức khác nhau, nhưng nói đến tà dâm là nói đến dâm dục bất chính, vì thế chúng ta cần phải hiểu nghĩa bất chính cho rõ ràng để cố tránh những việc làm sai trái mà sau này phạm vào pháp luật Nhà nước thì không thể nào tránh khỏi tù tội và bản án. Và nhất là người có đạo đức không thể chấp nhận, tha thứ hành vi tội lỗi này, tuy không phải tội giết người, nhưng nó là một điều làm ô nhục đến danh dự bản thân và tinh thần của mình và của người khác. Nhất là gái mãi dâm làm ô nhục không riêng bản thân mà còn ảnh hưởng đến quê hương, đất nước.

Tà dâm là một hành động không những làm ô nhiễm, ô nhục mình và còn làm ô nhiễm, ô nhục người khác. Những hành động tà dâm mới xem thì rất bình thường như những hành động giao hợp của loài thú vật khác. Nhưng ở con người thì khác, không như con vật, nên nó không bình thường quý vị ạ! Vì sờ tới nó quý vị coi chừng một hậu quả đau khổ không lường, một tội lỗi mà pháp luật không tha thứ cho quý

vị; một danh dự của con người quý vị cũng không còn. Nhưng sắc dục dễ cám dỗ và lôi cuốn quý vị, nếu quý vị xem thường là quý vị sẽ rơi xuống vực thẳm của nó. Cho nên quý vị cần cảnh giác đề phòng những cám dỗ của người khác phái thường tự nhiên giăng rập, thì mới có thể vượt qua những chặng đường đời đầy cam go và thử thách về vấn đề sắc dục.

Thứ nhất: Tà dâm là những hành động dâm dục bằng cách bán dâm (mãi dâm). Như những gái lầu xanh, những phụ nữ mãi dâm trong những quán bia ôm hoặc vũ trường đều lấy trôn nuôi miệng, đó là những người phụ nữ tà dâm. Bán dâm không phải là một cái nghề chân chánh lành mạnh, mà là một hành động làm ô nhục bản thân; làm ô nhục gia đình và làm ô nhục xã hội như trên đã nói. Những hành động tà dâm đó làm ảnh hưởng xấu đến dân tộc, Tổ quốc, nên các cháu gái phải hiểu biết rõ ràng: Nó là một hành động đem nhân phẩm của mình làm đồ chơi bẩn thỉu cho người khác phái, họ sẽ xem thường nhân phẩm của các cháu, của phái nữ. Cho nên hành động mãi dâm làm mất nhân cách cá nhân con người, làm mất giá trị của người phụ nữ. Các cháu có biết không?

Thứ hai: Tà dâm là một hành động dâm dục bằng cách dùng tiền mua dâm với gái mãi dâm, bằng cách dùng tiền bạc, nhà cửa, xe cộ mua dâm để dụ dỗ những cháu gái non lòng nhẹ dạ

tham tiền, tham giàu sang, v.v... Đó là một hành động đáng khinh chê, đáng phỉ báng, lấy tiền bạc để phá hủy nhân phẩm đời người con gái. Thật là vô đạo đức nhân bản.

Thứ ba: Tà dâm là một hành động dâm dục dùng sức mạnh hiếp dâm người yếu đuối thể cô, dùng vũ khí dao, súng hăm dọa để hiếp dâm... Đó là một hành động thú vật, vô đạo đức mà tất cả pháp luật bất cứ một nước nào trên thế gian này cũng đều kết tội. Một tội lỗi rất nặng. Vì đó là bản chất của loài thú vật chứ không phải con người. Cho nên những người tà dâm là những người còn mang bản chất của loài thú vật, chứ con người không ai làm một việc làm cưỡng bức, như nhục, đồi tiện, hèn hạ... như vậy.

Thứ tư: Tà dâm là một hành động dâm dục bất chính như hiếp dâm trẻ em. Đó là một hành động phi pháp mà pháp luật bất cứ một nước nào trên thế gian này cũng không bao giờ chấp nhận như từ xưa cho đến nay. Cho nên nước nào cũng đều kết án tù tội và còn bồi thường danh dự, nhưng làm sao bồi thường được, khi tinh thần bị một ấn tượng khó quên, nhất là về tâm sắc dục.

Thứ năm: Tà dâm là một hành động dâm dục với người khác không phải là chồng hay vợ của mình. Đó là một hành động không chung thủy, không tình nghĩa giống như loài chó, trâu,

thú vật vậy. Đó là một hành động phá hoại gia đình mình và gia đình người khác, một hành động tội ác rất lớn, khiến cho cuộc sống mọi người trong gia đình bất an. Pháp luật cần phải xử phạt những người phá hoại gia đình tội rất nặng và buộc họ phải học tập đạo đức chung thủy, khi nào họ thấm nhuần đạo đức này thì mới trả lại quyền tự do, hòa nhập trong cuộc sống cộng đồng.

Thứ sáu: Tà dâm là một hành động dâm dục loạn luân cha mẹ lấy con cái của mình, anh em chị em lấy nhau trong tình thân quyến thuộc chú bác, cô dì, cậu mợ. Đó là một hành động loạn luân không còn biết dòng họ, vọng tộc, máu mủ ruột thịt. Đó là một loại dâm dục loạn luân mà truyền thống đạo đức dân tộc Việt Nam không thể chấp nhận.

Đạo đức dân tộc Việt Nam là ĐẠO THỜ ÔNG BÀ. Đạo thờ ông bà là một đạo đức THỦY CHUNG, HIẾU, TRUNG, LỄ NGHĨA, một đạo đức biết tôn kính người trên kẻ dưới, có tôn ti trật tự, cho nên những danh từ xưng hô của dân tộc Việt Nam rất giàu có. Trong mỗi gia đình Việt Nam con cháu đều bắt buộc phải học đạo đức THỦY CHUNG, HIẾU, TRUNG, LỄ NGHĨA. Có như vậy nạn loạn luân trong gia đình sẽ chấm dứt.

Chúng ta ai cũng biết, con người là một loài

động vật cao cấp có tri kiến hiểu biết hơn các loài thú vật; có nhận định phân biệt được rõ ràng đâu là đạo đức và đâu là vô đạo đức, còn con thú vật thì không thể sánh với con người được. Cho nên con người chứ không phải là con thú vật, vì vậy chúng ta là con người phải sống đúng đạo đức nhân bản - nhân quả, sống tránh xa những hành động tà dâm, vì hành động tà dâm là hành động thú vật vô đạo đức nhân bản.

Thứ bảy: Tà dâm là một hành động dâm dục vô liêm sỉ như cha ghê hiếp dâm con riêng của vợ. Đó là một hành động dâm dục mà đạo đức con người không thể chấp nhận, vì con riêng của vợ cũng như con của mình. Tại sao biết lấy mẹ làm vợ mà còn lấy con nữa. Có phải là con thú vật không? Những hành động tà dâm này thường xảy ra: *“Cha ghê hiếp dâm con riêng của vợ”*. Thật là một hành động vô đạo đức, vô liêm sỉ mà xã hội cần phải lên án những kẻ tà dâm bất chánh này. Tà dâm là một sự dâm dục bất chánh, là một hành động thú vật mà con người cần phải xa lìa, từ bỏ mới được gọi là con người. Tà dâm trên cuộc đời này đã gây thương đau cho biết bao nhiêu người, biết bao nhiêu gia đình kẻ sao cho siết.

Làm người ai cũng có dâm dục, nhưng giữ gìn không tà dâm là thể hiện một đức hạnh đáng ca ngợi, đáng khâm phục.

Cho nên giới thứ ba dạy “*Không nên tà dâm*” là dạy mọi người sống với ĐỨC CHUNG THỦY, chỉ có đức chung thủy mới mang lại hạnh phúc gia đình, đem lại sự bình an cho mọi người trong gia đình. Một gia đình tốt thì mọi người trong gia đình đều phải học tập rèn luyện nhân cách sống đúng bốn đức:

1- Đức thành thật.

2- Đức hiếu sinh.

3- Đức cung kính và tôn trọng.

4- Đức chung thủy.

Thứ nhất: Muốn hạnh phúc gia đình thì mọi người phải thành thật đối xử với nhau, đó là uy tín tạo niềm tin với mọi người, nếu thiếu đức thành thật thì sẽ có sự nghi kỵ lẫn nhau và lòng nghi kỵ sẽ dẫn đến biết bao nhiêu điều khổ đau, phiền lụy. Cho nên muốn xây dựng hạnh phúc gia đình thì đức thành thật là hàng đầu trong tất cả đức hạnh mà chúng ta sẽ học tập và rèn luyện nhân cách tới đây.

Thứ hai: Muốn xây dựng hạnh phúc gia đình thì mọi người trong gia đình đều phải biết thương yêu nhau chân thành, trong tình thương yêu phải luôn luôn kèm theo đức tha thứ. Có thương yêu tha thứ thì mới thực hiện được đức chung thủy. Có thực hiện được đức chung thủy như vậy thì gia đình mới trong ấm ngoài êm; mới thuận vợ thuận chồng; mới có cuộc sống

thiên đàng tại thế gian.

Thứ ba: Muốn gia đình được hạnh phúc thì vợ chồng phải biết tôn trọng và cung kính nhau, khi cung kính và tôn trọng nhau thì không nên dùng lời nói hung dữ, lời nói thô lỗ, lời nói không êm dịu, lời nói thách đố, lời nói chửi thề, tục tĩu, v.v...

Khi cung kính và tôn trọng nhau thì không dùng những hành động vũ phu xía xói đưa tay, đưa chân ra điều bộ như muốn đánh, đá người khác, v.v...

Bởi đức lễ là cung kính tôn trọng sự sống của những người trong gia đình thì gia đình sẽ hạnh phúc biết bao. Chính vì vợ chồng không biết tôn trọng và cung kính lẫn nhau nên mới có cảnh cơm không lành, canh không ngọt; mới có cảnh bạo lực gia đình chồng đánh đập vợ con, con cãi lại cha mẹ hoặc vợ chửi mắng chồng.

Thứ tư: Muốn xây dựng hạnh phúc gia đình thì mọi người phải biết giữ gìn đức chung thủy, đừng vì tâm sắc dục thấp hèn đê tiện mà lỗi đạo đồng tịch đồng sàng. Khi tà dâm với người khác thì còn mặt mũi nào mà nhìn mặt vợ con hay nhìn mặt chồng con. Phải không quý vị?

Cho nên người giữ gìn đức chung thủy là người xứng đáng làm chồng, làm vợ, làm cha, làm mẹ và làm ông bà của các con cháu. Còn ngược lại, không chung thủy là người không

xứng đáng làm ông bà, cha mẹ; làm gương mẫu mực cho con cháu soi.

Vợ chồng không chung thủy với nhau là một nỗi khổ đau phiền lụy cho con cái, gia đình thường cơm không lành, canh không ngon, vợ chồng hay cãi cọ đánh chửi nhau. Con cái rất đau khổ và dường như tình thương của cha mẹ đối với con cái không trọn đầy nên tính tình chúng trở nên làm lý khó dạy, thường bê tha theo những bạn bè xấu ác, chúng trở thành những đứa trẻ bụi đời. Nếu không có ông bà yêu thương đùm bọc thì những đứa trẻ bất hạnh này là gánh nặng cho xã hội. Trong gia đình mà mọi người sống vô đạo đức nhân bản - nhân quả thì cuộc sống chỉ còn là một cảnh giới địa ngục tại thế gian mà thôi.

Ông bà, cha mẹ mẫu mực thì con cháu thảo hiền, ngược lại ông bà cha mẹ không mẫu mực con cháu không thảo hiền. Vì thế gia đình tan nát thì con cháu bê tha du hí du thực, sống lang thang bụi đời tạo thêm gánh nặng cho xã hội như trên đã nói.

Những thanh niên, thiếu niên nam nữ không được dạy dỗ uốn nắn đạo đức trong gia đình nên ngoài xã hội biết bao nhiêu tệ nạn xảy ra khiến cho các cấp lãnh đạo Nhà nước ngày đêm lo toan, ngành Công an phải giữ gìn trật tự an ninh, diệt trừ băng nhóm trộm cắp cướp của giết

người, v.v... thì mới mong đem lại sự bình an cho nhân dân.

Là ông bà, cha mẹ trong gia đình cũng là một công dân trong một nước, chúng ta có nhiệm vụ và bổn phận phải giáo dục con cháu mình sống có đạo đức không được làm khổ mình, khổ người. Nhất là phải dạy con cháu thi hành pháp luật Nhà nước, luật lệ giao thông nghiêm chỉnh để tránh những tai nạn xảy ra thương tật, mất mạng, đem lại những nỗi thương đau cho mình, cho người; tránh xa những nơi cờ bạc, hút chích, rượu chè, để đem lại sự trật tự bình an cho xã hội. Không được tạo những tệ nạn trộm cướp, mãi dâm gây rắc rối thêm phiền phức cho xã hội, v.v...

Chúng ta là con người chứ không phải là con thú vật, vì thế chúng ta phải biết giữ gìn danh dự cá nhân của mình, của gia đình và của xã hội quê hương đất nước của chúng ta. Chúng ta không có quyền để cho người ngoại quốc khinh chê đất nước này, dân tộc này. Nếu các cháu thanh niên và thanh thiếu niên nam nữ làm xấu xa, bê tha rượu chè, cờ gian bạc lận, móc túi, trộm cắp, cướp giật, làm gái mãi dâm để cho người ngoại quốc mạ nhục xem thường quê hương Tổ quốc chúng ta là các cháu sẽ có tội với Tổ quốc.

Hỡi các cháu thanh niên, thiếu niên nam nữ

Việt Nam! Chúng ta là những công dân Việt Nam, một công dân của một đất nước có một truyền thống anh hùng bất khuất trước mọi thế lực của ngoại xâm. Tổ tiên, ông cha chúng ta lúc nào cũng không đầu hàng giặc, dù giặc ngoại xâm có một thế lực mạnh, có vũ khí tối tân khoa học nhưng cũng không làm tổ tiên chúng ta quy hàng, dù bất cứ cho một người nước nào: Tây, Tàu, Nhật, Mỹ, v.v... Phải không các cháu?

Vì thế thà chết chứ không làm gái mãi dâm. Bởi vì làm gái mãi dâm là làm nhục nhã ô uế cho bản thân, cho gia đình cha mẹ, anh em, cho dòng họ thân bằng quyến thuộc. Khi trong gia đình có con cháu như vậy thì họ không còn dám nhìn mặt ai, vì làm gái mãi dâm là làm nhục nhã danh dự cho quê hương xứ sở Việt Nam, mang tiếng gái Việt Nam bán dâm để nuôi miệng. Hèn hạ lắm các cháu ạ! Đâu phải các cháu không có nghề nghiệp thiện lành làm để sống sao? Thà chết còn hơn đi làm nghề mãi dâm nhục nhã như thế này, xấu xa lắm các cháu ạ!

Hỡi các cháu thanh niên, thiếu niên nam nữ Việt Nam! Chúng ta là dân tộc Việt Nam có một truyền thống anh hùng bất khuất trước mọi thế lực của ngoại xâm. Tổ tiên, ông cha chúng ta lúc nào cũng không đầu hàng giặc, dù giặc ngoại xâm có một thế lực mạnh, có vũ khí tối tân khoa học nhưng cũng không làm tổ tiên chúng ta quy hàng. Vì thế thà chết chứ không làm nghề móc

túi, trộm cắp, cướp giật tiền bạc của người khác. Một hành động móc túi, trộm cắp, cướp giật tiền bạc của người khác là tham lam, ích kỷ, là hèn mạt, nhỏ mọn, là xấu xa, là hồ thẹn, v.v... Các cháu làm như vậy là các cháu không xứng đáng là người dân Việt Nam; các cháu làm như vậy là làm nhục tổ tiên, ông bà cha mẹ; các cháu làm như vậy là để lại tiếng xấu muôn đời; các cháu làm như vậy là làm xấu hổ những bậc anh hùng, anh thư của dân tộc này; các cháu làm như vậy là các cháu có tội với Tổ quốc. Các cháu có biết không?

Hỡi các cháu thanh niên, thiếu niên nam nữ Việt Nam! Chúng ta là dân tộc Việt Nam có một truyền thống anh hùng bất khuất trước mọi thế lực của ngoại xâm. Tổ tiên, ông cha chúng ta lúc nào cũng không đầu hàng giặc, dù giặc ngoại xâm có một thế lực mạnh, có vũ khí tối tân khoa học nhưng cũng không làm tổ tiên chúng ta quy hàng. Vì thế thà nghèo đói, chết bỏ chứ không làm nghề buôn bán thuốc phiện. Vì buôn bán chất ma túy, thuốc phiện sẽ làm hại mầm non của Tổ quốc. Vì chất ma túy sẽ giết hại tuổi thanh niên, thiếu niên nam nữ Việt Nam, làm cho mầm non của đất nước này ngày càng đen tối, tiêu nha bại chủng (chồi khô mọng lép) và đi vào chỗ diệt vong. Các cháu có biết không?

Hỡi các cháu thanh niên, thiếu niên nam nữ Việt Nam! Chúng ta là dân tộc Việt Nam có một

truyền thống anh hùng bất khuất trước mọi thế lực của ngoại xâm. Tổ tiên, ông cha chúng ta lúc nào cũng không đầu hàng giặc, dù giặc ngoại xâm có một thế lực mạnh, có vũ khí tối tân khoa học nhưng cũng không làm tổ tiên chúng ta quy hàng. Vì thế chúng ta thà chết chứ không làm nghề cờ gian bạc lận lừa đảo người khác, đó là những hành động cướp của người khác bằng những thủ đoạn gian xảo lường lặn. Thanh niên và thiếu niên nam nữ Việt Nam không chấp nhận những hành động gian xảo lường lặn cướp giựt của người khác như vậy, đó là những hành động hèn nhát, là hành động xấu xa, đê tiện mà người có đạo đức sẽ khinh chê xem thường. Bởi từ hành động cờ gian bạc lận sẽ đưa những người đó dễ trở thành những kẻ móc túi, trộm cắp, cướp giựt giết người một cách dễ dàng.

Hỡi các cháu thanh niên, thiếu niên nam nữ Việt Nam! Chúng ta là dân tộc Việt Nam có một truyền thống anh hùng bất khuất trước mọi thế lực của ngoại xâm. Tổ tiên, ông cha chúng ta lúc nào cũng không đầu hàng giặc, dù giặc ngoại xâm có một thế lực mạnh, có vũ khí tối tân khoa học nhưng cũng không làm tổ tiên chúng ta quy hàng. Vì thế chúng ta thà chết chứ không uống rượu say xỉn, không nằm đường ngủ bụi, không biết đâu dơ đâu sạch. Thanh niên Việt Nam không phải là những chàng trai rượu chè bê bối, mở miệng chửi thề, dùng những lời vô văn hóa,

kém đạo đức, không lễ độ, phách lối, đánh lộn, đâm thuê, chém mướn, làm những chuyện hung bạo tàn ác, gây rối trật tự an ninh xã hội.

Hỡi các cháu thanh niên, thiếu niên nam nữ Việt Nam! Chúng ta là dân tộc Việt Nam có một truyền thống anh hùng bất khuất trước mọi thế lực của ngoại xâm. Tổ tiên, ông cha chúng ta lúc nào cũng không đầu hàng giặc, dù giặc ngoại xâm có một thế lực mạnh, có vũ khí tối tân khoa học, xe tăng, thiết giáp, máy bay, súng đạn đủ loại, v.v... Dù dân tộc chúng ta chỉ có tâm vông vạt nhọn, nhưng cũng không làm tổ tiên chúng ta quy hàng. Vì thế thà chết chứ không ruợu chè say xin để trở thành những người vô đạo đức, hèn hạ, đê tiện, v.v... Phải không các cháu?

Tóm lại, tà dâm sẽ đưa chúng ta vào vòng tội lỗi: Tội với bản thân mình, thiếu đức hiếu sinh thương mình; tội lỗi với gia đình mình, tình nghĩa vợ chồng con cái không trọn đầy, thiếu đức chung thủy với vợ chồng, thiếu tình thương yêu đùm bọc nuôi dưỡng, dạy bảo con cái; tội lỗi với cha mẹ, thiếu lòng hiếu thảo, làm cha mẹ mang tiếng, nhục nhã có con cái mất dạy; tội lỗi với tổ tiên ông bà, không xứng đáng con rồng cháu tiên dòng giống Lạc Hồng; tội lỗi với Tổ quốc quê hương, không xứng đáng là con cháu của những anh hùng liệt sĩ vì bảo vệ đất nước đã hy sinh thân mạng, máu xương cho mảnh đất này. Họ đã vì ai nằm xuống mãi mãi vĩnh viễn

trên quê hương Tổ quốc này? Hỡi các cháu thanh niên, thanh thiếu niên nam nữ, các cháu có biết không?

Tổ tiên, ông bà, cha mẹ, anh chị em của chúng ta và còn biết bao nhiêu người đã hy sinh nằm xuống trên mảnh đất này đó là vì quyền tự do của dân tộc; là vì nền độc lập của đất nước để con cháu nhiều thế hệ sau này không làm nô lệ cho bất cứ một nước nào trên hành tinh này. Do công lao ơn nghĩa to lớn như vậy, chúng ta là con cháu của các Ngài thì phải sống như thế nào cho xứng đáng công ơn ấy. Bởi vậy các cháu thanh niên và thanh thiếu niên nam nữ đừng chạy theo ngũ dục lạc thế gian, đừng làm gái mãi dâm, đừng làm những chàng trai, cô nàng rượu chè say xỉn bê bối, đừng làm những chàng trai, cô gái du đãng trộm cắp, cướp giết giết người, đừng làm những kẻ gian manh lừa đảo bài bạc lường gạt người khác, v.v... Đó là làm nhục nhã tổ tiên, ông bà, cha mẹ, anh chị em; đó là làm nhục cho quê hương Tổ quốc này. Các cháu có biết không?

Các cháu là mầm non của Tổ quốc, là tài năng tương lai sáng lạng cho quê hương đất nước này. Cho nên các cháu phải tránh xa những dục lạc thế gian thấp hèn, đê tiện, v.v... như trên đã nói. Nó ảnh hưởng xấu đến tương lai của các cháu. Các cháu có biết không?

Các cháu nên nhớ những lời kêu gọi này. Những lời kêu gọi này từ trong trái tim thương yêu của một vị thầy chỉ mong sao tất cả mọi người trên hành tinh này đều biết yêu thương nhau, biết tha thứ những lỗi lầm của nhau, biết không làm khổ mình, khổ người và khổ cả hai. Và các cháu cũng cần biết rõ những tai hại của dục lạc thế gian mang đến những khổ đau vô cùng vô tận từ thế hệ này đến thế hệ khác, tức là từ kiếp này đến kiếp khác.

Là một công dân Việt Nam, các cháu hãy vì danh dự của Tổ quốc, của tổ tiên, ông bà, cha mẹ, anh chị em của mình mà nhất định xa lìa những tệ nạn xã hội, xa lìa những trò ăn chơi trác táng, trụy lạc. Đó là những điều làm nhục nhã quê hương Tổ quốc.

Bài học thứ 2

RÈN NHÂN CÁCH ĐẠO ĐỨC GIA ĐÌNH **NỖI KHỔ CỦA NGƯỜI MẸ 16 TUỔI**

Nhìn vóc người nhỏ nhắn hồn nhiên, không ai nghĩ rằng cô bé 16 tuổi, đang là học sinh lớp 9 trường Chu Văn An (xã Sông Xoài, huyện Tân Thành, Bà Rịa - Vũng Tàu) đã là mẹ của một cháu bé gần 1 năm tuổi. Đó là em Hoàng Thị O, ngụ tổ 6, ấp 3, xã Sông Xoài.

Kể lại sự việc đã qua, O không thể giấu nỗi

sự uất ức khi nhớ đến khoảnh khắc mà em bị cướp mất tuổi thơ, cướp mất đời con gái, để lại một nỗi khổ mà giờ đây em đang phải gánh chịu. Đó là một ngày đầu mùa cà phê (khoảng tháng 9-2005), lúc đó năm học vừa khai giảng, em mới lên lớp 8. Cũng như bao bạn đồng lứa khác ở vùng đất Sông Xoài, hằng ngày O vẫn một buổi đến trường, buổi còn lại lên rẫy phụ giúp bố mẹ thu hoạch cà phê. Trưa tháng 9 nắng gắt, hôm đó, bố mẹ và anh chị sau khi hái đầy mấy bao cà phê đã tranh thủ chở về nhà trước để nấu cơm, chỉ còn lại một mình em ở lại xếp tấm bạt và thu dọn mọi thứ cho gọn gàng. Khi công việc đã gần xong thì ông Hồ Ngọc Lâm đứng từ phía hàng rào bên cạnh rẫy của gia đình O gọi em sang nhờ tí việc. Nghĩ ông Lâm là hàng xóm láng giềng (rẫy của 2 gia đình cạnh nhau), hơn nữa ông lại là bạn thân, là anh em kết nghĩa với bố nên O rất sẵn lòng. Ông Lâm dẫn O đi lòng vòng một chút, khi đến bên bụi chuối giữa rẫy thì bất ngờ ông vật em té xuống và bắt đầu thực hiện hành vi đồi bại. Sức vóc của cô bé đang là học sinh lớp 8 không thể cưỡng lại được thú tính dục vọng đang trào dâng trong con người đàn ông, và thứ quý giá nhất trong đời con gái của em đã bị ông ta cướp mất từ đó. Đau đớn tủi nhục, em khóc nức nở. Thấy vậy, ông Lâm cố nhét cho em mười ngàn đồng (nhưng em không lấy), và hăm dọa em không được nói chuyện này cho ai biết hết. Trưa hôm đó, O về nhà trễ hơn

và nhện dới đi học luôn...

Ngày lại ngày qua đi, O đã tạm quên đi chuyện đau lòng giữa rẫy, em vẫn cắp sách tới trường và hồn nhiên vui đùa với bao bạn bè cùng trang lứa, thế nhưng cái bụng thì cứ ngày một to lên và mọi người trong gia đình thì đều nghĩ rằng do em đến tuổi dậy thì nên mập lên mà thôi. Cho đến một ngày, người chị dâu đưa em đi khám ở Trung tâm y tế huyện thì mới vỡ lẽ rằng cái thai đã thành hình được 7 tháng. Cuối năm học đó, cô bé học sinh lớp 8 đã làm mẹ, bắt đầu tập tành làm mọi thứ, tay cầm viết học bài, tay kia mãi miết đưa nôi. Cũng vì thế việc học của cháu O giờ đây cũng vất vả hơn nhiều.

Bố của cháu O, ông Hoàng Đức Lãm cho biết: Sau khi cháu O kể lại sự việc, gia đình ông hết sức bất ngờ vì giữa ông Lâm và gia đình là chỗ thân tình, ông và ông Lâm là bạn thân của nhau, xem nhau như là anh em kết nghĩa. Khi biết chuyện, ông đã gọi ông Lâm sang để nói chuyện, nhưng ông Lâm không sang nên ông trình lên công an xã, nhưng rồi ông ấy đã trốn khỏi địa phương.

Trao đổi về sự việc trên, anh Trần Văn Tòng - Trưởng công an xã Sông Xoài cho biết: Khi gia đình ông Hoàng Đức Lãm tố cáo sự việc cháu O bị ông Hồ Ngọc Lâm hãm hiếp dẫn đến

có thai, công an xã đã mời ông Lâm lên để khai thác, nhưng ông ấy khăng khăng từ chối. Thấy sự việc vượt quá thẩm quyền, công an xã đã chuyển toàn bộ hồ sơ sự việc lên công an huyện, công an tỉnh để điều tra làm rõ, nhưng ông Hồ Ngọc Lâm đã trốn khỏi địa phương. Hiện nay, CQĐT công an tỉnh Bà Rịa - Vũng Tàu đã có quyết định truy nã đối với ông Hồ Ngọc Lâm (SN 1944, ngụ ấp 3, xã Sông Xoài, huyện Tân Thành, Bà Rịa - Vũng Tàu) vì “*đã có hành vi hiếp dâm trẻ em, làm nạn nhân có thai, sinh con...*”

Sự việc ông Lâm gây ra rồi đây sẽ có cơ quan pháp luật xử lý, chỉ tội nghiệp cho cháu bé từ lúc sinh ra đến nay đã gần một năm tuổi mà vẫn chưa có tên, còn người mẹ tuổi 16 đang phải gánh chịu đủ điều thì cứ ngại ngùng với bạn bè, dư luận và việc học hành từ đó cũng sa sút, thua kém, thật là tội nghiệp.

Đặng Hòa

ĐẠI Ý

THIỆU ĐỨC LY TÂM SẮC DỤC

(Nỗi khổ đau của một cháu gái bị hiếp dâm phải ôm con, nuôi con trong lúc tuổi còn học trò)

PHÂN ĐOẠN

Bài này có 10 đoạn

ĐOẠN 1: *“Nhìn vóc người nhỏ nhắn hồn nhiên, không ai nghĩ rằng cô bé 16 tuổi, đang là học sinh lớp 9, trường Chu Văn An (xã Sông Xoài, huyện Tân Thành, Bà Rịa - Vũng Tàu) đã là mẹ của một cháu bé gần 1 năm tuổi. Đó là em Hoàng Thị O, ngụ tổ 6, ấp 3, xã Sông Xoài”.* Câu này dạy đạo đức gì?

ĐÁP ÁN: Đạo Đức Nhân Quả Ý Hành.

GIẢI TRÌNH ÁN: Muốn biết nhân quả trong ba đời thì chỉ nhìn nhân quả hiện tại mà suy ra nhân quả quá khứ và vị lai. Nhìn thấy hoàn cảnh của cháu Hoàng Thị O thì biết ngay nhân quả quá khứ của cháu đã làm một điều thiếu đạo đức không khác gì như ông Hồ Ngọc Lâm hiện giờ đối với cháu vậy. Ông Hồ Ngọc Lâm đã cướp tuổi thơ và cướp mất đời người con gái của cháu, mà chính nhân quả đời trước cháu cũng đã cướp mất tuổi thơ và đời người con gái của người khác như trên đã nói. Cháu có biết không? Đó là luật nhân quả vay trả. Không ai trốn thoát đạo luật này. Vậy muốn làm một việc gì đều phải suy nghĩ hậu quả của nó, đừng nghĩ rằng việc làm ác không ai biết. Qua mặt mọi người thì dễ, chứ qua mặt nhân quả thì không dễ đâu. Luật pháp ở đời trốn được, nhưng

luật nhân quả không trốn được. Vậy quý vị hãy đề cao cảnh giác, luật nhân quả nó không tư vị một ai.

Cho nên nhân nào quả nấy, gieo nhân nào thì phải gặt quả nấy như gieo hạt ớt sẽ có quả ớt cay, gieo hạt chanh sẽ có trái chanh chua, gieo hạt xoài thì có quả xoài ngọt. Ông Hồ Ngọc Lâm tuy hiện giờ tránh né công an, luật pháp Nhà nước, nhưng sớm muộn gì ông cũng không thoát khỏi luật nhân quả hiện tại. Đó là chính ông phải lãnh bản án tù tội, và nhất là còn mang tiếng xấu xa muôn đời, đến khi chết rồi dù bao lâu người ta vẫn còn chỉ ngời mả của ông mà nói lời khinh bỉ xem thường: *“Đây là mả ông Lâm, ông già không nên nét, vô đạo đức, hiếp dâm trẻ em, tạo ra gánh nặng và làm cho gia đình người khác đau khổ”*. Người đau khổ nhất chính là cháu O, cháu rất đáng thương. Dù đời trước cháu có làm điều gì ác đức gì thì đời này hoàn cảnh của cháu thì cháu cũng là người đáng thương. Cháu hãy vươn lên cuộc sống để mà sống. Đời là một chuỗi thời gian đau khổ, có gì hạnh phúc đâu các cháu?

“Nước mắt chúng sinh nhiều hơn nước biển”. Đó là lời nói của bậc vĩ nhân Thích Ca Mâu Ni. Ngài đã nói cách đây hơn 2550 năm mà lời nói vẫn còn một giá trị tuyệt đối. Vậy chúng ta phải làm gì cho đời bớt khổ, thưa quý vị?

Ông Hồ Ngọc Lâm, ông có biết không? Ông là một con người không xứng đáng là một con người. Ông sống trong cộng đồng của con người, chứ không phải sống trong cộng đồng của loài thú vật. Ông có biết không?

Những con người lòng lang dạ thú nên mới hiếp dâm trẻ em và người khác. Đó là làm một việc rất tồi tệ như con chó, con heo, thật là xấu xa vô cùng, không xứng đáng làm người.

Tiếng nguyện rửa của mọi người ông Hồ Ngọc Lâm chỉ còn bỏ xú mà đi và cũng không còn mặt mũi nào nhìn ngó vợ con tận mắt. Chuyện làm xấu xa của ông cũng ảnh hưởng đến con cháu của ông rất lớn sau này. Tại sao vậy? Vì ông đã không đắn đo suy nghĩ kỹ lưỡng hành động tà dâm là một hành động vô liêm sỉ, ác đức, sẽ làm khổ mình, khổ người và khổ con cháu của ông. Vì vậy tiếng đòi làm sao tránh khỏi: *“Thằng này con cháu ông Lâm hiếp dâm trẻ em”*. Chỉ tiếng nói như vậy thôi, con cháu ông cũng thấy nhục nhã, xấu hổ với mọi người. Ông có biết không? Như vậy con cháu ông còn dám nhìn mặt ai.

Ông nên biết việc ông làm cho gia đình người ta đau khổ thì ông không thể nào trốn tránh mãi tội ác ấy được. Nhân quả chưa đến thì ông còn tránh né, chứ một khi nhân quả đã đến thì ông chỉ còn lãnh án tù về tội hiếp dâm trẻ

em. Đó là nhân quả hiện tại, còn nhân quả tương lai thì sao?

Luật nhân quả rất công minh và công bằng, hiện kiếp ông phải ở tù, phải đền bù danh dự, sự mất mát của người khác và còn để tiếng xấu muôn đời sau như trên đã nói. Còn về tương lai khi ông chết thì nghiệp báo duyên nhân quả ông tạo ra sự khổ đau cho cháu bé Hoàng thị O thì kiếp tới ông tái sinh phải sinh làm một cháu bé gái cũng bị hiếp dâm và mang thai nuôi con trong khổ nhục như cháu bé Hoàng thị O vậy. Ông có biết không? Và còn hơn thế nữa, ông phải trả nhân quả này không phải trong một kiếp mà nhiều kiếp bị hiếp dâm. Ông che dấu và qua mặt thiên hạ chứ ông không che dấu được lương tâm. Lương tâm ông chính là luật nhân quả, nó theo suốt với ông như hình với bóng dù bất cứ ông sinh nơi đâu.

Một nhân không thể sinh ra một quả mà sinh ra nhiều quả. Ông có thấy không? Như quả xoài, quả mít, quả chanh, quả ớt, quả đu đủ, v.v... Vì thế mọi người nên lưu ý: Đừng đùa với ác pháp, tưởng là không ai làm gì quý vị được; tưởng là không có luật nhân quả, tưởng là không ai thấy việc làm tội ác của quý vị. Tội ác của quý vị không ai thấy rõ hơn là lương tâm của quý vị như trên đã nói. Quý vị trốn pháp luật Nhà nước, trốn mọi người, chứ quý vị không thể trốn khỏi lương tâm quý vị. Luật nhân quả sẽ xử phạt

quý vị theo tòa án lương tâm và theo nghiệp lực của quý vị đã làm. Quý vị đừng hiểu rằng: Không có nhân quả rồi muốn làm điều ác nào thì cứ mặc tình mà làm, nhất là những việc làm ác mà không vi phạm vào pháp luật của Nhà nước như: sát sinh giết hại trâu, bò, heo, dê, gà, vịt, cá, tôm để làm thực phẩm, nhưng tội ác ấy luật nhân quả sẽ không tha, phải đền nợ máu. Cho nên nói không có luật nhân quả là nói sai. Dù quý vị có làm quan lớn, làm vua thì luật nhân quả nó cũng không dung tha quý vị đâu.

Hôm nay quý vị đã hiểu luật nhân quả chưa? Luật nhân quả không phải là một đạo luật của Đấng vạn năng, của Đấng tạo hóa, của Ngọc Hoàng, Thượng Đế, của đức Chúa Trời hay của bất cứ một vị thần thánh nào, mà luật nhân quả là của loài người tạo ra, làm ra, rồi xử phạt lại con người. Bởi chính hành động con người làm ác thì con người phải chịu thọ lấy quả khổ đó, chứ không ai chịu thế cho ai được. Cho nên mới gọi nó là luật nhân quả. Luật nhân quả có từ khi có sự sống trên hành tinh này. Luật nhân quả xuất phát từ hành động vô minh của những loài vật vô tình như đất, đá, núi, sông, cây cỏ thảo mộc, v.v.. thời tiết như không khí, gió, bão, mưa, nắng, v.v.. và những loài vật hữu tình như các loài động vật côn trùng nhỏ bé và lớn hơn như trâu, bò, dê, ngựa, gà, vịt, chim muông và loài động vật có trí khôn ngoan như loài người, v.v...

Luật nhân quả khởi sự bắt đầu từ hành động vô minh tự nhiên trên đất, đá, núi, sông, cây, cỏ, v.v.. nhưng với loài động vật thì lại ngay trên thân hành, khẩu hành và ý hành. Vì những hành động vô minh ấy mới gọi là luật nhân quả. Chính nó xuất phát từ trên những hành động của muôn vật nên muôn vật phải gánh chịu những hậu quả của những hành động của chính chúng. Vì hành động vô minh nên lúc có hành động thiện và lúc có hành động ác. Thiện thì không làm khổ mình, khổ người và không làm khổ muôn loài, còn ác thì làm khổ mình, khổ người và khổ muôn loài. Cho nên sự đau khổ cũng chính tự mình làm ra và sự an vui hạnh phúc cũng chính tự mình tạo, chứ không có ai ban phước, giáng họa cho mình cả. Thấu hiểu luật nhân quả như vậy mới thấu hiểu được đời sống của chúng ta phải làm gì? Phải tu học rèn nhân cách như thế nào? Phải luôn luôn sống để mình vui, người khác và các loài vật khác cũng đều được an vui như mình thì chính đó mình mới là hiểu luật nhân quả.

Bây giờ quý vị đã hiểu rồi, thì từ đây về sau khi làm một việc gì thì phải cẩn thận xem xét cho kỹ lưỡng, để tránh làm những điều ác và luôn luôn nên làm những điều thiện. Điều ác là những điều làm khổ mình, khổ người và khổ tất cả chúng sinh, còn những điều thiện là những điều không làm khổ mình, không làm khổ người

và cũng không làm khổ tất cả chúng sinh. Quý vị có nhớ chưa?

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Nhân quả là một quy luật vận hành của vũ trụ tùy theo nghiệp báo thiện ác của vạn vật mà có sự bình an hay là bất an. Một người thông suốt và sống đúng đạo đức nhân quả thì hàng ngày mọi sự việc xảy ra đều nhìn bằng đôi mắt nhân quả thiện ác. *“Đừng nhìn đời bằng những sự việc đúng sai phải trái, mà hãy thấy mọi việc xảy ra đều là nhân quả thiện ác”*. Nhờ thấy như vậy nên cuộc sống của quý vị mới được bình an, yên ổn và hạnh phúc. Bởi vậy người nào thông suốt luật nhân quả thì rất sợ hãi từng hành động thân, khẩu, ý của mình, vì chính nó là nhân sẽ mang lại sự đau khổ cho chính mình.

Các con nên nhớ kỹ, khi học đạo đức thì phải áp dụng đạo đức vào đời sống hàng ngày của mình, nhất là đạo đức nhân bản - nhân quả thì cuộc sống của các con mới thoát khổ. Các con nên nhớ lời Thầy dạy, đừng quên các con ạ!

ĐOẠN 2: *“Kể lại sự việc đã qua, O không thể giấu nổi sự uất ức khi nhớ đến khoảnh khắc mà em bị cướp mất tuổi thơ, cướp mất đời con gái, để lại một nỗi khổ mà giờ đây em đang phải gánh chịu”*. Câu này dạy đạo đức gì?

ĐÁP ÁN: Nhân Quả Thiểu Đức Ly Tham Sắc Dục. (Chịu quả báo nhân quả)

GIẢI TRÌNH ÁN: Luật nhân quả rất công bằng và công lý, hễ ai gây nhân nào thì phải gặt quả nấy như trên đã nói. Hoàn cảnh khổ của cháu O cũng là một tấm gương nhân quả tiền kiếp mà kiếp này phải trả, trả một cách đau xót tận cùng, để cho những ai không tin nhân quả mà cứ làm đùa như ông Lâm, rồi đây phải trả, *“chạy trời đâu khỏi nắng mưa”*.

Những hành động do thân, miệng, ý của mình khi suy nghĩ kỹ lưỡng những điều bất thiện, những điều làm người khác và loài vật khác đau khổ; khi nói ra cũng vậy, nói ra những lời hung ác, chửi mắng, mạ lỵ, mạ sát, nói xấu, nói vu oan, nói không đúng sự thật, nói những lời li gián khiến chia rẽ và làm đau khổ người khác, v.v.; khi dùng tay chân đánh, đập, đá, giết hại làm những điều đau khổ người khác và loài vật thì không thể nào trốn khỏi nhân quả, vì tạo nhân nào thì phải gặt quả nấy.

Hiện kiếp này hiếp dâm các cháu bé thơ thì đời sau làm sao tránh khỏi có cảnh người khác hiếp dâm lại và cảnh bị hiếp dâm lại còn phải đau khổ gấp 10 lần. Cho nên mọi người đừng xem thường luật nhân quả, nó không tha thứ một ai.

Người ta ví dụ luật nhân quả như luật trời, vì

lưới trời tuy rộng lớn bao la mệnh mông nhưng không một người nào làm tội ác dù tội đó nhỏ như hạt bụi cũng không trốn khỏi. Đúng vậy, luật trời là luật của lương tâm, chỉ có những người đã đánh mất lương tâm của mình, làm mất nhân tính con người thì mới làm những điều ác, những điều tà dâm như vậy.

Tuổi thơ là tuổi rất hồn nhiên trong sạch, tâm hồn còn trong trắng, nhìn cái gì cũng đẹp, cũng tốt, cũng xinh. Nhưng tuổi thơ cũng dễ bị ảnh hưởng, dễ bị ô nhiễm, dễ bị sa ngã. Vì thế những bậc làm cha mẹ phải nên dành riêng cho con cái của mình những phút giây quan tâm và để ý dạy bảo chúng.

Cuộc đời không suôn sẻ, đầy những bụi bặm ô trược, đầy những chông gai và cạm bẫy, vì thế những bậc làm cha mẹ không phải chỉ làm ra tiền để nuôi con ăn học thành tài là đủ, là hết trách nhiệm và bổn phận của mình. Không phải vậy đâu thưa các bậc phụ huynh? Con cái của mình có điều gì bất hạnh xảy ra cho nó thì quý vị đứt từng đoạn ruột, tan nát cả tâm can. Nỗi đau thương của cha mẹ đối với con cái không thể nào lấy gì lường được. Cho nên những phút giây quan tâm, lưu ý đến con cái của mình là điều cần thiết trong lúc đất nước đang mở cửa phát triển nền kinh tế công nghệ hóa làm cho dân giàu, nước mạnh thì cũng nhân cơ hội đó mà các luồng văn hóa khắp thế giới không lành

mạnh tràn vào đất nước.

Tuổi thơ là tuổi cần phải chăm sóc giáo dục đạo đức nếp sống có văn hoá lành mạnh kỷ lưỡng hơn, lúc này tuổi thơ của các cháu dễ tiếp nhận, nếu tiếp nhận những điều xấu thì dễ thành thói quen xấu, nếu tiếp nhận những điều tốt, đạo đức nhân bản - nhân quả sống không làm khổ mình, khổ người và không làm khổ tất cả chúng sinh thì thành thói quen tốt. Nếu không chăm sóc kỷ lưỡng cho các cháu như vậy, để các cháu rong chơi theo bè bạn hư thân mất nết thì các cháu sẽ bị nhiễm ô thành thói quen xấu, bấy giờ các cháu là những tệ nạn của xã hội, chùng đó gia đình là một gánh nặng và xã hội là một tai họa bất an. Nhưng gánh nặng và tai họa bất an này gia đình và xã hội còn biết giao cho ai?

Gia đình cho những tệ nạn xã hội là do xã hội phát triển kinh tế và mang theo những văn hóa đồi trụy khiến cho con em họ đua đòi chạy theo ăn chơi trác táng nên hư thân mất nết. Chúng đã trở thành những bọn lưu manh, du côn, du đảng, v.v... Còn xã hội thì cho rằng do gia đình không giáo dục con em của mình, cha mẹ cứ mãi lo làm giàu, làm cho ra tiền thật nhiều, bỏ mặc con cái.

Vậy gia đình đổ lỗi cho xã hội, còn xã hội đổ lỗi cho gia đình, như vậy gia đình đúng hay xã hội đúng?

Vậy lỗi này về ai!? Gia đình, ông bà, cha mẹ ư? Hay xã hội, đất nước, những Nhà lãnh đạo ư?

Nhưng lỗi này không phải của riêng ai mà của chung cả gia đình và xã hội, chứ không nên đổ thừa gia đình hay đổ thừa xã hội được. Cả gia đình và xã hội đều phải có trách nhiệm, bổn phận giáo dục đạo đức cho con em của mình. Bởi con em thì của gia đình, nhưng chúng lại là mầm non tương lai của Tổ quốc. Vì thế gia đình có bổn phận phải giáo dục đạo đức, cũng như xã hội thì pháp luật và Bộ giáo dục phải đào tạo con người có đức, có tài.

Bộ giáo dục cũng nên quan tâm đến đạo đức nhân bản - nhân quả, vì đào tạo người có đạo đức quan trọng hơn đào tạo người có tài. Có tài mà không có đức thì con người ấy không dụng được. Cho nên đạo đức rất cần thiết trong giai đoạn đất nước đang mở cửa để ngăn chặn những luồng văn hóa đồi trụy xâm nhập vào.

Các cháu thanh niên và thanh thiếu niên nam nữ có làm nên những tội lỗi phạm pháp đều do trách nhiệm và bổn phận của cha mẹ và các Nhà lãnh đạo chưa quan tâm mấy đến tuổi thơ của các cháu. Bởi vì cha mẹ thì cứ lo làm ra tiền cho thật nhiều như trên đã nói, còn giáo dục đạo đức thì cha mẹ giao hết cho học đường, chùng biết con mình hư thân mất nết vào tù ra khám thì hối ối, chuyện con cái phạm vào tội ác đã đánh mất

hết giá trị đạo đức gia đình. Đó là những gia đình cha mẹ thiếu trách nhiệm với con cái của mình, thiếu bổn phận trách nhiệm giáo dục đạo đức con cái, thiếu đức thương yêu đúng cách đối với con cái. Cho nên con cái làm mà cha mẹ phải gánh chịu. Gánh chịu những tiếng tai xấu xa vô cùng mà không có nước sông nào trong sạch rửa được những điều mà mọi người có đạo đức không ai chấp nhận.

Còn các Nhà lãnh đạo thì sao!? Tệ nạn xã hội xảy ra khắp nơi trong nước là một gánh nặng trên vai của các vị. Các vị có thấy trách nhiệm và bổn phận của mình đối với những mầm non của Tổ quốc không?

Ngoài pháp luật hiện hành chưa đủ sức để ngăn chặn những tệ nạn xã hội, nếu các Nhà lãnh đạo đất nước quan tâm đến nền đạo đức nhân bản - nhân quả, cho phép Bộ giáo dục đào tạo được triển khai nền đạo đức này thành một môn học trong chương trình giáo dục đào tạo từ Tiểu học, Trung học và Đại học thì tệ nạn xã hội sẽ chấm dứt.

Chúng tôi mạnh dạn vạch ra một hướng đi để gia đình và xã hội cùng bắt tay nhau xây dựng nền đạo đức nhân bản - nhân quả, để giáo dục con em mình trở thành những đứa con ngoan hiền trong gia đình và những người công dân tốt trong xã hội.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Sắc dục có một sức lôi cuốn rất mạnh, nếu làm người không thắng được tâm sắc dục thì cũng giống như con thú vật. Nó có thể làm cho thân bại danh liệt như ông Hồ Ngọc Lâm trong bài này còn mặt mũi nào nhìn ai. Một hậu quả khổ đau do không làm chủ tâm sắc dục, ông Hồ Ngọc Lâm đã gây ra một nỗi đau suốt đời cho cháu O. Thật đáng thương và cũng đáng trách cho con người lòng lang dạ thú, làm một việc mà không suy nghĩ hậu quả khôn lường. Bây giờ ông trốn chui trốn nhủi như con chó ăn vụng, còn có giá trị gì là con người, thật là nhục nhã.

Giá trị con người là ở chỗ lìa tâm sắc dục. Lìa tâm sắc dục là lìa bản chất thú vật, các con có biết không? Con người phải làm chủ tâm sắc dục, luôn luôn phải giữ gìn tâm lý sắc dục, phải nhìn nó là lộ trình sinh tử luân hồi; phải nhìn nó là lộ trình mang đến nhiều khổ đau hơn là an vui; phải nhìn nó là miếng mồi nhân quả để dụ dỗ mọi người sa vào lưới rập tái sinh luân hồi; phải nhìn nó là con đường hôi thối bất tịnh bản thiêu, nơi đó là nơi bài tiết ra những thứ cặn bã dơ bẩn nhất của cơ thể, thế mà chúng ta lại chui đầu vào chỗ đó sao?

Chúng ta là con người không thể có những hành động giao cấu nhau như hai con thú vật. Chấm dứt con đường sắc dục là chấm dứt con đường sinh tử luân hồi. Vì thế đạo Phật dạy diệt

dục tức là diệt tâm SẮC DỤC, chứ không phải diệt hết tâm dục. Tâm sắc dục là tâm dục ác, vì vậy diệt tâm dục ác chứ không phải diệt tâm dục thiện (Chư ác mạc tác chúng thiện phụng hành) Các con nên nhớ kỹ lời dạy này: “TÂM SẮC DỤC LUÔN LUÔN ĐỂ LẠI MỘT HẬU QUẢ ĐAU KHỔ KHÔNG LUÔNG ĐƯỢC”. Phàm làm một việc gì cần phải suy nghĩ về hậu quả của nó. Các con có nhớ chưa?

ĐOẠN 3: “Đó là một ngày đầu mùa cà phê (khoảng tháng 9-2005), lúc đó năm học vừa khai giảng, em mới lên lớp 8. Cũng như bao bạn đồng lứa khác ở vùng đất Sông Xoài, hằng ngày O vẫn một buổi đến trường, buổi còn lại lên rẫy phụ giúp bố mẹ thu hoạch cà phê. Trưa tháng 9 nắng gắt, hôm đó, bố mẹ và anh chị sau khi hái đầy mấy bao cà phê đã tranh thủ chở về nhà trước để nấu cơm, chỉ còn lại một mình em ở lại xếp tám bạt và thu dọn mọi thứ cho gọn gàng”. Câu này dạy đạo đức gì?

ĐÁP ÁN: Qui Luật Nhân Quả Bồ Trí Thời Gian, Không Gian Đê Trả Quả Báo Kiếp Trước.

GIẢI TRÌNH ÁN: Theo quy luật nhân và quả thì phải có đủ nhân và duyên. Có đủ nhân và duyên thì mới trả quả, còn chưa đủ nhân và duyên thì quả chưa thành. Quả chưa thành thì

chưa trả quả. Cho nên luật nhân quả sắp xếp thời gian không sai một li hào nào cả. Ví dụ: một tai nạn giao thông xảy ra không có nghĩa là tự nhiên vô tình, mà đã có sự sắp xếp thời gian, ngày nào giờ nào, bao nhiêu người, người nào chết, người nào bị thương tật và thương tật bao lâu mới chết hoặc thương tật suốt đời. Bởi vậy luật nhân quả trả vay không có tự nhiên, vô tình xảy đến, mà có sự sắp xếp thời gian rất chính xác và rõ ràng.

Như việc cháu O trả quả, luật nhân quả sắp xếp khiến cho gia đình cháu về hết, chỉ còn có một mình cháu O ở lại, nên ông Lâm mới sinh tâm tà dâm, làm nhục cháu. Nếu còn đông người làm sao sinh tâm tà dâm làm chuyện xấu xa đó được. Có đúng như vậy không thưa quý vị?

Vì chỉ còn có một mình cháu O, chứ nếu chỉ còn được hai người ở lại thì cháu O không bị hại. Cho nên mọi sự việc xảy ra trong đời con người đâu có khác gì một màn kịch trên sân khấu do đạo diễn đã dàn dựng cảnh, cảnh nào ra cảnh nấy. Luật nhân quả cũng vậy, nó dàn dựng cảnh còn chính xác hơn các nhà đạo diễn gấp trăm ngàn lần. Biết rõ như vậy quý vị hãy đề cao cảnh giác từng hành động thân, miệng, ý, vì từ nơi đó xuất phát nhân quả thiện hay ác. Khổ hay vui cũng đều do đó mà ra.

Mọi sự việc xảy ra trong đời người từ khi

sinh ra cho đến khi chết đều do luật nhân quả sắp xếp dàn dựng cảnh, vì thế mọi sự việc xảy trong đời người không bao giờ sai một li lai nào cả.

Khi hiểu luật nhân quả như vậy, chúng ta đừng xem thường nó, đừng coi nó như không có rồi sinh tâm chạy theo ngũ dục lạc, sống bừa bãi trong các hành động ác. Hành động ác thì sự đau khổ sẽ tăng lên gấp trăm ngàn lần, còn hành động thiện thì chuyển quả khổ thành quả vui.

Có một số người cho rằng không có luật nhân quả, chỉ do có người đặt ra luật nhân quả để hù dọa người khác, vì có những người làm ác như giết gà, lợn, bò, dê, chó, mèo mà có sao đâu, nhiều người còn làm giàu, hoặc có người cướp của giết người nhưng vẫn sống phây phây có ai làm gì họ đâu? Cho nên nói luật nhân quả là nói để răn đe làm cho người khác sợ mà không dám làm ác.

Đó là lối lý luận của những người không tin nhân quả, không tin nhân quả là do họ không chịu khó quan sát những người làm ác. Những người làm ác tính tình lúc nào cũng hung dữ, do tính tình hung dữ thì quả phải tức giận, mà tức giận là đau khổ thuộc về tâm, khi tức giận nhiều lần sẽ ảnh hưởng đến thân thì thân sẽ bệnh tật và thân bệnh tật là đau khổ có đúng không?

Còn nữa, tính tình hung dữ thì không nhẫn

nhục được, do đó phải đánh nhau với người khác, khi đánh nhau gây thương tích và có khi đi đến án mạng phải lãnh án tù tội như vậy không phải là nhân quả sao. Vì thế những người làm ác giết hại và ăn thịt chúng sinh là tự mình làm ngắn tuổi thọ và tự mình gây ra cho thân nhiều bệnh tật khổ đau không riêng mình mà cả gia đình con cái, nhất là người giết hại chúng sinh thì trong nhà sẽ có người tật nguyên bất hạnh.

Tham lam trộm cắp, cướp của giết người, thì vợ và con cái sinh ra ăn chơi bài bạc phá tán của cải tài sản, hoặc hỏa hoạn thủy tai động đất cũng cuốn sạch, trắng tay trở về trắng tay.

Tà dâm sống không chung thủy, không tình nghĩa nên bạo lực gia đình thường xảy ra, vợ chồng li dị, con cái xa cha mất mẹ, xa mẹ mất cha, thật là thảm cảnh đau lòng.

Nói dối là không thành thật, gian xảo, lừa đảo, lường gạt người khác là người không có đức tự trọng, tự đánh mất uy tín của mình đối với mọi người với bản thân mình.

Uống rượu say xỉn, bài bạc, hút chích xì ke, ma túy, v.v.. đó là tự mình đánh mất giá trị con người của mình, tự mình đã biến mình thành người điên, người loạn trí. Cho nên say xỉn, bài bạc, hút chích khi gặp người ta đều tránh xa, xem những người đó như con chó điên, gặp ai

nó cũng cần, cũng sửa. Đó là những người ngu si vô đạo đức. Lại còn có một số người ngu si hơn, thiếu đạo đức hơn thường a dua nhập bọn nhậu nhệ, la hét đánh nhau như những người mất trí. Những người ấy sống trong những ác pháp, sống trong nhân quả không thiện nên bản thân, gia đình và xã hội chung quanh họ có lúc nào được an ổn và yên vui hạnh phúc đâu?

Nhân không thiện thì quả phải chịu khổ đau, chứ đừng bảo rằng không nhân quả là điều thiếu hiểu biết, là những người còn dần độn lạc hậu trong những thời bộ lạc xa xưa.

Luật nhân quả là một đạo luật được chứng minh bằng khoa học thiết thực, cụ thể, chính xác không chỗ nào sai sự thật. Có sai chẳng là do những người sống trong tưởng giải lý luận nói theo ảo tưởng, hư tưởng, không tưởng của mình, nên thiếu thực tế làm cho luật nhân quả trở thành mơ hồ, trừu tượng, phản khoa học, không cụ thể.

Nếu cháu O kiếp trước không tạo duyên nhân quả xấu, không lừa người hiệp dân thì đời nay làm sao có nhân quả xấu, có ông Lâm lừa gạt hiệp dân như thế này. Phải không quý vị?

Cho nên nhân quả là một định luật rất công bằng và công lý, ai gieo gió thì phải gặt bão, ai gieo nhân nào thì phải gặt quả nấy, người trồng ớt thì phải hưởng quả ớt cay, người trồng xoài

thì phải hưởng quả xoài ngọt. Có đúng như vậy không quý vị? Quý vị nên hiểu luật nhân quả là luật sống của muôn loài trên hành tinh sống này, nó có nhiệm vụ quân bình môi trường sống trên hành tinh, nếu không có đạo luật này thì hành tinh đã nổ tung và tan vỡ từ lâu.

Đời nay cướp của giết người thì đời sau người khác cướp của và giết lại. Người cướp của giết người thì đời sống nghèo hèn, còn cướp thì còn sống, hết cướp thì vào tù.

Đời nay hiệp dâm trẻ em thì đời sau cũng bị kẻ khác hiệp dâm lại trong lúc tuổi còn thơ ngây. Đó là luật nhân quả mà không ai trốn thoát. Đừng xem thường và cho rằng không có luật nhân quả mà cứ an nhiên sống làm ác, rồi sẽ phải thấy hậu quả của những sự làm ác ấy.

Đừng bảo rằng không có nhân quả mà coi thường mạng sống của con người và con vật; đừng bảo rằng không có nhân quả rồi mặc tình cướp giết tài sản của người khác thì quý vị là những người vô minh, là những người ngu si, thiếu sự hiểu biết về luật nhân quả, rồi đây quý vị sẽ thấy.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Muốn biết nhân quả ba đời thì hãy xem nhân quả hiện tại mà biết nhân quả quá khứ, xem nhân quả hiện tại mà biết nhân quả hiện tại, xem nhân quả hiện tại mà biết nhân quả tương lai. Đó là một quy

luật vận hành trong vũ trụ đâu có gì khó hiểu. Bởi nhân quả ở trong sự suy nghĩ, ở nơi miệng nói ra, ở hành động tay chân cho nên nó không có gì khó hiểu, và rất dễ hiểu vì nhân đâu quả đó. Nếu suy nghĩ ác thì quả mất ngủ thân tâm bất an; nếu chửi mắng người thì người chửi mắng lại; nếu đánh người thì người đánh lại, như vậy nhân quả có đúng không?

Do thông suốt nhân quả nên chúng ta luôn luôn thực hiện một đời sống đạo đức không làm khổ mình khổ người.

Ví dụ 1: Chúng ta sống với đức hiếu sinh không giết hại và ăn thịt chúng sinh tức là gieo nhân lòng yêu thương mọi người, mọi loài không làm khổ mình, khổ người và khổ chúng sinh thì chúng ta sẽ nhận được quả mọi người, mọi loài yêu thương mình và thân ít bệnh đau, không tai nạn, không chết yểu tử.

Ví dụ 2: Chúng ta sống với đức ly tham của cải, tài sản, vàng bạc, của báu tức là gieo nhân không tham lam lường lặn, xảo trá, dối gạt, ăn lo lót, hối lộ hoặc trộm cắp cướp giựt tiền bạc của báu của người khác, mà lại còn biết bố thí giúp đỡ người nghèo khó bất hạnh thì quả sẽ được giàu sang, thường gặp may mắn và có nhiều người giúp đỡ, ít tai nạn, ít bệnh tật.

Ví dụ 3: Chúng ta sống với đức ly tham sắc dục tức là nhân lìa xa nơi bất tịnh, nơi sinh tử

luân hồi thì được quả thân tâm thanh tịnh trong sạch, không còn tái sinh luân hồi, luôn luôn ở trong trạng thái bất động “THANH THẢN, AN LẠC VÀ VÔ SỰ”.

Ví dụ 4: Chúng ta sống với đức thành thật, đức không gian dối tức là xa lìa dối trá, xa lìa sự không thành thật và xa lìa sự gian xảo thì quả sẽ được mọi người tin yêu, kính mến, tôn trọng, tiếng tăm tốt sẽ đồn xa.

Ví dụ 5: Chúng ta sống với đức minh mẫn sáng suốt nên không có ngu si uống rượu, hút chích xì ke, ma túy, vì thế cơ thể khỏe mạnh, da thịt hồng hào, trí óc thông minh biết chọn lựa bạn bè có đạo đức thân thiện, tránh xa những bạn bè xấu ác. Vì thế cuộc sống càng yên ổn lại càng yên ổn hơn, không có bạn bè xấu ác quấy rầy.

ĐOẠN 4: *“Khi công việc đã gần xong, thì ông Hồ Ngọc Lâm đứng từ phía hàng rào bên cạnh rẫy của gia đình O gọi em sang nhờ tí việc, nghĩ ông Lâm là hàng xóm láng giềng (rẫy của 2 gia đình bên cạnh), hơn nữa ông lại là bạn thân, là anh em kết nghĩa với bố nên O rất sẵn lòng. Ông Lâm dẫn O đi lòng vòng một chút, khi đến bên bụi chuối giữa rẫy thì bất ngờ ông vạt em té xuống và bắt đầu thực hiện hành*

vi đôi bại”. Câu này dạy đạo đức gì?

ĐÁP ÁN: Thiếu Đức Thành Thật Khẩu Hành
Và Thiếu Đức Ly Tà Dâm Thân Hành.

GIẢI TRÌNH ÁN: Biết nhân quả đời trước nên cháu O phải chịu trả quả, nhưng điều chúng ta đáng nói ở đây là ông Lâm, một người lớn tuổi như cha mẹ, chú bác của cháu O. Sao ông nỡ nhẫn tâm làm một điều tội tệ, làm một điều không có suy nghĩ. Việc ông làm như vậy có đúng không? Ông là con người chứ đâu phải là con thú, khi hiếp dâm cháu O thì ông kêu cha mẹ cháu O bằng gì???

Một cháu bé tuổi còn học trò đáng con cháu của ông, thế mà hiếp dâm được à! Hiện giờ ông nhìn mặt được ai, nhìn vợ, nhìn con, nhìn mọi người hàng xóm có được không? Một phút không làm chủ tâm để tâm chạy theo sắc dục hiếp dâm trẻ em thì mặt mũi nào còn nhìn ngó ai. Sống trên đời này là sống với mọi người, có xóm, có làng, có người này kẻ kia, chứ đâu phải sống có một mình ông. Cho nên làm một việc gì mà thiếu suy nghĩ chỉ trong một phút thì hậu quả cũng không lường được. Phải không quý vị?

Bởi vậy đức Phật dạy: “Trước khi làm một điều gì thì phải suy nghĩ những hậu quả của việc làm đó rồi mới làm”. Bài học ngàn vàng đã dạy cho mọi người: ***“Phàm làm một việc gì đều phải suy nghĩ hậu quả của việc làm ấy”***. Ông

Lâm làm mà không suy nghĩ nên hậu quả không thể lường được, danh dự ông không còn, bị mọi người khinh chê, rồi đây ông còn phải bị tù tội ít nhất cũng 10 năm, và như vậy cuộc đời của ông còn giá trị gì? Ông chỉ là một con vật mang hình người.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Danh dự của con người là ở đức thành thật, người sống với đức thành thật là người biết bảo vệ uy tín của mình, người sống thiếu đức thành thật là người tự chà đạp lên uy tín của mình, làm mất niềm tin với mọi người. Bởi vậy uy tín là một vấn đề quan trọng trong cuộc sống giao tiếp với mọi người, nhất là cuộc sống làm ăn với nhau phải có qua có lại mà dối trá không thành thật thì mọi người đều tránh xa, họ không dám chơi thân và không dám giao phó những trọng trách quan trọng.

Người dối trá là người thiếu thành thật với mình, với người. Người thiếu thành thật là người dám làm những điều gian ác có thể đi đến hãm hại người khác. Vì thế trên đời này chúng ta cần phải chọn người thành thật mà giao tiếp, mà trao đổi những điều hay lẽ phải với nhau, còn nếu gặp những người không thành thật thì nhất định không nên thân cận.

Muốn sống với đức thành thật thì hàng ngày phải tác ý: “THÀNH THẬT LÀ MỘT ĐỨC HẠNH TẠO LÒNG TIN CỦA MỌI NGƯỜI, UY

TÍN CON NGƯỜI LÀ Ở ĐỨC THÀNH THẬT.
NGƯỜI THIẾU ĐỨC THÀNH THẬT LÀ
NGƯỜI ÁC, CẦN NÊN TRÁNH XA”.

ĐOẠN 5: *“Sức vóc của cô bé đang là học sinh lớp 8 không thể cưỡng lại được thú tính dục vọng đang trào dâng trong con người đàn ông, và thứ quý giá nhất trong đời con gái của em đã bị ông ta cướp mất từ đó. Đau đớn tủi nhục, em khóc nức nở. Thấy vậy, ông Lâm cố nhét cho em mười ngàn đồng (nhưng em không lấy) và hăm dọa em không được nói chuyện này cho ai biết hết. Trưa hôm đó, O về nhà trễ hơn và nhìn đôi đi học luôn...”* Câu này dạy đạo đức gì?

ĐÁP ÁN: Nhân Quả Nghiệp Báo Ai Gieo Nhân Nào Thì Gặt Quả Nấy.

GIẢI TRÌNH ÁN: Nhân quả là một định luật đáng sợ hãi, nhân đời nào mà kiếp này cháu O phải trả quả, trả quả là một điều đau khổ tận cùng. Nhân quả trả vay như vậy chưa xong mà còn đang tiếp diễn nhân quả, nếu nhân ác thì quả sẽ khổ tăng lên khiến cho đời đau khổ lại còn đau khổ hơn.

Điều đáng nói ở đây là cháu O rất đáng thương, nhân quả đời nào cháu gieo chúng ta không biết, nhưng đời này cháu phải trả một giá

quá đắt, một sự mất mát rất lớn: tuổi thơ và đời người con gái. Và lại cháu còn phải chịu một quả cay nghiệt, mới 16 tuổi đầu mà đã làm mẹ thì làm sao còn tiếp tục học những năm trung học, những năm trung học không học thì còn mong gì lên đại học, thật là tội nghiệp. Càng thương cháu O bao nhiêu thì lại càng trách ông Lâm bấy nhiêu, một người tuổi tác lớn như cha mẹ của cháu mà lại có một hành động thiếu suy nghĩ, để lại một hậu quả không lường cho cháu O gánh chịu, và chính bản thân ông có ra gì, thật là đáng trách. Một phút không làm chủ được tâm, chạy theo nhục dục thế gian là để lại muôn vàn sự khổ đau cho mình, cho người.

Kính thưa quý vị! Quý vị hãy hình dung lại hậu quả việc làm của ông Lâm, chỉ một phút ngu si chạy theo sắc dục có sung sướng gì? Chỉ toàn là khổ đau, rồi đây ăn năn hối hận trong đau khổ. Cả cuộc đời của cháu O và những ngày còn lại cuối đời của ông, ông biết lấy gì rửa sạch những điều ô nhục bản thủ mà ông đã làm. Chắc chắn tiếng xấu muôn đời, dù ông chết muôn kiếp khi người ta nhắc đến ông là người ta nguyên rửa và phỉ nhổ vào tên ông. Đây là ông đã ngu si tự làm khổ mình, khổ người muôn kiếp.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Như trên đã nói, nhân quả là một quy luật vận hành của vũ trụ, người muốn sống trong an vui hạnh phúc thì

nên nhìn mọi vật, mọi chuyện xảy ra đều do nhân quả, vì thế luôn luôn thường nhắc nhở tâm mình (tác ý): “ĐỪNG THẤY MỌI VIỆC XẢY RA ĐÚNG SAI PHẢI TRÁI, MÀ HÃY THẤY NHÂN QUẢ THIỆN ÁC”. Có sống bằng đôi mắt nhân quả như vậy thì thân tâm mới được an vui và hạnh phúc. Cuộc sống như vậy là Mùa Xuân Vĩnh Cửu.

ĐOẠN 6: *“Ngày lại ngày qua đi, O đã tạm quên đi chuyện đau lòng giữa rẫy, em vẫn cắp sách tới trường và hồn nhiên vui đùa với bao bạn bè cùng trang lứa. Thế nhưng cái bụng thì cứ ngày một to lên và mọi người trong gia đình thì đều nghĩ rằng do em đến tuổi dậy thì nên mập lên mà thôi. Cho đến một ngày, người chị dâu đưa em đi khám ở Trung tâm y tế huyện thì mới vỡ lẽ rằng cái thai đã thành hình được 7 tháng”. Câu này dạy đạo đức gì?*

ĐÁP ÁN: Nhân Quả Diễn Biến Theo Quy Luật Vô Thường.

GIẢI TRÌNH ÁN: Diễn biến theo quy luật nhân quả, nỗi khổ đau bị cướp mất tuổi thơ và đời người con gái chưa nguôi thì lại xảy đến bụng mang dạ chửa, thật là một điều xấu hổ không thể nào che giấu được.

Một người mẹ 16 tuổi không chồng mà có

chứa, rồi đây sinh con ra đời biết cha nó đó nhưng ai nhận là cha của cháu bé. Thật là khổ đau trăm bề, nói ra không nên lời, nói ra chỉ bằng nước mắt, nói ra chỉ bằng sự uất hận nghẹn ngào, nghĩ lại thân phận mình thật là đau khổ.

Ai đã làm ra nông nổi này! Ai đã đem một tai họa không lường cho tuổi trẻ thơ phải gánh chịu! Vậy ai? Trời hay người?

Trách trời ư! Trách người ư! Không! Không!!! Tất cả đều do nhân quả, nhưng nói đến nhân quả là phải nói đến mỗi cá nhân con người. Chính vì mỗi cá nhân con người tạo ra sự ác, sự khổ đau cho tự chính mình, chứ không có ai làm cho mình đau khổ cả. Vì vậy trách trời sao được, Trời có làm khổ cho mình đâu. Chỉ có trách mình, vì chính mình sống không làm những điều thiện, nên hôm nay phải gánh chịu những hậu quả do mình.

Con người vì vô minh, không trí tuệ, không hiểu biết, có mắt như mù, nên chạy theo ngũ dục lạc, nghĩ tưởng các pháp trên thế gian này là có thật, là của mình nên cố hưởng thụ, do cố hưởng thụ nên tạo ra nhiều ác pháp, do tạo ra nhiều ác pháp nên đời sống thiếu đạo đức, đời sống thiếu đạo đức thì con người phải chịu nhiều khổ đau. Nếu con người không biết dừng thì sự khổ đau lại tăng lên ngút ngàn.

Vì thế muốn cho đời sống không đau khổ thì

con người phải biết xây dựng cho mình một nền đạo đức nhân bản - nhân quả, để từ đó mọi người được học tập đạo đức. Nhờ có học tập đạo đức thì những ác pháp không còn. Ác pháp không còn thì những tệ nạn xã hội sẽ chấm dứt, con người sẽ không còn sống trong khổ đau nữa.

Đạo đức không phải từ trên trời rơi xuống; không phải do một bậc vạn năng tạo hóa nào ban cho con người; cũng không phải do một đảng Giáo chủ, một đảng Chí tôn, hay một vị thần tiên nào dạy chúng ta đạo đức đó, mà chính con người của chúng ta từ người này nối tiếp đến người kia vạch lần theo hướng thiện pháp không làm khổ mình, không khổ người và không khổ tất cả chúng sinh.

Trước trước đức Phật Thích Ca Mâu Ni, từ những người cổ xưa đã có những hành động đạo đức nhân bản - nhân quả, nhưng nó chưa hoàn chỉnh và còn bị pha trộn nhiều triết lý khô khan ngoài sự sống con người. Nhất là nó pha trộn những tư tưởng mê tín, dị đoan, lạc hậu, ảo tưởng, ảo giác, huyền thoại thần thánh, ma quỷ v.v... Từ những tư tưởng đó rồi sinh ra các tôn giáo đa thần, nhất thần. Trong những tư tưởng gốc của các tôn giáo lại sinh ra thêm những kiến giải, tưởng giải, triết lý, rồi dựa vào khoa học lý luận những ảo tưởng, ảo giác khác biệt để thành lập ra nhiều tôn giáo, nhiều đảng phái khác biệt nhau. Từ các tôn giáo khi chạy theo danh lợi lại

chia ra làm nhiều hệ phái khác nhau nữa. Họ đã chia manh xẻ mún ý thức hệ của con người tan nát, nhưng con người khổ vẫn là con người khổ, khổ từ đời này sang đời khác. Cho nên càng nhiều ý thức hệ, càng nhiều tôn giáo thì con người càng nhiều khổ đau. Có những người đã bỏ hết cuộc đời để theo tôn giáo, hầu mong thoát khổ, nhưng nào có được những gì, khổ lại chồng thêm khổ.

Một lần nữa đạo đức nhân bản - nhân quả của loài người bị phủ trùm những tư tưởng thiếu ánh sáng chân lí nên cuộc đời con người khổ lại còn khổ hơn.

Đức Thích Ca Mâu Ni xuất hiện ra đời trên đất nước Ấn Độ cố gắng quét sạch những tư tưởng triết lý ảo tưởng, ảo giác, mê tín, lạc hậu, để thay thế bằng bốn chân lý: KHỔ ĐỂ, TẬP ĐỂ, DIỆT ĐỂ VÀ ĐẠO ĐỂ. Khổ để là để chỉ cho con người biết đời sống con người là khổ đau; tập để là chỉ cho con người biết nguyên nhân sinh ra muôn vàn thứ đau khổ; diệt để là chỉ cho con người biết trạng thái tâm bất động trước các ác pháp và các cảm thọ (tâm thanh thản, an lạc và vô sự); đạo để là chỉ cho con người biết một chương trình giáo dục dạy đạo đức nhân bản - nhân quả sống không làm khổ mình, không làm khổ người. Chương trình giáo dục đào tạo này cốt là để rèn luyện nhân cách con người, để mỗi người phải thấu hiểu bốn

phận và trách nhiệm của con người là phải chấp nhận đem lại sự sống sự bình an và hạnh phúc cho mình, cho người và cho tất cả sự sống trên hành tinh này, chứ không cho riêng ai cả.

Chính những tệ nạn xã hội: trộm cắp, cướp của, giết người, mãi dâm, hiếp dâm, xì ke ma túy, rượu chè, hút chích, thuốc phiện, tai nạn giao thông xảy ra khắp nơi trên toàn cầu là do nền đạo đức nhân bản - nhân quả sống không làm khổ mình, không làm khổ người chưa có người thấp sáng và tiếp nối. Ngọn đuốc đạo đức nhân bản ấy đã được đức Thích Ca Mâu Ni soi rọi một cách rõ ràng. Bởi đức Thích Ca Mâu Ni dám nói mạnh, nói thẳng những cái sai của loài người, của người xưa, nhất là của các tôn giáo.

Như chúng ta đã biết, đâu phải cái gì của người xưa đều đúng hết. Người xưa cũng chỉ là con người như chúng ta ngày nay mà thôi, bởi vậy những tư tưởng sai trong thời nào cũng có. Có đúng như vậy không quý vị?

Cho nên chúng ta phải sáng suốt nhận định và mạnh dạn dẹp bỏ những cái sai, những cái sai là những cái làm đau khổ cho mình, đau khổ cho người và làm đau khổ cho tất cả chúng sinh; còn những cái không sai là những cái đem lại sự an vui và hạnh phúc cho mình, cho người và cho tất cả chúng sinh. Những cái đó chúng ta nên dựng lại và gọt dũa làm cho nó hoàn mỹ hơn, tốt

đẹp hơn để áp dụng vào cuộc sống con người, khiến cho chúng ta ngày ngày sống trong sự bình an, yên vui và hạnh phúc.

Cho nên mọi người hãy đoàn kết siết chặt vòng tay, cùng nhau xây dựng cho nhân loại một nền đạo đức nhân bản - nhân quả mà tổ tiên, ông cha chúng ta từ Đông sang Tây, từ Nam sang Bắc đã để lại cho chúng ta một gia tài đạo đức đồ sộ vĩ đại, nhưng nó còn đang dở dang. Vì thế chúng ta phải có trách nhiệm và bổn phận thanh lọc lại những gì đúng và những gì không đúng.

Đúng là đúng như thế nào? Và sai là sai như thế nào?

Khi đặt ra câu hỏi như vậy thì phải có câu trả lời thích đáng. Đúng là thiện pháp, là đạo đức, là khoa học. Nếu đúng thiện pháp, đúng đạo đức và đúng khoa học thì những hành động và việc làm không mơ hồ trừu tượng, không mê tín dị đoan, không làm khổ mình, không làm khổ người và không làm khổ tất cả chúng sinh. Còn ngược lại những điều nói trên là thiếu thiện pháp, là thiếu đạo đức, là phản khoa học, nên thường mơ hồ trừu tượng, mê tín dị đoan, v.v...

Dù cho tất cả những điều này là một truyền thống lâu đời với những tư tưởng văn hóa mê tín, lạc hậu đã làm hao tổn tiền của, giết hại sinh linh để cúng tế, nó đã trở thành một phong tục tập quán thường làm khổ mình, làm khổ người,

nhưng tổ tiên, ông bà của chúng ta không bỏ được.

Đứng trước những phong tục tập quán phi đạo đức nhân bản - nhân quả, phản khoa học thì chúng ta phải mạnh dạn chỉ thẳng, nói thẳng, không nhân nhượng. Dù chính đó là một truyền thống lâu đời nhất của đất nước, dân tộc, nhưng khi nó là văn hóa lạc hậu, mê tín gây nhiều phiền phức tốn hao và làm khổ mọi người, mọi vật thì cần nên dẹp bỏ. Nhưng dẹp bỏ phải khéo léo, thiện xảo, có nghĩa làm cho từ mê tín biến trở thành chánh tín, đạo đức; từ lạc hậu mơ hồ trở thành tiến bộ khoa học, trong những điều đó cũng có điều không cần thay đổi mà phải bỏ hẳn.

Chính những phong tục tập quán mê tín, lạc hậu trong dân gian cộng thêm những kiến giải, tưởng giải ảo giác, mơ hồ, trừu tượng của các hệ phái tôn giáo khác nhau trên hành tinh này như giáo lý ảo tưởng của Đại thừa, Thiên tông, Mật tông, Tịnh Độ tông, và giáo lý kiến giải của Nam tông, thần học Công giáo tạo thành một tấm chắn bình phong làm cho nền đạo đức nhân bản - nhân quả dạy người có một đời sống cao thượng, đẹp đẽ, luôn đem lại sự bình an, yên vui cho mọi người thế mà không triển khai được, mà còn bị chìm mất, vì vậy mà loài người chịu quá nhiều khổ đau.

Trên đời này duy nhất chỉ có BỐN CHÂN LÍ của loài người mà đức Thích Ca Mâu Ni đã ra công khai ngộ giúp loài người thấu hiểu bốn sự thật của kiếp người. Bốn chân lí này là một sự thật không một người nào dám phủ nhận, còn tất cả những giáo pháp khác quý vị nên cảnh giác, vì nó thiếu sự chân thật, thiếu đạo đức, phi khoa học, v.v...

Chỉ có giác ngộ bốn sự thật này thì cuộc đời mới mong ra khỏi mọi sự đau khổ, ác pháp sẽ không còn quấy nhiễu, con người mới biết thương yêu nhau chân thật. Và như vậy thì tệ nạn xã hội sẽ chấm dứt.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Nói đến đạo đức nhân bản - nhân quả là phải nói các pháp vô thường. Trong thế gian này không có pháp nào thường hằng bất biến. Các pháp thường thay đổi theo quy luật nhân quả, ngày nay như thế này nhưng ngày mai lại khác đi. Sự khác đi là luật vô thường. Người mới sinh không giống người già, do đó chúng ta biết các pháp vô thường. Cho nên sự sinh diệt nay còn mai mất cũng là luật vô thường. Người am hiểu luật vô thường của các pháp thì khi đứng trước cảnh sinh ly tử biệt họ chẳng nao núng tâm, họ chẳng buồn khổ, vì họ biết có sinh tức có tử, hôm nay sống nhưng ngày mai sẽ chết, đó là luật vô thường không ai ra khỏi cảnh này. Trừ ra những người tu chứng quả VÔ LẬU thì mới không bị chi phối

trong đạo luật vô thường này.

Cho nên các con nên nhớ kỹ: “CÁC PHÁP VÔ THƯỜNG, KHÔNG CÓ PHÁP NÀO LÀ TA, LÀ CỦA TA, LÀ BẢN NGÃ CỦA TA”. Hãy nhớ thường xuyên quán xét câu này cho thấm nhuần thì cuộc đời này sẽ không còn khổ đau nữa. Đó là các con biết thương mình, không làm khổ mình. Chúc các con thành công.

ĐOẠN 7: “*Cuối năm học đó, cô bé học sinh lớp 8 đã làm mẹ, bắt đầu tập tành làm mọi thứ, tay cầm viết học bài, tay kia mãi miết đưa nôi. Cũng vì thế việc học của O giờ đây cũng vất vả hơn nhiều*”. Câu này dạy đạo đức gì?

ĐÁP ÁN: Nhân Quả Trả Vay. (Đời là một biển khổ)

GIẢI TRÌNH ÁN: Đọc qua đoạn văn trên chúng ta rất xúc động và thương cảm trước hoàn cảnh của cháu O. Cháu mới học lớp 8 mà bây giờ đã làm mẹ, tay đưa con, tay cầm bút và còn làm nhiều việc khác nữa cho cuộc sống, thật là vất vả và cay đắng vô cùng. Ai đã làm ra có sự này?

Nhìn hoàn cảnh của cháu O, mọi người đều lên án ông Lâm, không có một người nào tha thứ ông được. Ông là con người chứ đâu phải

con thú vật, một con người lớn tuổi đáng cha, đáng chú mà có hành động tà dâm, sống vô đạo đức, vô liêm sỉ như vậy?

Đúng vậy, con người không làm chủ tâm, không thắng nổi lòng tà dâm của mình thì có khác gì là con thú vật, ông đã gây ra nhiều điều đau khổ cho mình, cho nhiều người khác nữa. Cho nên chỉ một phút tà dâm là để lại ngàn năm đau khổ, và còn mãi mãi bao kiếp đời khổ đau nữa.

Tội nghiệp cháu O, một cháu bé thơ ngây, hồn nhiên trong trắng, tuổi còn học trò, thế mà bây giờ phải ru con ngủ, phải cầm viết soạn bài, làm bài và học tập, trước cảnh này liệu cháu O có còn đủ sức học tập vượt qua nữa không? Chắc chắn rồi đây cũng phải bỏ học mà thôi.

*“Đường đời lắm nẻo chông gai,
Rủi thay một bước trách ai bây giờ”*

Thật là cay đắng vô cùng, quý vị có thấy chăng? Do đâu mà có hoàn cảnh sống đau khổ như thế này? Do đâu mà phải ra nông nổi như thế này? Có phải chăng là do tâm DÂM DỤC không quý vị?

Chúng ta lên án ông Lâm là lên án cái ngọn của tội lỗi, còn cái gốc tội lỗi của nó là gì? Cái gốc tội lỗi của nó là tâm DÂM DỤC như trên đã nói.

Dâm dục là gốc sinh ra muôn ngàn tội lỗi. Hiện tượng của nó là gì? Hiện tượng của nó là sự bộc lộ và phát triển mạnh qua lối sống tha hóa của các cháu gái, cháu trai ăn chơi, lêu lổng, bê tha, trụy lạc, v.v... Hiện giờ đến nơi đâu cũng thấy các cháu gái ăn mặc hở hang. Có lẽ các cháu cho đó là “mode” hợp thời trang nhất phải không? Nên bắt chước nhau ăn mặc hở hang để làm đẹp. Bày da, hở thịt, khoe tay, khoe chân, bày ngực, bày mông, v.v... Có đúng như vậy không các cháu? Chính các cháu chịu ảnh hưởng văn hóa đồi trụy sắc dục Tây phương. Ăn mặc hở hang chứng tỏ các cháu cũng ham thích sắc dục. Cho nên mới thích bày da, hở thịt cho người khác phái xem, tức là các cháu đã khêu dâm gợi dục cho chính mình và cho người.

Nói về tội hiếp dâm thì các cháu là chánh phạm và người hiếp dâm mới là tòng phạm. Cho nên pháp luật Nhà nước kêu án người hiếp dâm một năm tù thì phải kêu án người khêu dâm hai năm tù.

Đặt ra luật pháp là để bảo vệ nền độc lập Tổ quốc; là để giữ gìn trật tự an ninh đất nước; là để diệt trừ những tệ nạn xã hội, thì pháp luật phải diệt trừ cái gốc sinh ra muôn điều bất an, chứ không phải diệt trừ cái ngọn. Có đúng như vậy không các cháu?

Nếu các cháu là người sống hoàn toàn đúng

theo truyền thống văn hóa Việt Nam thì các cháu không bao giờ ăn mặc hở hang, bó sát người. Với chiếc áo dài Việt Nam, mặc vào trang nhã, kín đáo, đẹp đẽ. Có đúng như vậy không các cháu?

Các cháu có trông thấy y phục của người Việt Nam không? Từ chiếc áo bà ba đến chiếc áo dài rất dân tộc tính, trang nhã, kín đáo, màu sắc hài hòa, thanh lịch, chuyên thuần một màu: xanh là xanh, vàng là vàng, nâu là nâu, trắng là trắng, đen là đen, xám tro là xám tro, chứ đâu có những chiếc váy, y, áo lai Tàu, lai Mỹ, lai Tây, lai dân tộc thiểu số trên các vùng cao nguyên.

Các cháu có thấy chăng? Đời sống của dân tộc thiểu số còn lạc hậu: khổ, quần, áo, chăn, củng, y, váy thường dệt xen lẫn nhiều màu xanh đỏ, đen vàng, lẫn dọc, lẫn ngang và nhiều hình ảnh bông hoa, chim, cò, mèo, chó, lỗ lảng, thô lỗ, rần rì, lờ lợt trông giống như vườn hoa biết đi; trông giống như một khu rừng cây cỏ bông hoa lá, động vật hoang dại biết đi, v.v...

Thời đại của chúng ta hiện giờ là thời đại kiến thức khoa học, thì việc kiến thức thẩm mỹ phải như thế nào? Không lẽ đầu óc kiến thức thẩm mỹ của chúng ta hiện giờ còn ở thời đại ăn lông ở lỗ, còn ở thời đại ăn mặc trần trụi như thời bộ lạc nữa sao?

Ăn mặc kín đáo là nếp sống đạo đức ly tham

sắc dục. Các cháu có biết không?

Vẻ đẹp ăn mặc kín đáo khiến cho mọi người kính trọng, tôn quý; còn ăn mặc hở hang bó sát người, người ta sẽ đánh giá trị các cháu như loại gái đứng đường, loại gái nhảy, gái mãi dâm. Các cháu có biết không?

Con nhà có giáo dục, có đạo đức ra đường cũng như ở trong nhà đều ăn mặc kín đáo, chỉ có những con nhà thiếu giáo dục, vô văn hóa, không đạo đức thì mới ăn mặc hở hang, bó sát người như vậy.

Bản chất con người ai cũng có tâm dâm dục, nhưng người ta biết làm chủ nó không để nó làm chủ tâm mình. Vì thế ăn mặc kín đáo cũng là phương pháp làm chủ tâm dâm dục mình các cháu ạ! Còn các cháu ăn mặc hở hang hay bó sát người là các cháu bị tâm dâm dục sai khiến, các cháu làm nô lệ cho tâm dâm dục. Các cháu có biết không?

Dâm dục là một ác pháp, nó sẽ mang lại cho loài người bao nhiêu là khổ đau. Các cháu cứ nghĩ xem, do từ tâm dâm dục các cháu mới sinh tâm thương yêu giữa trai gái. Khi mới lập gia đình, chỉ có mấy ngày đầu gọi là hạnh phúc, là vì hai người khéo che đậy, tùy thuận với nhau, nhưng sau này những thói quen tạp khí nghiệp báo nhiều đời sẽ lộ hình, chừng đó nhân nào quả nấy các cháu phải trả vay. Cho nên những ngày

hạnh phúc không lâu đâu các cháu ạ! Chỉ trong chốc lát mà thôi. Nhân quả nó sẽ đến, chừng đó hạnh phúc của các cháu như giấc mộng, bấy giờ chỉ là một sự chịu đựng để sống. Cho nên khi lập gia đình các cháu tưởng là hạnh phúc, thật sự hạnh phúc lứa đôi như nước chảy qua cầu, như mây nổi giữa trời, như phù dung sớm nở tối tàn các cháu ạ!

Khi lập gia đình xong các cháu như con trâu, con bò đã bị xỏ mũi, đâu còn tuổi thơ hồn nhiên trong trắng muốn đi đâu thì đi cũng được. Dù tuổi thơ các cháu còn ở với cha mẹ, có sự cảm đoán, la rầy các cháu đi chơi bỏ học hành hoặc bỏ công ăn việc làm, nhưng cha mẹ đâu có ghen tuông như chồng. Chồng ghen tuông đánh đập chửi mắng thô bạo, chỉ cần uống vào vài ly rượu là có việc cơm không lành canh không ngọt, là gia đình như địa ngục. Có đúng như vậy không các cháu?

Dâm dục còn đem lại sự đau khổ vô cùng. Có chồng phải mang thai rồi sinh con. Mang thai sinh con đâu phải là hạnh phúc, đó là một sự đau khổ. Sinh con rồi phải nuôi con cho lớn khôn. Chúng lớn khôn không nghe lời dạy bảo của các cháu, các cháu có tức giận, có đau khổ, có buồn phiền không?

Biết bao sự đau khổ, phiền não xảy ra trong gia đình cho đến khi nào các cháu xuôi tay đi

vào lòng đất lạnh, nhưng chưa hết khổ đâu các cháu ạ! Vì tâm dâm dục các cháu chưa đoạn diệt, nên tâm dâm dục theo nghiệp sinh tử luân hồi. Do nghiệp dâm dục các cháu tiếp tục tái sinh và khi sinh ra rồi được nuôi lớn lên trong muôn ngàn đau khổ, lớn lên do tâm dâm dục các cháu lại có chồng rồi tiếp diễn trong vòng tuần hoàn sinh diệt mãi mãi trong sự khổ đau vô lượng kiếp mà không biết bao giờ ra. Vậy nguyên nhân đau khổ không phải là tâm sắc dục sao, các cháu ạ!?

Cho nên ăn mặc hở hang và bó sát người là biểu hiện tâm ham thích sắc dục, mà sắc dục là sự khổ đau của kiếp người. Vậy các cháu có muốn thoát khổ đau không? Nếu muốn thoát khổ thì sắc dục phải diệt trừ, diệt trừ sắc dục là các cháu hãy ăn mặc kín đáo, phải biết những phương pháp ngăn chặn và diệt trừ tận gốc thì cuộc đời mới chấm dứt tái sinh luân hồi.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Nói về đạo đức nhân quả thì phải hiểu luật nhân quả là luật vay trả. Có vay thì phải có trả, có nghĩa là vay như thế nào thì trả như thế này.

Ví dụ 1: Vay tiền thì phải trả lại tiền và phải trả thêm tiền lời.

Ví dụ 2: Vay vàng bạc thì phải trả vàng bạc mà còn phải trả thêm tiền lời.

Ví dụ 3: Vay công sức lao động thì phải trả

lại công sức lao động mà người đời gọi là đổi công hay vắn công.

Theo quy luật nhân quả làm một việc ác thì phải trả mười lần khổ đau, vay thì phải trả mà trả cả lời lẫn vốn chứ không phải chỉ có trả lời hay chỉ có trả vốn mà thôi. Cho nên nói vay một trả 10 là vậy.

Bởi vậy các con đừng nên vay thì các con đâu phải trả, mà hễ có vay thì phải có trả, các con không chạy trốn đâu khỏi luật vay trả của nhân quả. Như luật vay trả của ngân hàng, nếu các con không trả thì ngân hàng sẽ tịch thu nhà cửa, ruộng đất, tài sản, v.v.. và còn phải đi tù tội. Còn nếu các con không vay nợ thì không phải trả nợ cho ai cả. Không muốn vay trả trong luật nhân quả thì các con phải theo phương pháp sống mà đức Phật đã chỉ dạy rõ ràng: “NGĂN ÁC DIỆT ÁC PHÁP, SINH THIỆN TĂNG TRƯỞNG THIỆN PHÁP”, hay: “CÁC PHÁP ÁC KHÔNG NÊN LÀM, NÊN LÀM CÁC PHÁP THIỆN”. Các con có nhớ chưa?

ĐOẠN 8: “*Bố của bé O, ông Hoàng Đức Lâm cho biết: Sau khi cháu O kể lại sự việc, gia đình ông hết sức bất ngờ, vì giữa ông Lâm và gia đình là chỗ thân tình, ông và ông Lâm là bạn thân của nhau, xem nhau như là anh em kết*

nghĩa. Khi biết chuyện, ông đã gọi ông Lâm sang để nói chuyện, nhưng ông Lâm không sang nên ông trình lên công an xã, nhưng rồi ông ấy đã trốn khỏi địa phương”. Câu này dạy đạo đức gì?

ĐÁP ÁN: Thiếu Đức Tự Chủ Ý Hành.

GIẢI TRÌNH ÁN: Ông Lâm tuổi đáng như cha mà không tự chủ được tâm sắc dục, nên có những hành động tội tệ mới ra nông nổi này, mới làm mình khổ và mọi người khổ. Thật là đáng trách, đang chê, làm cô bác mà không xứng đáng.

Sắc dục có hạnh phúc gì đâu? Chỉ trong một giây không làm chủ được tâm, nó sẽ đưa bao nhiêu người xuống địa ngục. Có đúng như vậy không quý vị?

Sắc dục đừng xem thường nó, nó là ác pháp ghê gớm lắm quý vị ạ! Chỉ có những người ngu si mới ham thích nó. Đây, quý vị cứ xem những cháu gái ăn mặc hở hang hoặc bó sát người, bày ngực, bày tay, bày da, hở thịt... đang đi ngoài đường phố, trong chợ, trên vỉa hè, trong công viên. Đó là các cháu đang nói thẳng với mọi người biết rằng: Các cháu rất ưa thích dâm dục và kêu gọi tâm dâm dục của các anh, các chú và các bác, v.v...

Chính các cháu ăn mặc hở hang bó sát người bị hiếp dâm là phải, vì ăn mặc như vậy là các

cháu mời người ta, sao các cháu còn đi thưa kiện ai? Nếu pháp luật Nhà nước kêu án bỏ tù những người hiếp dâm và hiếp dâm trẻ em thì Nhà nước phải kêu án bỏ tù những người ăn mặc hở hang hoặc ăn mặc bó sát người. Vì đó là những hành động khêu dâm gợi dục, vì chính sự khêu dâm gợi dục khiến cho người khác phải không thể kềm chế làm chủ tâm dâm dục của mình được, từ đó mới phạm pháp hiếp dâm. Các cháu có biết không? Tội lỗi ấy chính các cháu tạo ra.

Nguyên nhân của những vụ hiếp dâm là do phái nữ ăn mặc hở hang hoặc bó sát người. Cho nên muốn chấm dứt tệ nạn hiếp dâm và hiếp dâm trẻ em thì Nhà nước ra lệnh bắt những phụ nữ ăn mặc hở hang hoặc ăn mặc bó sát người, phạt tiền từ 1 triệu đồng đến 10 triệu đồng, nếu lần thứ hai còn tái phạm thì kêu án từ 1 tháng đến 3 tháng tù treo, nếu còn vi phạm lần thứ ba thì cho đi cải tạo học đức hạnh ly dâm dục, khi nào chấp nhận ăn mặc kín đáo thì cho về hòa đồng vào cuộc sống của mỗi người.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Muốn làm chủ được tâm mình là một điều khó, vì vậy chúng ta phải biết cách thức sống làm chủ tâm mình. Muốn sống với đức tự chủ thì hàng ngày chúng ta phải trau dồi tri kiến văn hóa đức hạnh nhân bản - nhân quả. Nhưng khi tri kiến đã thông suốt luật nhân quả và đạo đức nhân bản thì có thể

vẫn chưa đủ sức bình tĩnh khi có ác pháp tấn công, vì thế các con nên tập luyện sức định tĩnh. Vậy muốn có sức định tĩnh thì phải tu tập pháp môn nào?

Muốn có đủ sức bình tĩnh trước các ác pháp thì phải siêng tu tập Chánh Niệm Tĩnh Giác thân hành nội và thân hành ngoại.

Tu tập Chánh Niệm Tĩnh Giác thân hành nội là nhiếp tâm trong hơi thở bình thường. Tu tập Chánh Niệm Tĩnh Giác thân hành ngoại là nhiếp tâm đi kinh hành. Hai pháp này kết hợp lại thành pháp tu tập rèn luyện nghị lực, có nghĩa là đi kinh hành 10 bước và ngồi xuống hít thở 5 hơi thở, tu tập như vậy đúng 30 phút mới xả nghỉ. Ngày nào cũng siêng năng tu tập, ít nhất phải tu tập một lần trong ngày và nhiều nhất là 4 lần trong một ngày. Tu tập như vậy hôn trầm thùy miên cũng không còn và sức bình tĩnh rất đầy đủ, khi đứng trước các ác pháp nó vẫn thản nhiên, tâm bất động, thanh thản, an lạc và vô sự. Nhờ đó chúng ta mới thấy Phật pháp rất vi diệu.

ĐOẠN 9: “*Trao đổi về sự việc trên, anh Trần Văn Tòng - Trưởng công an xã Sông Xoài cho biết: Khi gia đình ông Hoàng Đức Lãm tố cáo sự việc cháu O bị ông Hồ Ngọc Lâm hãm hiếp dẫn đến có thai, công an xã đã mời ông*

Lâm lên để khai thác, nhưng ông ấy khẳng từ chối. Thấy sự việc vượt quá thẩm quyền, công an xã đã chuyển toàn bộ hồ sơ sự việc lên công an huyện, công an tỉnh để điều tra làm rõ, nhưng ông Hồ Ngọc Lâm đã trốn khỏi địa phương. Hiện nay, CQĐT công an tỉnh Bà Rịa - Vũng Tàu đã có quyết định truy nã đối với ông Hồ Ngọc Lâm (SN 1944, ngụ ấp 3, xã Sông Xoài, huyện Tân Thành, Bà Rịa - Vũng Tàu) vì “đã có hành vi hiếp dâm trẻ em, làm nạn nhân có thai, sinh con...”. Câu này dạy đạo đức gì?

ĐÁP ÁN: Nhân Hiện Kiếp Quả Hiện Kiếp.

GIẢI TRÌNH ÁN: Hành động hiếp dâm trẻ em có thai của ông Lâm không thể trốn khỏi tội, sớm muộn gì công an cũng bắt và lãnh án tù ít nhất cũng từ 10 năm hay nhiều hơn nữa.

Chính ông không làm chủ được tâm dâm dục nên để lại một hậu quả khôn lường. Ông phải bỏ xứ, bỏ vợ con, nhà cửa, tài sản và bản thân phải trốn chui, trốn nhủi như con chồn, con cáo, lúc nào tâm cũng lo lắng sợ hãi, chỉ thấy bóng dáng công an là quá sợ hãi. Phải không quý vị?

Một phút không làm chủ được tâm dâm dục thì muôn vàn sự khổ đau vây quanh. Bây giờ ông biết làm sao, chỉ còn có nước ra đầu thú và lãnh án tù từ 10 năm, phạt tiền danh dự và tiền nuôi con của cháu O đến khi trưởng thành.

Dù ông có ở tù bao lâu và bồi hoàn danh dự

và tiền nuôi con của cháu O bao nhiêu đi nữa thì cuộc đời của cháu O có còn gì đâu nữa để mà nói. Phải không quý vị? Một dấu ấn trong đời của cháu O biết bao giờ phai mờ.

Bởi vậy, trong một đất nước đang mở cửa xây dựng nền kinh tế hiện đại hoá khoa học công nghệ thì sẽ đón nhận nhiều luồng văn hóa tốt cũng như xấu sẽ tràn vào. Cho nên những người lãnh đạo đất nước phải sáng suốt nhận định rõ ràng những tệ nạn xã hội xảy ra trong nước là do đạo đức nhân dân đang xuống cấp trầm trọng. Vì vậy phải trang bị cho toàn dân một nền đạo đức nhân bản - nhân quả văn hóa lành mạnh, làm tốt đẹp hơn những gì đã có sẵn, để trước những luồng văn hóa đồi trụy, mê tín, lạc hậu của các nước tràn vào, nhờ có trang bị cho nhân dân thông suốt đạo đức nhân bản nên tất cả những tệ nạn hiếp dâm, hiếp dâm trẻ em; những tệ nạn mãi dâm, trộm cắp, cướp của giết người; những tệ nạn xì ke, ma túy, hút chích, rượu chè say xỉn; những tệ nạn bài bạc, gian lận và những bạo lực gia đình trong nước sẽ không xảy ra.

Trong khi đất nước đang mở cửa thì nền đạo đức nhân bản - nhân quả cần phải được triển khai cho toàn dân học tập. Đó là trang bị cho toàn dân có một tinh thần đạo đức sáng suốt biết nhận định rõ những luồng văn hóa đồi trụy, lạc hậu, mê tín, vô đạo đức để tránh xa, khiến cho

đất nước ngày một phồn vinh thịnh trị, nhân dân được an cư lạc nghiệp.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Chúng ta ai cũng biết nhân hiện kiếp, quả hiện kiếp. Ví dụ như một người đi ăn trộm, đó là nhân hiện kiếp ăn trộm, thì quả hiện kiếp bị mọi người bắt và đánh đập cho một trận, rồi họ giải đến công an, bị công an điều tra và bị tù tội, đó là quả hiện kiếp.

Khi học đạo đức nhân bản - nhân quả thì mỗi mỗi hành động chúng ta đều phải tư duy suy nghĩ chín chắn để biết việc làm nào thiện, việc làm nào ác rồi mới bắt đầu làm, rồi mới bắt đầu nói. Có tư duy suy nghĩ chín chắn như vậy thì việc làm hay lời nói đều thiện.

Các con nên nhớ kỹ: Việc làm thiện là việc làm hay lời nói không làm khổ mình, khổ người và khổ tất cả chúng sinh, còn ngược lại là việc làm ác, lời nói ác thì nên tránh xa, nếu không tránh xa mà cứ làm, cứ nói thì hậu quả phải trả trong hiện kiếp không trốn chạy đi đâu cho khỏi.

Ví dụ: Một người giết hại và ăn thịt chúng sinh thì quả hiện kiếp thường gặp chuyện không may như tai nạn, con cái tật nguyền, bản thân và những người trong gia đình thường bệnh đau.

Chúng ta được sinh ra trên đời này, may mắn lại gặp được chánh pháp của Phật và quyết định làm theo lời của Ngài: “*Không làm các pháp*

ác, nên làm các pháp lành”. Nếu chúng ta sống theo lời dạy của Ngài thì mọi người sống trên thế gian này sẽ được bình an và hạnh phúc biết bao!

ĐOẠN 10: *“Sự việc ông Lâm gây ra rồi đây sẽ có cơ quan pháp luật xử lý, chỉ tội nghiệp cho cháu bé từ lúc sinh ra đến nay đã gần một năm tuổi mà vẫn chưa có tên, còn người mẹ tuổi 16 đang phải gánh chịu đủ điều thì cứ ngại ngùng với bạn bè, dư luận và việc học hành từ đó cũng sa sút”. Câu này dạy đạo đức gì?*

ĐÁP ÁN: Đức Hiếu Sinh Ý Hành.

GIẢI TRÌNH ÁN: Thật đáng thương cho hai mẹ con cháu O, con sinh gần một tuổi mà mẹ chỉ mới 16 tuổi, thật là tội nghiệp, với từng tuổi ấy biết làm gì nuôi con. Tuổi còn học trò, không chồng mà có con thật là một tủ nhục vô cùng. Đứng trước hoàn cảnh này ai mà không xót thương, phải không quý vị?

Nhân quả đời nào cháu O gieo ra sao thì không ai biết, nhưng đời nay cháu O gánh chịu thật là đáng thương, vừa sống tủ nhục với chị em bạn học cùng, với hàng xóm, nhưng cũng vừa đau khổ và cộng thêm những nỗi lo toan: rồi đây biết lấy gì để sống, biết lấy gì để nuôi con? Một viễn cảnh cuộc đời đầy dẫy khổ đau.

Đây, sắc dục có hạnh phúc gì đâu? Có sung sướng gì đâu? Thế mà sao mọi người lại đắm

mê sắc dục?

Không đắm mê sao lại ăn mặc hở hang, ăn mặc bó sát người? Không đắm mê sao lại hiếp dâm, hiếp dâm trẻ em? Không đắm mê sao trai gái ưa thích nhau, cặp bè, cặp bạn gây bao tội ác móc thai, nạo thai. Móc thai, nạo thai không phải là tội giết người sao?

Một xã hội văn hóa đồi trụy và đạo đức đang xuống cấp thì những thanh niên và thanh thiếu niên nam nữ là mầm non tương lai của Tổ quốc chịu ảnh hưởng xấu nên bắt chước ăn mặc hở hang, khêu dâm gợi dục. Vì thế trai gái tuổi chưa trưởng thành đã cặp bồ, cặp bạn, tự mình đưa vào đường tội lỗi nạo thai, phá thai. Đó là một tội giết người mà lại giết chính những đứa con của mình.

Nhìn cảnh đau xót này ai mà không đau lòng, vì nỗi đau này không phải của riêng ai mà của chung của đất nước.

Hỡi các cháu thanh niên và thanh thiếu niên nam nữ Việt Nam! Các cháu hãy biết rằng: Sắc dục là một pháp cực ác, nó giết hại đời của các cháu đó, nó sui khiến cho các cháu làm những điều tội ác tày trời, làm cha mẹ giết con. Các cháu có biết không? Nó sẽ mang đến bao nhiêu điều tội lỗi và đau khổ cho loài người trên hành tinh này. Cho nên người có sự hiểu biết, có chút ít đạo đức nhân bản - nhân quả thì không thể

không đau lòng, xót dạ thương cho những thế hệ này và nhiều thế hệ mai sau nữa.

Vì thế ngay bây giờ chúng ta hãy mau đưa nền giáo dục đạo đức nhân bản - nhân quả vào học đường và mở các lớp học xóa nạn mù đạo đức nhân bản - nhân quả trong thôn, xóm, ấp, để toàn dân hiểu rõ đạo đức là điều quan trọng trong cuộc sống của loài người. Chính nhờ nó mới đem lại sự bình an, hạnh phúc cho con người. Vậy ngay từ bây giờ, chúng ta chuẩn bị sự giáo dục đào tạo đạo đức cho các em, các cháu thì còn không trễ, nếu trễ ngày nào thì em út, con cháu của chúng ta sẽ khổ đau ngày ấy và sự khổ đau sẽ không thể lường được.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Trên đời này nếu ai cũng sống với đức hiếu sinh thì thế gian này sẽ là Thiên Đàng, Cực Lạc.

Muốn được vậy chúng ta nên quán xét tư duy về sự sống của mọi người, mọi loài vật trên trái đất này: Con người và con vật đều có sự sống bình đẳng như nhau, không ai có quyền cướp sự sống của kẻ khác, vật khác. Đó là quyền bình đẳng sống. Chỉ có con người vì quá cố chấp riêng cho cá nhân mình nên thường cướp đi sự sống của người khác (chiến tranh nước này đánh chiếm nước khác), nhất là cướp đi sự sống của các loài thú vật (giết hại chúng làm thực phẩm để ăn).

Cướp đi sự sống của người và của loài vật khác là vì chúng ta chưa có lòng yêu thương sự sống. Chưa có lòng yêu thương sự sống thì chúng ta tự làm khổ mình, khổ người và nhiều nhất là khổ các loài vật khác. Muốn tôn trọng sự sống bình đẳng như nhau thì chúng ta nên tập sống với đức hiếu sinh, luôn luôn tha thứ và yêu thương sự sống của người khác và các loài vật khác. Đó là một sự sống bình đẳng, người và vật như nhau.

Ở đâu có lòng yêu thương thì ở đó có sự bình an, yên vui và hạnh phúc. Muốn có sự bình an, yên vui và hạnh phúc thì chúng ta phải biết yêu thương nhau. Muốn yêu thương nhau chân thật thì chúng ta hãy quán xét tất cả các pháp trên thế gian này đều là vô thường, vì tất cả các pháp rồi đây đều hoại diệt không còn một vật gì thường hằng bất biến trên hành tinh này nữa. Vì thế, không có pháp nào là ta, là của ta, là bản ngã của ta, nay còn, ngày mai mất, đó là điều chắc chắn của luật vô thường, rồi đây còn có những gì nữa đâu mà chúng ta lại chấp chặt cho là của mình. Do hiểu các pháp vô thường nên chúng ta phải thương yêu nhau, và như vậy thế gian này chỉ còn lại lòng thương yêu là vĩnh viễn. Phải không quý vị?

Trên đời này chỉ vì tranh chấp hơn thua nhau mà chúng ta đánh mất lòng yêu thương. Hơn thua nhau để làm gì khi mọi vật đều vô thường,

không có vật gì trên thế gian này là ta, là của ta cả? Vì vậy hãy thương yêu sự sống của nhau và của muôn loài thú vật. Đó là điều duy nhất đem lại sự bình an cho loài người, cho muôn loài vạn vật trên hành tinh này.

Ngay từ bây giờ, chúng ta hãy dùng lòng yêu thương mà buông xả và diệt tận gốc các ác pháp; hãy dùng lòng yêu thương mà diệt tận gốc bản ngã của ta. Nếu lòng yêu thương ngự trị trong tâm chúng ta thì thế gian này là sự bình an vô cùng, vô tận. Hãy cố gắng lên các con ạ! Chỉ có sống trong lòng yêu thương người và vật thì mới chính chúng ta yêu thương sự sống. Trên hành tinh này chỉ có sự sống của mọi người và mọi vật là vô giá, là quý nhất, không có gì so sánh được. Nhưng các con nên nhớ, chỉ có lòng yêu thương mới bảo vệ vật vô giá này.

Bài học thứ 3

RÈN NHÂN CÁCH ĐẠO ĐỨC GIA ĐÌNH **NỖI ĐAU SAU MỘT VỤ TẠI NẠN**

Nhìn bé Chu Nguyễn Cẩm Tiên (sn 1994) nằm bất động trên nền phòng trọ như con búp bê, hỏi gì cũng không biết, ánh mắt vô hồn cứ nhìn trần trần lên trần nhà, khiến ai tới thăm cũng nhói lòng. Ngồi cạnh em là người mẹ tội nghiệp Nguyễn Thị Út Hoa, người đã trải qua

nhiều thăng trầm của cuộc đời, khuôn mặt phờ phạc, rã rời. Gần một năm qua, mỗi khi có ai hỏi thăm đến con mình, lòng chị lại nhói đau, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Chị không thể quên được cái buổi sáng hôm ấy, khi chị đón nhận một hung tin.

Khoảng 9 giờ ngày 16/3/2006, bé Tiên đang đi bộ trên quốc lộ 1A gần nhà trọ ở khu phố 3, phường Bình Hưng Hoà B, quận Bình Tân, thì Trần Thế Văn (sn 1985, ngụ khu phố 8, phường Hồ Nai, Biên Hoà, Đồng Nai) lái chiếc xe tải nhẹ BS: 60M-0047, trên đường do thiếu quan sát đã đụng vào bé Tiên làm em té đập đầu xuống đất, bị thương rất nặng. Sau nhiều tháng điều trị tại bệnh viện Chợ Rẫy, em xuất viện về nhà với thương tật vĩnh viễn 84%, não bộ bị liệt gần như hoàn toàn, giờ chỉ còn sống đời sống thực vật. Cơ quan cảnh sát điều tra đã khởi tố vụ án, khởi tố cho tại ngoại bị can Trần Thế Văn về tội “*vi phạm quy định về điều khiển phương tiện giao thông đường bộ*”.

Mặc dù đã về nhà, nhưng tháng nào bé Tiên cũng phải tái khám. Thuốc men chi phí lên đến hơn hai triệu đồng/tháng, trong khi hoàn cảnh của chị Hoa rất khó khăn. Từ Cần Thơ, lên thành phố kiếm sống rồi lấy chồng, ly hôn, một mình chị dắt hai đứa con rời khỏi nhà chồng đi thuê phòng trọ, làm lụng nuôi con. Cuộc sống của 3 mẹ con rau cháo qua ngày, chị mong từng

giờ các con của mình lớn lên được học hành, đi làm để sớm có đỡ đần cho mẹ. Thế nhưng mong mỗi đồ của chị được hoàn toàn sụp đổ khi bé Tiên bị tai nạn giao thông. Phía gây tai nạn đã có những bồi thường trong quá trình bé Tiên nằm viện, nhưng kể từ khi cháu về nhà, gần một năm nay họ không ngó ngàng tới. Toàn bộ tài sản còm cõi của mẹ con đã bán sạch để lo thuốc thang cho Tiên, nhưng tình trạng của bé ngày càng xấu đi. Mặt khác, từ ngày con gặp nạn, chị Hoa phải ở nhà chăm sóc cho con, không đi làm được, nguồn thu nhập vì thế cũng mất. Hiện mẹ con chị Hoa đang gặp rất nhiều khó khăn, trong khi đó vụ án vẫn chưa được cơ quan bảo vệ pháp luật quận Bình Tân đưa ra xét xử để có những phán quyết về đền bù dân sự.

Sức khỏe bé Tiên ngày một suy sụp vì phải sống trong điều kiện thiếu thốn cả về thuốc men lẫn ăn uống. Chị Hoa đã xoay sở mọi cách, vay mượn khắp nơi nhưng cũng đành bất lực, không thể kiếm thêm tiền chạy chữa cho con. Ngồi buồn bã trong căn phòng trọ ở số 396 quốc lộ 1, khu phố 3, phường Bình Hưng Hoà B, quận Bình Tân, nhìn đứa con gái vốn hiếu động, học giỏi mà giờ nằm bất động, khiến chị Hoa không cầm nổi nước mắt. Năm hết Tết đến, nhìn người ta đua nhau đi sắm Tết lòng chị lại càng nặng trĩu nỗi buồn tủi. Trong khi chờ đợi sự phán quyết của pháp luật, chúng tôi mong mỗi lòng

hảo tâm của bạn đọc gần xa hãy giúp mẹ con chị Hoa vượt qua cơn khôn khó.

Tấn Chính

ĐẠI Ý

Tai nạn giao thông đã để lại một nỗi đau thương cho gia đình cháu Cẩm Tiên, đó chính là: “THIẾU ĐỨC HIẾU SINH CẦN THẬN GIAO THÔNG”.

PHÂN ĐOẠN

Bài này có 9 đoạn

ĐOẠN 1: *“Nhìn bé Chu Nguyễn Cẩm Tiên (sn 1994) nằm bất động trên nền phòng trọ như con búp bê, hỏi gì cũng không biết, ánh mắt vô hồn cứ nhìn trần trần lên trần nhà, khiến ai tới thăm cũng nhói lòng”.* Câu này dạy đạo đức gì?

ĐÁP ÁN: Nhân Quả Nghiệp Báo Tiền Kiếp.

GIẢI TRÌNH ÁN: Nhìn cháu bé Chu Nguyễn Cẩm Tiên ai mà không đau lòng. Phải không hỏi quý vị? Một cháu bé hiền lành ngoan ngoãn, thế mà tai nạn giao thông đã biến cháu thành cây cỏ thực vật, chỉ có đời sống mà chẳng còn biết điều chi xảy ra xung quanh. Thật là

thương tâm.

Nhân quả sao khắc nghiệt quá vậy? Sao lại nhấm vào một gia đình bất hạnh nghèo khổ, cơm không đủ ăn, áo không đủ mặc, chỉ có một người mẹ lao động chính, phải quần quật suốt ngày để nuôi con. Vậy mà tai nạn giao thông không tha thứ, lại mang đến cho gia đình này một tai họa thảm khốc?

Không đâu quý vị ạ! Nó không khắc nghiệt đâu quý vị! Nhân quả là một đạo luật rất công bằng và công lý, nó thuộc về toà án lương tâm, vì vậy quý vị làm những điều ác nào mà lương tâm quý vị lại không biết? Luật nhân quả thì hành bản án là không sai một li hào nào, tức là xử phạt không oan ức một vụ án nào cả. Bởi vậy biết bao nhiêu sự vô tình của chúng ta đã gây thương tật và sự chết chóc cho tất cả những loài chúng sinh đang sống quanh ta. Nhiều khi chúng ta hành động bằng tay, chân, làm việc, bước đi, cầm nắm thiếu tỉnh giác, vô tình gây đau khổ và chết chóc chúng sinh mà không hay biết, nhưng luật nhân quả đều ghi chép tất cả những điều ác đó, để đến khi ngày giờ trả quả, tức là ngày giờ kêu án thì quý vị thọ án, nặng hay nhẹ đều theo hành động ác nhiều hay ác ít của mỗi cá nhân con người.

Ví dụ: Vô tình chúng ta đi không lưu ý dưới bước chân của mình là chúng ta cũng làm điều

ác đó. Khi vô tình bước đi chúng ta không để ý là sẽ gây ra biết bao nhiêu sự đau khổ của các loài côn trùng, kiến, bọ, sâu rầy đang sống trên mặt đất, trong cỏ cây, trong hoa lá dưới chân chúng ta.

Đây chỉ là sự vô ý đã làm cho chúng sinh đau khổ theo từng bước chân đi của chúng ta. Vì vậy đức Phật dạy chúng ta phải tỉnh giác từng niệm bước đi để ngăn ác và diệt ác pháp, tức là chúng ta luôn luôn tỉnh giác tránh vô tình làm hại chúng sinh.

Bởi vậy chúng ta hãy tập luyện cho thành thói quen khi đi, đứng, khi nằm, ngồi đều phải tỉnh giác, tránh không làm mất sự an vui hạnh phúc của các loài chúng sinh đang sống quanh ta. Bởi vậy pháp tỉnh giác là một phương pháp tạo sức cẩn thận kỹ lưỡng để phá tan sự vô tình mà chúng ta thường mắc phải. Cho nên cố gắng tu tập tỉnh giác là khởi lòng thương yêu, không làm đau khổ chúng sinh nữa, huống là mọi người hữu tình cố ý giết hại chúng sinh để ăn thịt. Thật là đau lòng, phải không quý vị? Mọi người đều có sự sống bình đẳng như nhau sao lại nỡ nhẫn tâm làm những điều đau khổ và giết hại chúng sinh cho đành. Ôi! Thật là khủng khiếp! Cầm dao cắt cổ con gà máu tuôn xối xả, đập đầu con cá giã giụa lẫn lộn mà chẳng chút thương tâm. Ôi! Thật là ác đức! Ghê gớm thay!

Trong Phật giáo có dạy chúng ta một phương pháp đi kinh hành tĩnh giác, gọi là pháp môn Tĩnh Giác Chánh Niệm, đó là pháp môn tu tập để tâm được bình tĩnh luôn luôn quan sát tất cả các pháp, khi chúng muốn tác động vào thân tâm ta là chúng ta hiểu biết rất rõ ràng sự tác dụng của chúng gây ra nhân quả như thế nào vào ý hành, thân hành và khẩu hành. Nhờ có sức tĩnh giác các pháp như vậy nên chúng ta liền ngăn và diệt ác pháp dưới bước chân đi, trước khi chúng tác dụng vào thân tâm của chúng ta. Đó là một phương pháp để tránh đi sự vô tình làm tổn thương đến loài vật nhỏ nhít như côn trùng, kiến, ruồi, muỗi, sâu bọ, thiêu thân, gián, ốc sên v.v.; đó cũng là dạy chúng ta làm thiện, làm cho giảm bớt sự khổ đau của muôn loài vạn vật; đó cũng là dạy chúng ta chuyển quả khổ thành quả an vui cho chính mình và các loài chúng sinh.

Bước vào đạo Phật theo các pháp tu hành chúng ta phải biết giai đoạn đầu là giai đoạn tu tập đi KINH HÀNH TĨNH GIÁC, chứ không phải tu tập đi KINH HÀNH TỈNH THỨC. Vì tĩnh giác không giống tỉnh thức. Người tu tĩnh giác trên bước đi còn niệm khởi, nhờ có niệm khởi nên quán xét từng niệm đó rồi tác ý xả bỏ, còn tu tập tỉnh thức trên bước đi là nhiếp tâm trên bước đi nên không còn niệm khởi. Tĩnh giác từng bước đi cốt ý là để tránh giẫm đạp lên

chúng sinh, tức là tránh làm những điều ác để thực hiện những điều lành.

Cháu Chu Nguyễn Cẩm Tiên gieo nhân vô tình giẫm đạp làm chúng sinh đau khổ trong tiền kiếp, cộng với ác nghiệp của mẹ Cẩm Tiên thiếu đức hiếu sinh bố thí nên kiếp này hai mẹ con cộng nghiệp lại. Vì thế cháu Cẩm Tiên phải trả quả sống như cây cỏ thảo mộc, sống chỉ có sống chẳng còn biết gì chung quanh mình nữa, ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn ngó như người không hồn không vía. Còn mẹ Cẩm Tiên trả quả thì đau khổ sâu muộn lo toan mọi thứ. Thật là tội nghiệp vô cùng. Nhân quả tiền kiếp ai mà biết được. Phải không các con? Thế mà kiếp này phải trả thật là khủng khiếp.

Bởi vậy trong cuộc sống hiện tại là phải sống như thế nào hỡi các con? Nếu sống làm mình khổ, người khác khổ và tất cả chúng sinh khổ thì làm sao các con tránh khỏi kiếp sau phải trả nghiệp khổ đau như hai mẹ con Chu Nguyễn Cẩm Tiên.

Muốn giúp cho loài người thoát khổ nên đức Phật ra đời dựng nên đạo đức nhân bản - nhân quả giúp cho mọi người sống trên hành tinh này không làm khổ mình, khổ người và khổ tất cả muôn loài chúng sinh. Nhờ loài người sống được như vậy nên thế gian này là Thiên Đàng, Cực Lạc, đâu còn ai làm khổ ai nữa. Phải không

các con?

Đứng trước hoàn cảnh gia đình cháu Cẩm Tiên chúng ta tự hỏi: “*Ai đã làm ra cảnh đau lòng đứt ruột này?*”. Đó là những người THIẾU ĐỨC HIẾU SINH CẦN THẬN TỈNH GIÁC. Chính vì họ không biết thương mình, thương mọi người và thương mọi vật nên lái xe thiếu đức cần thận tỉnh giác giao thông. Thiếu đức hiếu sinh cần thận tỉnh giác giao thông thì tai nạn giao thông làm sao không xảy ra. Do mọi người sử dụng đường bộ không học ĐẠO ĐỨC HIẾU SINH CẦN THẬN TỈNH GIÁC GIAO THÔNG nên hằng ngày tai nạn giao thông xảy ra khắp nơi trong nước, người chết, của cải tài sản hư hao không biết bao nhiêu kể sao cho hết. Cho nên làm người có ba đức cần phải học tập:

1- Đức hiếu sinh

2- Đức cần thận

3- Đức tỉnh giác

Ba đức này rất cần thiết cho bản thân, gia đình và xã hội. Đối với bản thân, đức hiếu sinh là đức thương mình. Vậy thương mình là thương như thế nào? Và phải thương làm sao?

Thương mình là phải cần thận tỉnh giác từng bước đi, từng hành động chân tay, từng việc làm để tránh không gây thương tật hoặc chết chóc cho tất cả các loài vật sống quanh ta; thương mình là tạo mọi sự an vui hạnh phúc của chúng

sinh và không để bị mất mát sự an vui đó; thương mình là đừng để mình làm điều ác và luôn luôn tạo điều kiện để mình làm điều lành, nhất là luôn luôn thương người và tha thứ mỗi lỗi lầm của người khác. Nhờ đó tâm mới được thanh thản, an lạc và vô sự. Nếu ai biết sống như vậy, đó chính là mình biết thương mình. Tóm lại, thương mình tức là thương mọi người và thương tất cả chúng sinh không còn làm cho mọi người và tất cả chúng sinh đau khổ một chút xíu nào nữa cả.

Tĩnh Giác Chánh Niệm trong đó có đầy đủ đức cẩn thận còn gọi là đức thận trọng. Người có đức cẩn thận khi đi, đứng, nằm, ngồi đều ở trong chánh niệm tĩnh giác. Chánh niệm tĩnh giác là ý tứ từng hành động thân, miệng, ý của mình, có nghĩa là tĩnh giác từng hành động đi, đứng, nằm, ngồi, nói, nín, cúi, ngược, nhìn, ngó, liếc, háy và làm tất cả những công việc gì đều phải cẩn thận tĩnh giác thì việc làm không bị thất bại và còn tránh không làm khổ mình, không làm khổ người và không làm khổ tất cả chúng sinh.

Chánh Niệm Tĩnh Giác là một phương pháp dạy đức cẩn thận ý tứ từng hành động thân, miệng và ý để tập làm chủ thân tâm. Một người tu theo Phật giáo sẽ được hướng dẫn rất kỹ trong phương pháp này, vì phương pháp này rất quan trọng trong giai đoạn tu tập thứ nhứt về

giới luật và đức hạnh. Phương pháp này có công năng giữ gìn và bảo vệ tâm bất động trước các ác pháp và các cảm thọ, cho nên nó không phải là một pháp môn tĩnh thức tầm thường mà các con hiểu lầm nhiếp tâm tịnh chỉ ý hành để thâm nhập vào các loại thiền định.

Pháp Chánh Niệm Tĩnh Giác là một phương pháp tu tập tĩnh giác để xả tâm tham, sân, si, mạn, nghi tuyệt vời trong pháp môn QUÁN VÔ LẬU. Khi tu tập pháp này xả tâm có hiệu quả hơn tất cả các pháp khác. Ở đây các con phải hiểu: *“Pháp Chánh Niệm Tĩnh Giác gồm có ĐỨC CẨN THẬN và ĐỨC THẬN TRỌNG, nhờ sống với đức cẩn thận và thận trọng nên không bao giờ chúng ta vô tình làm điều ác; làm những điều đau khổ cho mình và cho người khác”*.

Thầy xin nhắc lại một lần nữa: Pháp Chánh Niệm Tĩnh Giác gồm có ĐỨC HIẾU SINH CẨN TRỌNG TRONG CHÁNH NIỆM thân hành, miệng hành và ý hành của mình.

Trên đời này, nếu mọi người ai cũng sống với đức hiếu sinh cẩn thận trong chánh niệm thì làm sao có những hành động làm ác. Không có những hành động làm ác thì làm sao có những nhân quả cay nghiệt. Vì vô tình làm mọi việc thiếu đức hiếu sinh cẩn thận trong chánh niệm nên thường làm điều ác, do nhân làm điều ác mà

quả phải gặt lấy những khổ đau. Cho nên thường xảy ra tai nạn như: tai nạn giao thông, cướp của giết người, bệnh tật nan y và còn vô vàn những tai nạn khác nữa. Những tai nạn xảy ra thường làm mình khổ, người khác khổ và muôn vạn vật khác cùng khổ đau.

Hôm nay cháu Cẩm Tiên sống như vậy cũng chỉ là một nghiệp báo nhân quả của mẹ cháu phải trả vay trong kiếp trước, chứ còn riêng cháu Cẩm Tiên sống như đã chết rồi còn biết đau khổ là gì đâu nữa mà gọi là trả nghiệp. Chính trả nghiệp là mẹ của cháu Cẩm Tiên. Chừng nào mẹ của cháu Cẩm Tiên trả nghiệp xong thì cháu Cẩm Tiên mới xuôi tay đi vào lòng đất lạnh.

Luật nhân quả ghê gớm lắm! Các con hãy cố gắng học tập và rèn luyện nhân cách đạo đức nhân bản - nhân quả sống không làm khổ mình, khổ người và không làm khổ tất cả chúng sinh thì các con mới không trả quả nghiệp báo đời sau. Biết rõ như vậy các con phải cố gắng ngăn ác, diệt ác pháp và luôn mãi sống với thiện pháp, đừng để ác pháp xen vào hành động thân, miệng, ý mà phải trả quả khổ đau, các con ạ!

Nhờ sống thiện pháp các con mới chuyển được quả khổ đau của kiếp làm người. Phải cố gắng lên các con ạ! Con đường nhân quả không có ai đi thay cho ai được, mà chính các con phải

tự đi lấy. Ngày xưa Đức Thích Ca Mâu Ni đã dạy: “*Các con tự thấp đuốc lên mà đi...*”. Đó là ý này vậy.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Nói đến nhân quả ai ai cũng sợ hãi vì nhân ác trong kiếp quá khứ mà kiếp hiện tại phải gặt lấy quả đau khổ. Muốn chấm dứt những quả khổ đau của kiếp làm người không gì hơn là các con nên sống đạo đức nhân bản - nhân quả, tức là sống trong những hành động thân, miệng, ý thiện thì không có quả khổ nào đem đến cho các con được. Như các con đã biết, sống trong đạo đức nhân quả là các con sống trong 10 điều lành.

Về thân gồm có 3 điều thiện:

- 1- Thân không giết hại, ăn thịt chúng sinh*
- 2- Thân không lấy đồ vật không cho*
- 3- Thân không tà dâm*

Về khẩu gồm có 4 điều thiện:

- 1- Miệng không nói dối*
- 2- Miệng không nói lời hung dữ*
- 3- Miệng không nói xấu người khác*
- 4- Miệng không nói lật lọng*

Về ý gồm có 3 điều thiện:

- 1- Ý không tham danh, tham lợi*
- 2- Ý không sân hận*
- 3- Ý không si mê*

Nếu biết nhân quả nghiệp báo khắc nghiệt thì chúng ta nên hằng ngày phải cảnh giác tâm mình, luôn luôn bảo vệ tâm sống đúng 10 điều lành của nhân quả thì cuộc đời này sẽ chấm dứt khổ đau.

ĐOẠN 2: *“Ngồi cạnh em là người mẹ tội nghiệp Nguyễn Thị Út Hoa, người đã trải qua nhiều thăng trầm của cuộc đời, khuôn mặt phờ phạc, rã rời. Gần một năm qua, mỗi khi có ai hỏi thăm đến con mình, lòng chị lại nhói đau, nước mắt không ngừng tuôn rơi. Chị không thể quên được cái buổi sáng hôm ấy, khi chị đón nhận một hung tin”. Câu này dạy đạo đức gì?*

ĐÁP ÁN: Đức Hiếu Sinh Nghiệp Báo Nhân Quả Ý Hành.

GIẢI TRÌNH ÁN: Nhân quả có ba phần phải trả:

1- Một là chính bản thân làm ác rồi chính bản thân phải trả quả.

2- Hai là chính bản thân làm ác mà mọi người thân đều trả quả.

3- Ba là chính bản thân làm ác mà mọi người không phân biệt thân sơ đều trả quả.

Trường hợp như cháu Cẩm Tiên trên đây, người lái xe gây tai nạn giao thông, cháu Cẩm

Tiên và mẹ trả quả, rồi cả những người thân trong gia đình người lái xe, công an, tòa án và phóng viên báo chí, tất cả mọi đều có chung một nhân quả trả vay nhiều ít. Nhưng người trả quả nặng nhất chính là bản thân cháu Cẩm Tiên và người kế đó là mẹ của Cẩm Tiên. Thật là đáng thương tâm vô cùng.

Đứng trước cảnh nhân quả như thế này là một điều nhắc nhở các con phải tu tập tĩnh giác, để lúc nào cũng đề cao đức hiếu sinh cẩn thận tránh mọi việc làm vô tình gây ra bao nhiêu điều tội khổ cho nhau.

Đức hiếu sinh cẩn thận giao thông rất cần thiết cho những người lái xe. Nếu bắt đầu từ những người đi bộ cho đến những người lái xe đều biết giữ gìn đức hiếu sinh cẩn thận giao thông thì việc thi hành luật lệ giao thông sẽ được nghiêm chỉnh hơn, nhờ đó tai nạn giao thông sẽ không bao giờ xảy ra nữa. Tai nạn giao thông không xảy ra là một hạnh phúc rất lớn cho biết bao nhiêu người. Có đúng như vậy không các con?

Nếu ai đến bệnh viện Chợ Rẫy đều thấy hàng chữ đỏ thống kê số vụ tai nạn giao thông trên tấm bảng ngoài cổng bệnh viện vẫn chạy đều như một lời cảnh báo. *“Tính từ tháng 1/2003 đến tháng 3/2006 có 4.926 người chết, 88.771 người bị tai nạn giao thông”*. Con số đáng báo

động nhưng vẫn không ăn nhập gì với những người say cảm giác mạnh, hàng đêm thích phóng xe bạt mạng trên đường phố gần như bất chấp hậu quả.

Hằng ngày tai nạn giao thông đã cướp mất một số lượng người rất lớn, chết một cách thảm và có còn sống thì bị thương tật suốt đời. Đó là một nỗi đau thương của mọi người trong khắp đất nước, không của riêng ai. Trước những mất mát đau thương như vậy, sao mọi người lại nở dành tâm làm ngơ trước cảnh thương tâm này. Ai có người thân chết vì tai nạn giao thông mới thấy cảnh xót dạ đau lòng tận cùng. Để tránh mọi tai nạn giao thông xảy ra, khi bước chân ra đường, dù đi bộ, xe đạp, xe gắn máy hay xe ô tô hay bất cứ một phương tiện di chuyển nào, mọi người đều lấy ĐỨC HIẾU SINH CÂN THẬN GIAO THÔNG làm sự sống cho mình, cho người thì chắc chắn sẽ không bao giờ có cảnh thương tâm và đau lòng xảy ra nữa. Có đúng như vậy không quý vị?

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Chúng ta ai cũng biết nhân quả nghiệp báo là một điều đáng sợ, vì vô tình chúng ta tạo ra nghiệp báo ác thì phải lãnh chịu nghiệp báo khổ đau mà không làm sao thoát khỏi. Muốn ra khỏi nghiệp báo khổ đau thì chỉ có áp dụng đức hiếu sinh vào đời sống hàng ngày, nhờ vậy mới luôn luôn tạo nhân quả nghiệp báo thiện. Có sống trong nghiệp báo

thiện thì cuộc sống mới tìm thấy được sự an vui hạnh phúc. Vậy các con nên nhớ, phải luôn luôn sống với lòng yêu thương và tha thứ mỗi lỗi lầm của người khác để biết chắc mình không làm khổ mình, khổ người. Thì đó là sự giải thoát của đạo Phật.

ĐOẠN 3: “Khoảng 9 giờ ngày 16/3/2006, bé Tiên đang đi bộ trên quốc lộ 1A gần nhà trọ ở khu phố 3, phường Bình Hưng Hoà B, quận Bình Tân thì Trần Thế Văn (sn 1985, ngụ khu phố 8, phường Hồ Nai, Biên Hoà, Đồng Nai) lúi chiếc xe tải nhẹ BS: 60M-0047, trên đường do thiếu quan sát đã đụng vào bé Tiên làm em té đập đầu xuống đất, bị thương rất nặng”. Câu này dạy đạo đức gì?

ĐÁP ÁN: Đức Hiếu Sinh Cần Thận Ý Hành, Thân Hành.

GIẢI TRÌNH ÁN: Do thiếu đức hiếu sinh cần thận giao thông, bác tài xế Trần Thế Văn đã đụng cháu bé Cẩm Tiên té đập đầu xuống đất, bị thương nặng.

Do thiếu đức hiếu sinh cần thận giao thông, bác tài xế Trần Thế Văn gây ra một hậu quả thảm khốc vô cùng to lớn cho gia đình cháu bé Cẩm Tiên. Rồi đây cuộc sống họ sẽ ra sao?

Tai nạn giao thông sẽ còn tiếp tục gây tai họa cho nhiều gia đình khác nữa, chứ không phải chỉ có một gia đình của cháu Cẩm Tiên mà thôi. Cho nên chúng ta cần phải khắc phục và xóa sạch tai nạn giao thông trong cả nước bằng cách những người lãnh đạo đất nước bắt buộc toàn dân từ già chí trẻ đều phải học tập đức hiếu sinh cẩn thận giao thông.

Như chúng ta ai cũng biết, khắp đất nước từ ải Nam quan đến mũi Cà Mau không có ngày nào là không có tai nạn giao thông, không chỗ này xảy ra thì chỗ khác. Sự mất mát quá lớn đối với một đất nước đang mở cửa hội nhập nền kinh tế thế giới, làm cho dân giàu nước mạnh thì phương tiện giao thông đường bộ rất cần thiết, nhưng nó cũng mang đến cho chúng ta những hậu quả mất mát kinh khủng. Vậy chúng ta phải làm sao? Không lẽ trở mắt đứng nhìn trước cảnh đau thương này chăng?

Vì vậy cần phải được khắc phục những tai nạn giao thông. Vậy muốn khắc phục được những tai nạn giao thông như thế nào?

Muốn khắc phục những tai nạn giao thông thì điều duy nhất chỉ có hai việc cần phải làm:

- Một là Bộ Giáo Dục cho biên soạn bộ môn ĐẠO ĐỨC HIẾU SINH CẨN THẬN GIAO THÔNG, bắt buộc từ những người đi bộ, đi xe đạp cho đến những người lái xe 2 bánh, 4 bánh,

10 bánh, v.v.. đều phải học đạo đức này.

- Hai là cho phổ biến đạo đức này khắp nơi trong nước, từ thành thị tới nông thôn, và trong các trường học bắt buộc mỗi công dân đều phải học tập.

Bộ sách nói trên cần phải được ra đời sớm chừng nào tốt chừng nấy, vì nó khắc phục được những tai nạn giao thông, đem lại sự bình an, yên vui cho toàn dân. Nhất là trong các trường học: Tiểu học, Trung học và Đại học, bộ môn này được xem là môn học chính trong chương trình giáo dục đào tạo của Bộ giáo dục. Nó cần phải được áp dụng ngay liền, gây phong trào xóa tai nạn giao thông đường bộ, mở ra những lớp học bình dân đức hiếu sinh cần thận giao thông đường bộ khắp nước, bắt buộc mọi công dân phải đi học, từ người đi bộ đến người lái xe có vận tốc cao.

Sau khi đã học xong được cấp giấy chứng chỉ. Nếu người nào ra đường dù đi bộ, đi xe đạp hay lái xe gắn máy, ô tô, v.v.. không giữ gìn đức hiếu sinh cần thận giao thông đường bộ, mà còn vi phạm luật lệ giao thông thì phạt tiền, và còn cưỡng bức cải tạo học tập cho thấm nhuần đạo đức hiếu sinh cần thận giao thông đường bộ mới được trả tự do và cho hòa nhập với cộng đồng mọi người. Có như vậy tai nạn giao thông mới chấm dứt.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Hầu hết tất cả những tai nạn giao thông xảy ra đều do thiếu đức hiếu sinh cẩn thận giao thông nên mới có sự mất mát đau thương như thế này, Nếu trên đường giao thông ai ai cũng giữ gìn đức hiếu sinh cẩn thận giao thông thì tai nạn giao thông sẽ chấm dứt. Đạo đức gắn liền với trách nhiệm và bổn phận. Một khi con người đã hiểu biết đạo đức thì ai cũng thấy trách nhiệm và bổn phận của mình. Vì không sử dụng đường giao thông thì thôi, chứ một khi đã sử dụng đường giao thông thì luôn luôn khởi lòng yêu thương mình, yêu thương người nên rất cẩn thận, khi đi hoặc băng qua đường đều ra dấu hiệu để mọi người sử dụng giao thông chú ý nên tai nạn giao thông không bao giờ xảy ra. Và vì vậy sinh mạng của mọi người, mọi loài vật đang đi trên đường chúng ta đều tránh không xảy những sự đáng tiếc và thương tâm.

Hiện nay phương tiện giao thông chạy xe với tốc độ cao thì đức hiếu sinh cẩn thận giao thông rất cần thiết cho mọi người dân trong một nước phải được học tập thông suốt, đó là một việc bức xúc cần phải làm ngay liền. Vậy muốn cho những tai nạn giao thông không xảy ra trên đất nước và những nỗi mất mát đau thương không còn nữa, thì chúng tôi yêu cầu các Nhà lãnh đạo có thẩm quyền cần nên lưu ý nền đạo đức nhân bản hiếu sinh cẩn thận giao thông.

Nếu nói về đức cẩn thận thì không những cẩn thận giao thông trên đường bộ mà còn cẩn thận trong mọi công việc làm. Khi người nào biết giữ gìn đức cẩn thận trong công việc thì việc làm dễ thành công trên đường đời. Làm việc gì cẩn thận thì dù việc nhỏ hay việc lớn đều đạt được kết quả tốt đẹp. Cho nên đức cẩn thận rất cần thiết cho mọi người ở đời. Vậy các con nên ghi nhớ những lời dạy này.

ĐOẠN 4: *“Sau nhiều tháng điều trị tại bệnh viện Chợ Rẫy, em xuất viện về nhà với thương tật vĩnh viễn 84%, não bộ bị liệt gần như hoàn toàn, giờ chỉ còn sống đời sống thực vật”. Câu này dạy đạo đức gì?*

ĐÁP ÁN: Nhân Quả Nghiệp Báo Do Thiếu Đức Hiếu Sinh Cẩn Thận Tỉnh Giác Ý Hành.

GIẢI TRÌNH ÁN: Cháu bé Cẩm Tiên sống mà như chết. Thật đáng thương tâm. Trong quá khứ cháu Cẩm Tiên đã sống thiếu đức hiếu sinh cẩn thận tỉnh giác nên thường vô tình tạo ra nhiều điều khổ đau cho chúng sinh, nên kiếp này cháu phải trả quả. Trả quả một cách thật là cay nghiệt, nằm tại chỗ sống mà chẳng biết gì cả. Thật là tội nghiệp vô cùng, nhất là mẹ cháu phải chăm sóc ăn uống và vệ sinh hằng ngày. Thật sự, sống như cháu Cẩm Tiên chết còn

sướng hơn, nhất là mẹ cháu, làm sao bỏ con được, phải chăm lo như thế rồi lấy tiền đâu mà sống.

Nhìn cảnh sống nghiệp báo này, chúng ta phải cảnh giác bản thân mình, phải sống như thế nào để bản thân khỏi phải thọ nghiệp báo cay nghiệt như vậy?

Muốn sống một đời sống được bình an yên lành thì không gì khác hơn là phải hằng ngày sống biết ngăn và diệt từng tâm niệm ác của mình. Vậy muốn làm được việc này thì phải làm sao?

Hằng ngày chúng ta nên tập luyện CHÁNH NIỆM TĨNH GIÁC theo từng hành động thân, miệng, ý của mình, tức là sử dụng ĐỨC HIẾU SINH CẨN THẬN từng hành động. Khi muốn làm một việc gì, muốn nói một điều gì, muốn suy nghĩ một điều gì đều phải suy nghĩ kỹ càng rồi mới làm, mới nói, không được nói đại, làm đại, nhưng khi làm hay nói đều phải cẩn thận từng lời nói, từng hành động. Nhất là tránh những hành động thiếu tĩnh giác, vì những hành động thiếu tĩnh giác vô tình làm khổ đau hay đem lại sự chết cho chúng sinh. Ví dụ khi bước đi thiếu tĩnh giác giẫm đạp lên chúng sinh khiến chúng chết hoặc bị thương gãy chân, tay một cách khổ đau và thảm thương. Nhưng những nhân quả vô tình ấy chúng ta cũng không tránh

khỏi nghiệp vô tình. Như cháu Cẩm Tiên, người lái xe vô tình chữ đầu có ý. Chỉ vì người lái xe thiếu đức hiếu sinh cẩn thận giao thông, không tập luyện tĩnh giác, không học đạo đức hiếu sinh cẩn thận giao thông, nên vô tình đem đến cho gia đình cháu Cẩm Tiên một tai họa đau khổ khôn lường.

Trong cuộc sống hằng ngày chúng ta hãy lập đức hiếu sinh cẩn thận, tức là lấy đức hiếu sinh cẩn thận làm cuộc sống của mình, vì là cuộc sống nên phải luôn luôn cẩn thận trong mọi việc làm, trong mọi bước đi, trong mọi lời nói. Vì chúng sinh đang sống quanh ta rất nhỏ nhít, nếu không tĩnh giác, thiếu cẩn thận vô tình chúng ta cũng có thể làm chết, gây thương tích làm chúng đau khổ.

Bản thân có tĩnh giác thì đức hiếu sinh cẩn thận lúc nào cũng có, do đó chúng ta thường sống không làm khổ mình, khổ người và khổ chúng sinh. Thường người ta hay làm khổ cho nhau là vì thiếu đức tĩnh giác hiếu sinh cẩn thận. Đức tĩnh giác hiếu sinh cẩn thận thường mang đến sự bình an cho cá nhân mình và đem lại hạnh phúc yên vui cho mọi người trong gia đình, nhất là tai nạn giao thông sẽ không bao giờ xảy ra.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Nhân nào quả nấy, mẹ và cháu Cẩm Tiên phải chịu trả quả một

cách cay đắng rất đáng thương. Nhìn cảnh này chúng ta phải đề cao cảnh giác tất cả những việc làm, cẩn thận tránh sao không làm những điều đau khổ cho mình, cho người và cho tất cả muôn loài vật khác. Đây là chúng ta đã gieo nhân thiện thì phải gặt lấy những quả an vui, do đó cuộc đời chúng ta không bao giờ có những tai nạn này hay tai nạn khác xảy ra. Còn nếu chúng ta không cảnh giác cẩn thận, vô tình làm những điều ác không hay thì phải trả những quả đau khổ trong hiện kiếp và còn những kiếp ở tương lai nữa.

ĐOẠN 5: *“Cơ quan cảnh sát điều tra đã khởi tố vụ án, khởi tố cho tại ngoại bị can Trần Thế Văn về tội “vi phạm quy định về điều khiển phương tiện giao thông đường bộ”.* Câu này dạy đạo đức gì?

ĐÁP ÁN: Thiếu Đức Hiếu Sinh Tình Giác Cẩn Thận Giao Thông Ý Hành.

GIẢI TRÌNH ÁN: Hằng ngày tai nạn giao thông thường xảy ra gây bao đau thương mất mát quá lớn cho con người. Các Nhà lãnh đạo đất nước tìm mọi cách để chặn đứng, nhưng chặn đứng không được, tai nạn vẫn tiếp tục xảy ra. Cảnh sát giao thông đường bộ rất vất vả, nhưng tai nạn không bao giờ chấm dứt.

Khi con người văn minh tiến bộ thì phương tiện giao thông đi lại tiện lợi hơn nhiều, tốc độ nhanh chóng tiết kiệm được nhiều thời gian thì tai họa lại ập xuống đầu con người. Nếu con người không tìm ra nguyên nhân của nó để khắc phục thì hậu quả tai nạn giao thông sẽ xảy ra, người chết và thương tật suốt đời không lường được.

Ở đây chúng ta nên biết: Nguyên nhân tai nạn giao thông là do mọi người sử dụng đường bộ THIẾU ĐỨC TÍNH GIÁC HIỂU SINH CẦN THẬN GIAO THÔNG.

Lượng xe cộ mỗi ngày gia tăng, đường xá mỗi ngày được xây dựng rộng lớn, vì thế tốc độ xe chạy quá nhanh mà đức tính giác hiểu sinh cần thận giao thông không được Nhà nước trang bị cho toàn dân học tập, thì không làm sao tránh khỏi tai nạn giao thông xảy ra hằng ngày. Đó là điều chắc chắn ai cũng biết.

Tai nạn giao thông là một nỗi đau không của riêng ai, nó là của chung của đất nước, vì vậy trách nhiệm của mỗi công dân trong nước khi sử dụng giao thông đường bộ thì phải cẩn thận. Dù là đi bộ cũng phải đi đúng luật giao thông, khi muốn băng qua đường phải làm dấu hiệu đưa tay, chứ không được chạy ẩu băng qua đường đại mà phải cẩn thận. Còn những người lái xe phải thấy trách nhiệm và bổn phận của mình là

phải sống với đức hiếu sinh cẩn thận giao thông đường bộ, không được chạy lạng lách, không được vượt mặt chạy ẩu, không được chạy quá tốc độ làm chủ, không được uống rượu lái xe, v.v... Có giữ gìn đức hiếu sinh cẩn thận giao thông thì mới không đem tai họa cho mình, cho người; thì mới bảo vệ sự sống cho nhau.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Đức cẩn thận là một đức hạnh cần thiết cho mọi người, nếu ai sống với đức cẩn thận thì sẽ được bình an yên vui. Đức cẩn thận ai cũng nói được, nhưng phải được tập luyện cho thành thói quen, muốn thành thói quen thì hằng ngày phải tập luyện Chánh Niệm Tỉnh Giác, nếu không tập luyện Chánh Niệm Tỉnh Giác thì rất khó trở thành thói quen cẩn thận. Bản chất con người vội vàng, vụt chạt, v.v... Chỉ nhìn cách đi đứng là biết ngay người có đức cẩn thận hay không một cách dễ dàng.

Các con nên lưu ý, trong Chánh Niệm Tỉnh Giác có đầy đủ Đức Cẩn Thận, nên chỉ cần tu tập Chánh Niệm Tỉnh Giác là có đủ.

ĐOẠN 6: *“Mặc dù đã về nhà, nhưng tháng nào bé Tiên cũng phải tái khám. Thuốc men chi phí lên đến hơn hai triệu đồng/tháng, trong khi hoàn cảnh của chị Hoa rất khó khăn. Từ Cần Thơ, lên thành phố kiếm sống rồi lấy chồng, ly*

hôn, một mình chị dắt hai đứa con rời khỏi nhà chồng đi thuê phòng trọ, làm lụng nuôi con. Cuộc sống của 3 mẹ con rau cháo qua ngày, chị mong từng giờ các con của mình lớn lên được học hành, đi làm để sớm có đỡ đần cho mẹ. Thế nhưng mong mỏi đó của chị hoàn toàn sụp đổ khi bé Tiên bị tai nạn giao thông”. Câu này dạy đạo đức gì?

ĐÁP ÁN: Nghiệp Báo Nhân Quả Khắc Nghiệt, Kiếp Trước Gieo Nhân Nào Thì Kiếp Này Phải Trả Quả Nấy.

GIẢI TRÌNH ÁN: Sinh ra làm người không ai muốn mình phải trả quả khổ như thế này. Phải không quý vị?

Sinh ra từ nhân quả, được nuôi sống trong nhân quả, lớn lên cũng từ nhân quả và chết đi cũng theo nhân quả mà tái sanh. Như vậy nhân quả muốn chúng ta khổ là chúng ta khổ, muốn chúng ta sướng là chúng ta sướng. Vì thế khổ vui của đời người chỉ trong vòng nhân quả, chúng ta chỉ là hình nộm hay con rối của nhân quả mà thôi, cho nên xét cho cùng chúng ta chẳng có cái gì là của chúng ta cả. Vậy mà mọi người mê muội, vô minh cố chấp cho các pháp thường còn, thân này là ta, là của ta, là bản ngã của ta, nên quan trọng mọi việc, hễ có xảy ra việc gì thì ăn thua đủ, quyết tâm bảo vệ cái TA, cái CỦA TA. Do đó làm mọi việc ác mà không

biết, làm tay sai cho nhân quả mà không hay. Từ chỗ làm điều ác mà chịu quả khổ đau vô cùng, vô tận; từ chỗ làm việc ác là làm khổ mình, khổ người và khổ tất cả chúng sinh.

Chính chỗ ăn thua đủ với mọi người để bảo vệ cái ta, cái của ta là chỗ nhân quả điều khiển chúng ta đi vào trong ác pháp. Chính chỗ chúng ta muốn hơn người là chỗ nhân quả sai khiến chúng ta, biến chúng ta thành tên nô lệ của chúng. Chính chỗ chúng ta giận hờn, thương, ghét, sợ hãi, lo toan, rầu rĩ, buồn khổ là đã làm tay sai cho nhân quả. Chính chỗ chúng ta phiền não thân bị bệnh tật, ốm đau, tai nạn này, tai nạn khác là chúng ta đang bị nhân quả làm chủ tâm ta. Chính chỗ chúng ta đang khởi niệm lăng xăng là nơi tiếp tục tái sanh, sinh tử luân hồi. Còn ngược lại, tâm bất động trước các ác pháp và các cảm thọ; tâm thanh thản, an lạc và vô sự là nơi chấm dứt tái sanh luân hồi.

Muốn thoát ra khỏi vòng tay nhân quả, điều duy nhất chúng ta phải bảo vệ và giữ gìn tâm bất động trước các ác pháp và các cảm thọ, luôn luôn lúc nào cũng phải giữ gìn trạng thái tâm thanh thản, an lạc và vô sự. Nơi đó là nơi không bao giờ có nhân quả và nhân quả cũng không bao giờ dám bén mảng đến nơi đó được.

Cho nên chỗ không nhân, không quả là chỗ chúng ta về. Chỗ giải thoát hoàn toàn tức là Niết

bàn. Chỗ không nhân, không quả là chỗ bất động tâm trước ác pháp, chứ không phải chỗ không niệm thiện, niệm ác (không vọng tưởng). Chỗ không niệm thiện, niệm ác là chỗ tướng giải của Thiền tông và kinh sách phát triển của Bà La Môn. Kinh Pháp Bảo Đàn dạy: “*Chẳng niệm thiện, niệm ác bản lai diện mục hiện tiền*”, kinh Kim Cang dạy: “*Ung vô sở trụ nhi sinh kỳ tâm*”.

Trong kinh sách Nguyên Thủy, Phật dạy tâm **BẤT ĐỘNG TRƯỚC CÁC ÁC PHÁP** thì các tổ lại hiểu thành tâm “*không niệm thiện, niệm ác*”, hiểu như vậy làm sao đúng nghĩa được. Phải không quý vị? Vì hiểu nghĩa sai nên từ xưa cho đến nay quý thầy tổ không có ai tu chứng quả A La Hán được.

Chúng ta thường hiểu một cách sai lệch chỗ không niệm khởi là Phật tánh, là bản lai diện mục. Chỗ không niệm của Thiền tông và kinh sách Đại thừa là chỗ ức chế tâm vô niệm theo phương pháp Niệm Khởi Liên Buông. Niệm khởi liên buông là một phương pháp tu tập thiền của Thiền tông Trung Hoa. Nó tu theo kiểu ức chế tâm và cũng giống như phương pháp niệm Lục Tự Di Đà nhất tâm bất loạn của Tịnh Độ tông. Những phương pháp này do các tổ tướng giải sinh ra, vì cho rằng chỗ tâm không khởi niệm thiện, niệm ác là Phật tánh, là cội Cực Lạc, V.V...

Chỗ tâm **BẤT ĐỘNG** TRƯỚC CÁC ÁC PHÁP của Phật dạy trong kinh Nguyên thủy Nikaya thì phải tu tập bằng những phương pháp xả tâm như: Định Chánh Niệm Tĩnh Giác, Định Vô Lậu, Định Sáng Suốt và Định Niệm Hơi Thở. Bốn loại định này hỗ trợ cho pháp môn **TỨ CHÁNH CĂN** để ngăn ác diệt ác pháp, sinh thiện tăng trưởng thiện pháp bằng tri kiến giới luật đức hạnh. Cho nên người tu tập không bị ức chế tâm mà đạt được tâm bất động một cách rất tự nhiên, vì xả tâm bằng sự hiểu biết của tri kiến nên tâm luôn luôn ở trong trạng thái bất động.

Bất động do tâm tham, sân, si, mạn, nghi đã được quét sạch thì tâm tự nhiên không niệm ác. Tâm tự nhiên không niệm ác, từ đó chúng ta mới ở trên **TỨ NIỆM XỨ** mà tu tập để quét sạch những gốc dục vi tế, khi gốc dục vi tế được quét sạch thì **BẢY NĂNG LỰC GIÁC CHI** xuất hiện, tức là **TỨ THẦN TỨC** đầy đủ. Do đó chúng ta mới đủ nội lực làm chủ sinh, già, bệnh, chết và tự tại trong sinh tử luân hồi, chừng đó muốn sống, muốn chết hồi nào cũng dễ dàng.

Lúc bấy giờ nhân quả nghiệp báo không còn tác động vào chúng ta được nữa. Chúng ta tự tại đi trong bảo tổ của nhân quả. Nhưng nhân quả không làm động sợi tóc, chân lông của chúng ta được.

Phật pháp vi diệu như vậy, nếu chúng ta nhiệt

tâm quyết chí tu hành, tâm không còn dính mắc danh, lợi thế gian; không còn tham, sân, si, mạn, nghi nữa, và chúng ta không còn cho cuộc đời này thật có, là của ta thì nhân quả không còn chỗ sai khiến chúng ta được nữa. Không còn sai khiến chúng ta được nữa thì con đường làm chủ sinh, già, bệnh, chết mở rộng thênh thang cho chúng ta bước đi một cách thung dung, thông thả, tự tại, vô ngại, v.v... và cuối cùng chẳng còn lo sợ nghiệp báo luân hồi tái sinh gì cả.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Luật nhân quả rất công bằng, nó sẽ không tha thứ cho một ai nếu chúng ta làm ác. Vì thế các con phải nhớ sống đúng đạo đức nhân quả 10 điều thiện và nên tránh xa 10 điều ác. Có làm được như vậy các con mới thoát ra mọi sự khổ đau của nhân quả.

ĐOẠN 7: *“Phía gây tai nạn đã có những bồi thường trong quá trình bé Tiên nằm viện, nhưng kể từ khi cháu về nhà, gần một năm nay họ không ngó ngàng tới. Toàn bộ tài sản còm cõi của mẹ con đã bán sạch để lo thuốc thang cho Cẩm Tiên, nhưng tình trạng của bé ngày càng xấu đi. Mặt khác, từ ngày con gặp nạn, chị Hoa phải ở nhà chăm sóc cho con, không đi làm được, nguồn thu nhập vì thế cũng mất. Hiện mẹ*

con chị Hoa đang gặp rất nhiều khó khăn, trong khi đó vụ án vẫn chưa được cơ quan bảo vệ pháp luật quận Bình Tân đưa ra xét xử để có những phán quyết về đền bù dân sự”. Câu này dạy đạo đức gì?

ĐÁP ÁN: Đức Hiếu Sinh Ý Hành.

GIẢI TRÌNH ÁN: Tai nạn giao thông đã để lại một sự mất mát rất lớn mà không có một vật gì bù đắp cho gia đình người gặp tai nạn. Dù là pháp luật xét xử bồi thường, nhưng làm sao bồi thường được những gì đã mất cho những người bị tai nạn giao thông. Trường hợp như cháu Cẩm Tiên, tai nạn xảy ra đã cướp mất con người bình thường của cháu, để lại cho cháu một con người loạn trí, đâu còn biết gì nữa, sống như loài thực vật. Cháu Cẩm Tiên sống mà như người chết. Vậy có tiền bạc nào bồi thường cho cháu được không?

Nhìn hoàn cảnh của cháu Cẩm Tiên thì mọi người lái xe nghĩ sao?

Muốn tiện lợi cho sự đi lại nhanh chóng thì không có người nào không biết lái xe. Như vậy trong một đất nước có bao nhiêu người dân là có bao nhiêu lái xe, không có một người dân nào không biết lái xe. Vì thế trách nhiệm bốn phần của mỗi người dân từ già chí trẻ, khi ra đường đi bộ hay lái xe đều phải thuộc và thi hành đúng luật lệ giao thông đường bộ. Như vậy chưa đủ,

mà còn phải học đạo đức tĩnh giác hiểu sinh cẩn thận giao thông.

Muốn cho mọi người dân trong nước đều thông suốt luật lệ giao thông đường bộ thì luật lệ này phải trở thành một môn học như các môn học khác trong chương trình giáo dục.

Học luật lệ giao thông đường bộ chưa đủ để tai nạn giao thông chấm dứt. Muốn tai nạn giao thông chấm dứt thì mỗi người dân trong nước không những thông suốt luật lệ giao thông mà còn phải học đạo đức tĩnh giác hiểu sinh cẩn thận giao thông. Vì đạo đức tĩnh giác hiểu sinh cẩn thận giao thông mới là vấn đề quan trọng trong việc đi lại, nhờ đó tai nạn giao thông không xảy ra.

Khi ra đường, vì thiếu cẩn thận mà người lái xe chạy ẩu quá tốc độ, chạy lạng lách, chạy sai luật lệ giao thông, v.v... Nhất là người lái xe không nên uống rượu, khi uống rượu say con người không còn trí sáng suốt, mất tĩnh giác, luôn luôn sống trong bản ngã của loài động vật nên đạo đức tĩnh giác hiểu sinh cẩn thận giao thông không có, còn luật lệ giao thông đường bộ chẳng còn biết là gì. Một con người như loài động vật mà lái xe là nguy hiểm cho mọi người, tai nạn giao thông thường xảy ra là do những người uống rượu say. Người uống rượu say không được lái xe dù bất cứ một loại xe nào.

Người uống rượu say đi bộ vẫn gây ra tai nạn giao thông. Cho nên người uống rượu say không được tham gia giao thông trên đường, họ chỉ nằm nghỉ, khi nào hết say mới cho phép đi chuyển trên đường.

Tai nạn giao thông xảy ra là mang đến cho con người mất mát rất lớn không lấy gì bù đắp cho được, vì thế chúng ta nên cẩn thận, khi đi bộ hay lái xe phải hết sức cẩn thận để tránh bất cứ một tai nạn nào xảy ra.

Ở đây vấn đề quan trọng là sinh mạng con người, mọi người cần phải xem trọng mạng sống con người. Cho nên bất cứ vì điều gì, chúng ta là người thì phải bảo vệ mạng sống của con người, chứ không thể xem thường mạng sống của người khác.

Muốn bảo vệ mạng sống của mình, của người khác và của tất cả chúng sinh, thì tốt hơn hết là phải sống với đức tĩnh giác hiểu sinh cẩn thận, lúc nào cũng phải tĩnh giác cẩn thận trong từng ý nghĩ, từng lời nói và từng hành động tay chân, khi bước đi, khi cầm nắm. Tĩnh giác hiểu sinh cẩn thận là một đức hạnh bảo vệ sự sống của mình, của người khi lưu thông trên đường bộ, nhờ đó tai nạn giao thông chấm dứt, xin quý vị lưu ý cho.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Chỉ có đức hiểu sinh thì các con mới giữ gìn trọn vẹn 10

điều thiện, ngoài đức hiếu sinh mà đi tìm 10 điều thiện như mò kim đáy biển, các con có nhớ chưa? Có đức hiếu sinh thì phải có đức cẩn thận, có đức cẩn thận thì mới giữ gìn luật giao thông đường bộ trọn vẹn, nhờ đó tai nạn giao thông sẽ chấm dứt.

Mỗi khi bước ra đường đều nên nhớ bốn phận và trách nhiệm là phải sống đúng ĐẠO ĐỨC HIẾU SINH CẨN THẬN GIAO THÔNG. Đó là một hành động sống đem lại sự bình an cho mình, cho người và cho cả hai.

ĐOẠN 8: *“Sức khoẻ bé Tiên ngày một suy sụp, vì phải sống trong điều kiện thiếu thốn cả về thuốc men lẫn ăn uống. Chị Hoa đã xoay xở mọi cách, vay mượn khắp nơi nhưng cũng đành bất lực, không thể kiếm thêm tiền chạy chữa cho con. Ngồi buồn bã trong căn phòng trọ ở số 396 quốc lộ 1, khu phố 3, phường Bình Hưng Hoà B, quận Bình Tân, nhìn đứa con gái vốn hiếu động, học giỏi mà giờ nằm bất động khiến chị Hoa không cầm nổi nước mắt. Năm hết Tết đến, nhìn người ta đua nhau đi sắm Tết lòng chị lại càng nặng trĩu nỗi buồn tủi”. Câu này dạy đạo đức gì?*

ĐÁP ÁN: Nhân Quả Nghiệp Báo Hiện Kiếp Trả Vay.

GIẢI TRÌNH ÁN: Hỡi các lái xe! Hãy nhìn hoàn cảnh của chị Hoa trong bài báo này. Thật đáng thương phải không quý vị?

Ai đã gây ra thảm cảnh này quý vị có biết không?

Lái xe Trần Thế Văn ư?

Không phải đâu quý vị ạ! Trần Thế Văn lái xe do thiếu Đức Tính Giác Hiếu Sinh Căn Thận Giao Thông mới gây ra tai nạn thảm khốc cho gia đình chị Hoa. Trần Thế Văn không bao giờ muốn xảy ra tai nạn này, nhất là đối với gia đình của chị Hoa thì lại càng không muốn. Phải không bác tài Trần Thế Văn?

Chỉ tội nghiệp cho bác tài Trần Thế Văn kể từ tuổi còn bé thơ cắp sách đến trường, cho đến khi bác trở thành một tài xế lái xe chưa bao giờ từng được học tập và rèn luyện Đức Tính Giác Hiếu Sinh Căn Thận Giao Thông, nên tai nạn giao thông làm sao tránh khỏi. Phải không bác Thế Văn?

Cho nên người lái xe thường thiếu đức tính giác hiếu sinh căn thận thì tai nạn giao thông mới xảy ra, mang đến mọi sự mất mát to lớn là một nỗi đau buồn thê thảm cho mình và mọi người.

Bởi vậy nếu nhà nước muốn chấm dứt tai nạn giao thông trên toàn quốc, thì chương trình

giáo dục xóa tai nạn giao thông phải được phổ biến lớp học đạo đức tỉnh giác hiểu sinh cẩn thận lái xe đường bộ từ thôn quê, xóm, ấp đến thị xã, thị trấn, thành phố đô thị, vv...

Có tổ chức học tập như vậy thì tai nạn giao thông mới chấm dứt. Và nhờ đó cả nước nhân dân đều sống an vui, không còn lo lắng, sợ hãi khi bước chân ra đường.

Chúng tôi ước mong sao các Nhà lãnh đạo đất nước vì sự sống bình an của nhân dân mà hãy mau mau mở những lớp học đạo đức nhân bản - nhân quả, thì trên các trục lộ giao thông sẽ không còn tai nạn giao thông xảy ra nữa và nạn ách tắc xe cộ cũng sẽ chấm dứt.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Nhân quả thì không thể trốn thoát, dù trốn bất cứ nơi đâu, bay lên trời hay chui xuống biển cũng không thoát khỏi khi đã làm 10 điều ác. Làm 10 điều ác thì trả quả ngay liền trong kiếp này và còn tiếp tục trong kiếp khác nữa. Các con nên lưu ý vấn đề này là vấn đề nhân quả nghiệp báo, vì thế suốt đời nên thực hiện 10 điều lành. Chính 10 điều lành này mà cuộc đời các con mới có sự an vui chân thật.

ĐOẠN 9: *“Trong khi chờ đợi sự phán quyết của pháp luật, chúng tôi mong mỗi lòng hảo*

tâm của bạn đọc gần xa hãy giúp mẹ con chị Hoa vượt qua cơn khốn khó”. Câu này dạy đạo đức gì?

ĐÁP ÁN: Đức Hiếu Sinh Kêu Gọi Lòng Hào Tâm Khẫu Hành.

GIẢI TRÌNH ÁN: Đứng trước cảnh đau lòng này, tác giả bài báo kêu gọi đọc giả bốn phương hãy mở rộng lòng thương yêu, kẻ ít người nhiều cứu giúp chị Hoa trong lúc cuộc sống quá bi đát gần như kiệt quệ, nếu đi làm thì không ai chăm sóc cho bé Cẩm Tiên, mà chăm sóc cho bé Cẩm Tiên thì lấy gì mà sống, vả lại tiền thuốc thang và ăn uống cho cháu Cẩm Tiên làm sao có để chi trả. Bỏ cháu Cẩm Tiên thì mẹ cháu bỏ con sao đành, mà ôm nuôi thì lấy đâu ra để sống cho hai mẹ con, thật là tội nghiệp vô cùng. Đứng trước cảnh này ai mà không đau xót. Phải không các con?

Nhân quả nghiệp báo sao mà khắc nghiệt quá vậy, nhân nào thì phải trả quả nấy, nhưng biết làm sao đây bây giờ?

Kính thưa quý vị! Nhân quả không khắc nghiệt, nhân nào quả nấy thì phải trả vay, đó là quy luật công bằng đối với vạn vật trong vũ trụ. đứng trước hoàn cảnh gia đình của cháu Cẩm Tiên ,chúng ta lấy đó làm một bài học nhân quả cho đời mình. Ngay từ bây giờ chúng ta phải tập sống năm đức căn bản của loài người và mười

điều lành nhân quả của thập thiện thì mới mong chuyển đổi nhân quả nghiệp báo ác của đời mình thành nhân quả nghiệp báo thiện, nhờ đó cuộc sống của chúng ta mới được bình an và vô sự.

Trước khi muốn sống với năm đức nhân bản và mười hạnh nhân quả thiện thì chúng ta phải tu tập và rèn luyện Chánh Niệm Tỉnh giác, nhờ có Chánh Niệm Tỉnh Giác chúng ta mới sống trọn vẹn với năm đức, mười hạnh. Năm đức và mười hạnh mới làm thay đổi cuộc đời, mới đem lại sự bình an cho loài người.

Người tu theo Phật giáo mà không giữ gìn đúng những giới luật cơ bản mang đầy đủ đúng năm đức, mười hạnh này thì không thể nào chuyển hóa được nhân quả nghiệp báo. Không chuyển hóa được nhân quả nghiệp báo thì con đường tu hành chẳng có ích lợi gì cho bản thân, mà còn phí công vô ích của mình. Suốt cuộc đời mang tiếng tu hành nhưng tu hành chẳng tìm thấy sự giải thoát chân thật, toàn là ảo giác.

Nói NĂM ĐỨC, MƯỜI HẠNH của Phật giáo người ta rất xem thường, vì cho nó là Ngũ Giới và Thập Thiện, nhưng nó rất cơ bản cho con đường giải thoát của Phật giáo. Quý vị đừng đi tìm những pháp cao siêu mâu nhiệm, vì những pháp cao siêu mâu nhiệm là những pháp tướng mà những người sống trong mơ mộng dựng lên

để tự lừa đảo mình và mọi người.

Nói về tôn giáo hay bất cứ một giáo pháp nào, người ta đều chọn pháp môn thiền định, cho là một pháp môn tối tôn, tối thượng. Cho nên người ta nói về thiền định rất nhiều, nhưng người ta không biết cách thức tu tập thiền định như thế nào đúng, như thế nào sai. Vì thế người ta đã tu tập sai pháp, không đúng chánh thiền định nên không có ai nhập được chánh thiền, chánh định, chỉ toàn nhập vào định tưởng. Và cuối cùng người ta nói thiền định rất nhiều nhưng chẳng ai biết thiền là gì cả.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Lòng hảo tâm có nghĩa là lòng tốt, tức là đức bố thí. Người bố thí là người biết thương người bất hạnh trong xã hội. Đức bố thí rất cần thiết cho mọi người, nó giúp mọi người xả tâm bỏn xén ích kỷ rất dễ dàng.

Ngày xưa đức Phật đi xin ăn là mục đích tạo duyên bố thí cho mọi người, để cơm ăn áo mặc của họ không thiếu hụt và có thể trở thành giàu sang phú quý, nhất là gặp được chánh pháp giải thoát. Bởi vậy làm người chúng ta nên sống với đức bố thí, trong đức bố thí nó đầy đủ tình thương yêu chân thật. Bố thí mà không có lòng yêu thương chân thật thì bố thí đó chỉ là hình thức để lừa đảo mọi người làm danh, làm lợi, v.v... mà thôi.

Đức bố thí thật sự phải mang đầy đủ đức hiếu sinh. Ở đâu có đức hiếu sinh thì ở đó có đức bố thí chân thật.

Ở đây chúng ta cần hiểu rõ ý nghĩa bố thí. Bố thí là phải vì lòng yêu thương người bất hạnh, vì thấy cảnh khổ của người khác mà đem đến chia sẻ sự bình an với họ; chia sẻ tiền của, cơm ăn, áo mặc; chia sẻ công sức giúp nhau; chia sẻ những lời an ủi; chia sẻ những hành động yêu thương, v.v...

Đức bố thí bao giờ cũng đi đôi với đức hiếu sinh, cho nên gọi là ĐỨC HIẾU SINH BỐ THÍ. Con người nói thương nhau thì phải qua những hành động bố thí, nếu không có hành động bố thí thì nói thương nhau chỉ là lời nói suông mà thôi.

Bài học thứ 4

RÈN NHÂN CÁCH ĐẠO ĐỨC GIA ĐÌNH **NGƯỜI PHỤ NỮ CÓ HAI QUẢ TİM**

Chuyện kể rằng, vào năm 1949-1950, ở trung học Hương Khê (Hà Tĩnh), có một đại gia đình con em cán bộ kháng chiến ba tỉnh Bình, Trị, Thiên và một số cán bộ tuổi còn nhỏ được Đảng và Nhà nước cho tập trung về đây học tập

nâng cao trình độ văn hóa để về phục vụ quê hương. Trong số ấy không thiếu trai tài, gái sắc, họ sống trong nhà dân và được thương yêu như con cháu trong gia đình. Họ có bát cháo ngon, củ sắn, củ khoai lang hay trái hồng ngâm đều cho anh chị em ăn ngoài bữa cơm trưa. Còn anh chị em thương nhau như ruột thịt, biết nhiệm vụ được giao nên người nào cũng chăm chỉ học tập. Tuy vậy với tuổi 18, đôi mươi, có người đã đề ý nhau. Từ tình thương xa cha mẹ, xa quê hương họ đã mến nhau, thương nhau rồi yêu nhau, nhưng chỉ ở trong lòng. Mãi về sau này có không ít người đã thành vợ, thành chồng nhờ có điều kiện công tác ở gần nhau trong không gian địa lý hoặc trong nghề nghiệp.

Trong số gần 100 học sinh nam nữ, đặc biệt có một nữ học sinh vừa có duyên, vừa có sắc đẹp như một hoa khôi mà ai cũng nhận dạng được là người có nước da trắng nõn nà. Không ai khác. Con người đó đã có hai quả tim vàng.

Theo quy luật của đất trời, con người đó lớn lên và đã có chồng con. Người đẹp ấy cũng đã đi đây, đi đó trong và ngoài nước, sống với chồng con đầy hạnh phúc gia đình. Cho đến nay, người hoa khôi nọ đã có cháu nội, cháu ngoại và đang sống bên ông chồng đã đến tuổi 90. Còn bà kém ông 13 tuổi. Ông chồng tuổi cao sức yếu, ốm đau triền miên. Thêm đó, cả hai vợ chồng chịu một nỗi bất hạnh vì đứa con trai duy nhất

đã qua đời. Bà cố vượt qua nỗi buồn tê tái trong lòng mình, nhưng rất vui vẻ, lạc quan sẵn sàng ông chồng vô cùng chu đáo. Bà lo từng bữa cơm sao cho thích hợp, lo từng giấc ngủ khi thấy chồng trở mình. Đây là đôi vợ chồng có duyên nợ với nhau, ăn ở với nhau suốt đời.

Năm nay tuy tuổi đã xấp xỉ gần 80, nhưng bà lại gặp một tin vui bất ngờ. Sau 55 năm, bà tìm được địa chỉ của người mình mong đợi. Người bà yêu không ai khác là bạn học cùng trường. Tình yêu chớm nở thì người bà yêu đã theo tiếng gọi của tinh nhà vào quân đội để chuẩn bị cho cuộc tổng tiến công. Người thanh niên đó đi từ chiến trường này sang chiến trường khác, chuyển từ công tác này sang công tác nọ, khi ở trong nước, khi được đi học nước ngoài... cũng bôn ba khắp nơi. Cũng như bà, theo quy luật của tạo hóa, anh có gia đình vợ con, nay cũng có cháu nội, cháu ngoại như bà và tuổi tác cũng đã lúc “gần đất xa trời”.

Họ gặp nhau nhờ có tên của ông là tác giả của một bài báo. Vì thế bà cố tìm cho được địa chỉ, điện thoại để liên lạc. Tuy nay hai người còn ở cách xa nhau hơn ngàn cây số, nhưng đã gần nhau nhờ có thông tin hiện đại. Họ đã nói chuyện với nhau nhiều, trút cho nhau những bầu tâm sự mà từ khi yêu cho đến nay chưa thổ lộ với ai bao giờ. Hơn nửa thế kỷ giấu kín một tình yêu. Một tình yêu ôm ấp mãi trong lòng. Với

một hoa khôi có trình độ văn hóa, hoạt động xã hội mạnh mẽ chắc có nhiều chàng trai đeo đuổi. Con người này, nói như nhà văn nổi tiếng Nga Pau-tốpx-ki là: *“Tình yêu chỉ có một, nhưng tương tự thì có hàng trăm”*. Người viết bài này suy ngẫm: *“Đây là một thứ tình yêu đích thực, không ai có thể thay thế được một thứ tình yêu trọn vẹn, không có một thứ động cơ nào làm vẩn đục nó đi. Tuổi đã quá thập cô lai hy vẫn cứ yêu, nhưng rất chung thủy với chồng”*. Tôi nói: người phụ nữ có hai quả tim trong một là vậy.

Tôi đọc khá nhiều tác phẩm bàn luận về tình yêu, nhưng chưa bắt được một tình yêu tôi vừa kể. Có người quan niệm tình yêu là bề khổ, có người nói tình yêu là hạnh phúc, không giống cái hạnh phúc tình yêu của hai ông bà này. Đây là một thứ tình yêu vĩnh cửu, rất hiếm có trên thế gian này. Theo tôi, đây là một thứ tình yêu hoàn toàn vô tư: không vụ lợi, không nông nổi, không lãng mạng chút nào, mà là một thứ tình yêu thực tế xuất phát từ đáy lòng mình, vì lúc trẻ yêu nhau là chuyện bình thường, nay tuổi đã cao có gia đình rồi mà vẫn cứ yêu, yêu đến chết mới thôi.

Qua chuyện tình nói trên, chúng ta thấy rõ hơn hôn nhân bắt đầu bằng tình yêu, nhưng không hẳn là như thế, vì nhiều lý do khác nhau mà đã diễn ra từ thời đại xa xưa cho đến tận ngày nay. Nhiều người nghĩ hôn nhân là số phận

của con người, còn hôn nhân muốn có hạnh phúc là do con người tạo dựng lên.

Ở đây không lạm bàn hôn nhân và hạnh phúc gia đình, mà chỉ dừng lại hai chữ tình yêu có vị trí đối lập trong tâm hồn và quả tim của con người. Nói rộng hơn thì tình yêu quê hương, đất nước cũng thế thôi, tình yêu là tình yêu.

Nói thật lòng mình sau khi suy nghĩ về chuyện tình nói trên, tôi vô cùng khâm phục và kính trọng người phụ nữ có hai quả tim vàng, vì bà đã biết cách tôn trọng mình và tôn trọng người chồng đang chung sống với hạnh phúc cả gia đình. Ôi! Xã hội ta bây giờ nếu có nhiều người phụ nữ như thế thì đẹp biết bao. Nói đến người phụ nữ có hai quả tim vàng, không thể không nói đến nhân vật thứ ba. Người đã nhận một trong hai quả tim vàng đó.

Vì là bạn cùng trường, có lần tôi gặp và hỏi thẳng thần anh ta. Anh bảo: *“Tôi đã quên đi lâu lắm rồi, vì cô ta đẹp ai mà chẳng mê, mình lại ở cách trở xa xôi. Quả thật tôi rất ngạc nhiên khi nhận ra cú điện thoại, nghe tiếng nói của cô ta rõ ràng mà mình tưởng như mơ.*

Tôi và nàng cũng như hạt gạo trên sàng, sau cuộc chiến tranh trường kỳ, hồi còn nhỏ đã yêu nhau, qua đôi mắt đã hiểu lòng nhau, nay tuổi đã già lại yêu nhau nhiều hơn. Thật là hạnh phúc! Vì hạnh phúc đó mà có đêm không ngủ

được, đành gọi điện thoại và xin phép nàng qua không gian gửi đến mái tóc bạch kim của nàng một nụ hôn đầy những giọt nước mắt vui. Nàng nói em nhận ngay! Nhận ngay! Nhận ngay... với tiếng cười trong trẻo lạc quan đã làm cho tôi quên mất đi tuổi gần 80 mà có thêm niềm vui cuộc sống”.

Báo Công An, ngày 10/2/2007

Phương Linh

ĐẠI Ý

Ông cụ và bà cụ THIẾU ĐỨC CHUNG TÌNH, CHUNG THUY.

PHÂN ĐOẠN

Bài này có 31 đoạn

ĐOẠN 1: “Chuyện kể rằng, vào năm 1949-1950, ở trung học Hương Khê (Hà Tĩnh), có một đại gia đình con em cán bộ kháng chiến ba tỉnh Bình, Trị, Thiên và một số cán bộ tuổi còn nhỏ được Đảng và Nhà nước cho tập trung về đây học tập nâng cao trình độ văn hóa để về phục vụ quê hương”. Câu này dạy đạo đức gì?

ĐÁP ÁN: Đào tạo giáo dục nhân tài cho Tổ

quốc là Đức Yêu Nước Thương Nòi.

GIẢI TRÌNH ÁN: Vào những năm 1949-1950, đất nước đang chiến tranh, toàn dân đứng lên chống lại giặc Pháp, vì thế con em cán bộ được Đảng và Nhà nước cho tập trung vào các trường học để đào tạo trở thành những nhân tài, những sĩ quan các loại binh chủng để đáp ứng trong các chiến trường.

Dù cho đất nước có chiến tranh hay không chiến tranh thì việc đào tạo nhân tài là điều quan trọng. Nhất là trong giai đoạn hiện nay, đất nước đã độc lập có chủ quyền, Đảng và Nhà nước lãnh đạo thì việc đào tạo nhân tài xây dựng đất nước, giáo dục toàn dân từ già chí trẻ sống có đạo đức nhân bản - nhân quả thì không thể thiếu được. Đó là một điều cần thiết mà một đất nước nào đã độc lập có chủ quyền thì các Nhà lãnh đạo đều phải nghĩ đến lấy đức trị dân và nhân dân phải sống có đạo đức thì đất nước đó mới bình an, thịnh trị.

Đất nước muốn được phát triển nền kinh tế khoa học kỹ nghệ hiện đại hóa để làm cho dân giàu nước mạnh, thì trước tiên phải giữ gìn đất nước được thanh bình, xã hội phải có một nền đạo đức công bằng đối với mọi người và luôn luôn phải giữ gìn trật tự an ninh, tránh những tệ nạn xã hội như: xì ke ma túy, rượu chè say xỉn, cờ gian bạc lận, trộm cắp cướp giết, mãi dâm,

ăn mặc hờ hang khêu dâm, gợi dục, văn hóa đồi trụy, v.v... thì điều cần thiết phải có một chương trình giáo dục đào tạo đạo đức nhân bản - nhân quả cho toàn dân.

Đất nước muốn được phát triển mọi mặt thì cần phải có nhiều nhân tài. Muốn có nhiều nhân tài thì các Nhà lãnh đạo phải chú trọng chương trình giáo dục đào tạo những nam nữ thanh niên và thanh thiếu niên để trở thành những người có tài, có đức. Muốn được vậy, phải có chương trình giáo dục đào tạo kiến thức văn hóa, kiến thức khoa học nghề nghiệp và phải đặt nặng kiến thức đạo đức nhân bản - nhân quả lên trên hàng đầu của các môn học khác. Nhất là kiến thức đạo đức nhân bản - nhân quả phải được phổ biến khắp trong nhân dân, trong cả nước.

Đạo đức nhân bản - nhân quả là một môn học rất cần thiết cho những thế hệ trẻ, tương lai mầm non của Tổ quốc. Cho nên ai cũng biết đạo đức nhân bản - nhân quả là môn học quan trọng nhất trong các môn học, trong các ngành nghề. Vì nhờ nó chỉ đạo và điều khiển một đất nước đi lên ngang hàng với các nước tiên tiến trên thế giới mà không sợ thua kém đạo đức của một nước nào khác. Vì thế phải đặt nặng ngành giáo dục đạo đức nhân bản - nhân quả là quan trọng hàng đầu trong cả nước. Vì người có tài mà không có đức thì không thể nào dùng người ấy vào việc lớn được; người có tài mà không có

đức thì không thể nào gọi là NHÂN TÀI. Bởi vậy đào tạo nhân tài là đào tạo người có tài và có đức, mà giáo dục đạo đức thì phải được gắn liền vào chương trình giáo dục từ Tiểu học, Trung học, Đại học. Đạo đức nhân bản - nhân quả hiện giờ không được Bộ Giáo dục quan tâm cho lắm. Vì thế, nền đạo đức nhân bản - nhân quả không thấy có trong chương trình giáo dục đào tạo của Bộ Giáo dục.

Có đào tạo giáo dục những người tài đức ở trong nước hay ở nước ngoài cho quê hương, cho xứ sở này, đó cũng là mục đích để đưa nền kinh tế và quân sự của đất nước đi lên ngang hàng hoặc hơn các nước trên thế giới, cùng với việc phải lấy đạo đức làm tiêu chuẩn xây dựng nhân tài thì sẽ thành công rực rỡ.

Xin nhắc lại một lần nữa, chương trình giáo dục đào tạo những người tài đức cho Tổ quốc quê hương xứ sở này, thì lúc nào các cấp lãnh đạo đất nước cũng phải đặt nền đạo đức nhân bản - nhân quả sống không làm khổ mình, khổ người lên hàng đầu, và nhất là phải quan tâm cho phép phổ biến nền đạo đức này đến tận mọi công dân trong cả nước. Đó là vì lợi ích cho dân, cho nước nên cần bắt buộc toàn dân phải học tập đạo đức nhân bản - nhân quả cho thấm nhuần, để mọi người dân luôn thấy trách nhiệm bổn phận của mình đối với đất nước quê hương; người dân trong nước phải thấy trách nhiệm bổn

phận của mình là một công dân Việt Nam luôn lấy đạo đức nhân bản - nhân quả làm cuộc sống cho mình thì mới xứng đáng là người công dân Việt Nam.

KẾT QUẢ VÀ ÁP DỤNG: Một đất nước độc lập có chủ quyền thì việc đào tạo nhân tài rất cần thiết để có người thừa kế gánh vác đất nước. Nhờ có những nhân tài thì đất nước ngày một thêm giàu mạnh. Muốn được vậy thì Bộ Giáo dục - Đào tạo phải quan tâm nền đạo đức nhân bản - nhân quả sống không làm khổ mình, khổ người và khổ tất cả chúng sinh lên hàng đầu trong các môn học. Bởi vì người có tài mà không có đức thì đất nước không sử dụng những người đó được, vì có sử dụng những hạng người này thì nạn tiêu cực ăn lo hối lộ sẽ không thể tránh khỏi trong nước. Ngược lại, người có đức nhưng không có tài thì những người này có thể còn sử dụng được. Tuy không tài nhưng có đức thì hướng dẫn họ làm việc gì thì họ làm việc rất đúng đắn nên mình được an tâm hơn, ví dụ họ làm việc không gian xảo, dối trá, không lừa đảo lẫn công, v.v...

Người có đức bao giờ cũng được trọng dụng hơn người có tài, nên “đức thắng tài” là vậy. Bởi vậy đạo đức rất quan trọng, các con cần phải tu tập và rèn luyện đạo đức để trở thành người có đạo đức thật sự, vì đạo đức sẽ đem lại sự bình an, yên vui cho mình, cho mọi người và cho

muôn loài vạn vật. Sự sống trên hành tinh này thì đạo đức nhân bản - nhân quả là duy nhất không có pháp nào sánh kịp.

ĐOẠN 2: *“Trong số ấy không thiếu trai tài, gái sắc, họ sống trong nhà dân và được thương yêu như con cháu trong gia đình”.* Câu này dạy đạo đức gì?

ĐÁP ÁN: Đức Hiếu Sinh Yêu Quê Hương, Tổ Quốc nên đối xử nhau như Tình Thương Gia Đình Ý Hành, Thân Hành, Khẩu Hành.

GIẢI TRÌNH ÁN: Trong chiến tranh, thanh niên và thanh thiếu niên nam nữ được Nhà nước cho đi học tập thì họ xem nhau như tình đồng đội, như anh em trong một nhà. Vì thế họ thấy trách nhiệm bốn phận học tập để ra chiến trường đánh giặc. Ra chiến trường đánh giặc thì sự sống chết như chỉ mảnh treo chuông. Ngày nay còn sống nhưng ngày mai chết không chừng, cho nên họ rất yêu thương nhau, yêu thương nhau hơn anh em ruột thịt trong một nhà.

Họ là những chiến sĩ chiến đấu cho quê hương Tổ quốc, nên họ ở đâu đều được nhân dân xem họ như con cháu trong gia đình.

Các con có biết không? Làm những gì mang đến ích lợi cho mọi người, mọi nhà tức là làm

lợi ích cho dân, cho nước thì các con sẽ được sự giúp đỡ và ủng hộ của mọi người. Vì thế các con học tập và áp dụng đạo đức nhân bản - nhân quả vào đời sống hằng ngày thì các con sẽ không làm khổ mình, khổ người và khổ tất cả muôn loài chúng sinh. Và chính đó là những hành động sống làm lợi ích cho bản thân, gia đình và xã hội. Vì thế các con sẽ được sự thương yêu giúp đỡ của mọi người.

Cho nên đạo đức nhân bản - nhân quả rất cần thiết cho sự sống trên hành tinh này. Có sống đúng đạo đức thì mới thấy thật sự chân hạnh phúc của cuộc sống loài người.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Chúng ta ai cũng biết đạo đức nhân bản - nhân quả là 5 đức hạnh và 10 điều lành, nó sẽ chuyển đổi 5 tai nạn thành 5 phước báu lớn; 10 bệnh tật khổ đau thành 10 điều an vui hạnh phúc cho bản thân, gia đình và xã hội. Vì thế, làm người muốn được an vui và hạnh phúc thì phải cố gắng khắc phục sống cho bằng được đạo đức ấy mà đức Phật đã dạy.

ĐOẠN 3: *“Họ có bát cháo ngon, củ sắn, củ khoai lang hay trái hồng ngâm đều cho anh chị em ăn ngoài bữa cơm trưa”.* Câu này dạy đạo đức gì?

ĐÁP ÁN: Đức Hiếu Sinh Thảo Ăn, tức là Lợi Hòa Đồng Quân.

GIẢI TRÌNH ÁN: Nếu trong cuộc sống mọi người đều sống với ĐỨC HIẾU SINH THẢO ĂN với nhau, có từ bát cháo ngon, củ sắn, củ khoai lang hay trái hồng ngâm đều chia nhau mà ăn thì thế gian này là một Thiên Đàng, Cực Lạc. Đúng vậy, từ miếng ăn mà chúng ta biết chia sẻ nhau thì ngay đó bản chất thú vật trong mỗi người đều được xa lìa.

Đức hiếu sinh thảo ăn xác định con người và con thú không giống nhau. Con thú thì háu ăn, tranh giành hơn thua từng miếng ăn, còn con người thì thảo ăn, biết chia nhau mà ăn. Thảo ăn tức là chia sẻ cho nhau từng sự sống, chứ không phải có miếng ăn không. Có đúng như vậy không các con?

Người háu ăn là người còn mang bản chất của loài cầm thú. Cho nên đức hiếu sinh thảo ăn là một đức hạnh nhân bản tuyệt vời. Vì thế chúng ta là con người nên phải cố gắng khắc phục tính háu ăn. Khắc phục tính háu ăn tức là khắc phục bản chất của loài cầm thú, xa lìa bản chất xấu xa đó. Bởi vậy trong đời sống hằng ngày hãy thấy ai còn háu ăn là biết người đó còn mang bản chất của loài thú vật. Có đúng như vậy không các con?

Trong chiến tranh, thanh niên nam nữ cùng

một chí hướng đánh giặc bảo vệ quê hương Tổ quốc. Cho nên tình đồng đội yêu thương nhau của họ rất tuyệt vời, vì sự sống sự chết của họ như chỉ mảnh treo chuông. Họ thương nhau là phải vì bữa nay sống nhưng ngày mai đâu biết rằng mình sẽ chết, chết trong chớp mắt, khi bom đạn nổ ai còn, ai mất. Vì thế có cái gì ngon dở họ đều chia nhau ăn, không còn để giành ăn một mình. Trong chiến tranh tình đồng đội thật là tuyệt đẹp.

Đức hiếu sinh thảo ăn là một đức hạnh rất cần thiết cho con người. Trong gia đình, anh em, chị em vì tranh ăn mà chém giết nhau, chẳng chút lòng thương tâm, nổi da xáo thịt. Anh em, chị em sống trong một nhà như trâu trắng, trâu đen cũng vì miếng ăn. Tục ngữ Việt Nam có câu: *“Miếng ăn là miếng tội tàn, mất đi một miếng lợn gan lên đầu”*. Câu tục ngữ này nói rất đúng. Người ta giết nhau vì miếng ăn, manh áo, vì danh, vì lợi. Có đúng như vậy không quý vị?

Xã hội vì miếng ăn mới có trộm cắp, cướp của giết người. Người giết người chẳng chút thương đau cũng vì danh, vì lợi, nói chung với danh từ bình dân là “MIẾNG ĂN”. Miếng ăn rất quan trọng đấy quý vị ạ!

Thế giới có chiến tranh nước này đi xâm chiếm nước kia, xương máu con người chết chông chất như núi, như non, cũng chính vì

“miếng ăn”. Từ xưa đến nay lịch sử đã chứng minh điều đó.

Đại chiến thế giới lần thứ nhất và đến lần thứ hai đã không nói lên được điều này sao? Xương máu con người chết lớp lớp không sao kể cho hết. Thật là đau thương!

Đất nước Việt Nam, xương máu của tổ tiên, ông, cha, bác, chú, anh chị em và con cháu của chúng ta nhiều đời đã nằm xuống dày đặc lớp lớp trên mảnh đất này. Từ thời Trung Vương, Triệu Âu cho đến ngày nay, có chiến tranh là có người chết, thời nào cũng vậy, chứ không phải chỉ có một số nghĩa trang liệt sĩ mới dựng lên trong thời kỳ chống chủ nghĩa thực dân Pháp và đế quốc Mỹ. Vì những cuộc chiến tranh giành quyền độc lập bảo vệ non sông Tổ quốc nên xương máu dân tộc đã phủ dày trên quê hương xứ sở thân yêu này.

Bởi vậy chiến tranh đã giết biết bao người chết, máu xương của loài người đã đổ trên hành tinh này kể sao cho hết. Con người chết lớp lớp như kiến trùng vậy, thế mà mọi người còn không thức tỉnh, còn không thấy, không tin, không tìm ra nguyên nhân nào sao? Tại sao người ta không đặt ra câu hỏi để tự truy tìm cho ra nguyên nhân nào mà con người lại giết nhau nhiều như vậy?

Theo tinh thần ưa chuộng thực tế thì nguyên

nhân chính đó là lòng tham dục của con người, mà dục ăn là hàng đầu dẫn đến trong mọi sự khổ đau, mọi sự chết chóc trên hành tinh này. Vì muốn ăn ngon, ăn theo sở thích của mình mà con người đã trở thành những tên sát thủ; mà con người đã trở thành con vật hung ác giết bao nhiêu loài động vật khác để ăn thịt. Tiếng kêu la thảm thiết cầu xin tha mạng sống của loài vật đối với con người nghe như tiếng vang ngoài tai. Cho nên tiếng kêu cầu khẩn van xin của loài vật chẳng ích lợi gì cho chúng. Hỡi loài người! Các ngươi có nghe chăng tiếng kêu đau thương thảm thiết ấy không?

Ăn xong, nuốt vào cổ xong thì những thực phẩm ấy có còn chi nữa, hay chỉ là một món ăn bất tịnh bẩn thỉu hôi thối. Có đúng như vậy không quý vị?

Đây, chúng tôi xin kể lại một câu chuyện thương tâm:

QUỲ LẠY SỞ MỆNH

Có một người chuyên giết mổ gia súc, mua một con bò ở chợ về. Con bò này rất khỏe mạnh, bụng to, lưng tròn. Anh đồ tể này rất vui vẻ, cầm dao chuẩn bị mổ giết nó.

Lúc này từ trong mắt con bò, hai dòng nước mắt bắt đầu chảy ra. Anh đồ tể biết rằng bò là con vật hiền người, nó đã cảm nhận được vận

mệnh của mình. Nhưng anh ta vẫn giờ dao lên. Bỗng nhiên hai chân con bò quỳ xuống, nước mắt chảy như mưa. Anh đồ tể đã làm nghề này hơn mười năm, những con bò chết dưới lưỡi dao của anh ta thì không thể đếm được. Nhưng con bò này thật kỳ lạ, khi cận kề với cái chết, nó rơi nước mắt. Đây là lần đầu tiên anh ta nhìn thấy cảnh này. Nhưng anh ta không mảy may rung động và vẫn tiếp tục giết con bò. Sau đó, anh ta tiến hành lột da mổ bụng nó.

Khi mổ bụng con bò, anh đồ tể hết sức kinh ngạc, con dao trên tay anh rơi xuống đất. Trong tử cung con bò, một con bê con vừa hình thành, đang nằm lặng lẽ.

Lúc này anh mới hiểu vì sao con bò quỳ xuống, nó đã khổ sở van xin vì đứa con của nó. Rất lâu sau anh mới trấn tĩnh lại, anh đã không mang bò ra chợ bán, mà đem chúng đi chôn một nơi hoang dã.

Tất cả tình thương yêu của con bò được bộc lộ rất đơn giản như vậy. Nó không thể nói được và cũng không thể làm gì được. Nó chỉ có thể quỳ lạy biểu hiện sự van xin. Đôi khi những chi tiết tưởng như nhỏ nhất, tầm thường nhưng lại có sức lay động lòng người mãnh liệt.

*(Câu chuyện thấm đậm tình người
Phan Thanh Anh biên soạn)*

Vậy mà mọi người lại tranh ăn, giết hại nhau vì miếng ăn, cướp giết tài sản, giết người để rồi cũng chỉ vì ăn. Thật là ngu si vô cùng, vì ăn mà gây bao tội ác, rồi đây phải tự gánh chịu những quả khổ đau. Do những hành động ác như vậy mà con người sống chỉ cần tìm một phút thanh thản, an vui cũng không có, huống là một đời sống được bình an.

Bởi vậy hành tinh mà mọi người đang sống trong cảnh giới vô minh, mê mờ, tham đắm, tạo nhiều điều ác nên hoàn toàn chính họ mang lại những sự khổ đau cho nhau. Muốn thoát ra cảnh vô minh đen tối, thì mọi người trên hành tinh này cần phải học đạo đức nhân bản - nhân quả mới mong hành tinh này muôn vật có một sự bình yên chân thật.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Đức hiếu sinh thảo ăn là một đức hạnh tuyệt vời, nó giúp cho con người bỏ tính tham ăn, có những thức ăn gì đều muốn đem cho mọi người cùng ăn, đó là những hành động biết chia sẻ nhau từng miếng ăn, nước uống. Ở đời làm người có đức thảo ăn là tốt, không ích kỷ để giành riêng cho mình ăn, nhưng lại có những người lợi dụng lòng tốt này mà trở thành những người trao đổi “*bánh sếp đi bánh quy trở lại*”, để trở thành người so đo hơn thiệt.

Đức thảo ăn có nghĩa là khi có món ăn nào

ngon hay dở đều đem chia ra cho nhau, chứ không phải đi tìm mua món ăn để trả lại khi người khác cho mình. Đức thảo ăn nói lên hành động tình yêu thương chân thật đối với nhau, với những người xung quanh “khi tôi lửa, lúc tắt đèn”.

ĐOẠN 4: “*Còn anh chị em thương nhau như ruột thịt, biết nhiệm vụ được giao nên người nào cũng chăm chỉ học tập*”. Câu này dạy đạo đức gì?

ĐÁP ÁN: Đức Siêng Năng Chăm Học Ý Hành.

GIẢI TRÌNH ÁN: Trong chiến tranh Việt Nam, để chiến đấu chống giặc ngoại xâm, mọi thanh niên nam nữ được giao cho nhiệm vụ học tập chánh trị, quân sự để đánh giặc, vì thế người nào cũng lo học tập để đủ khả năng ra chiến trường chiến đấu với giặc. Có học tập rèn luyện mới sử dụng vũ khí tối tân như: lái xe bọc thép, tăng, lội nước, lái máy bay chiến đấu và sử dụng các loại vũ khí khác như: phi pháo, cao xạ chiến trường phòng không. Vì thế thanh niên nam nữ đều cố gắng học tập để trở thành những sĩ quan tinh nhuệ chiến đấu trong các chiến trường. Nhờ toàn dân có quyết tâm chống giặc, nên đất nước mới được giải phóng và độc lập thống nhất, chủ

quyền mới thuộc về nhân dân Việt Nam. Đó là đất nước trong chiến tranh toàn dân phải học tập chiến đấu đánh giặc. Còn đất nước thanh bình thì toàn dân như thế nào?

Đất nước thanh bình thì toàn dân phải học văn hóa và rèn luyện đạo đức nhân bản - nhân quả. Nhờ có học đạo đức nhân bản - nhân quả nhân dân mới hiểu biết và sống đúng đạo đức nhân bản - nhân quả ấy thì sẽ đem đến sự an vui cho mình, cho người. Vì học đạo đức nhân bản - nhân quả, mọi người mới hiểu biết trách nhiệm bốn phận của mình là phải đem lại sự bình an cho bản thân và gia đình, đem lại sự bình an cho cả thế giới; nhờ đó thế giới mới có hòa bình không còn chiến tranh, không còn nước này đi cướp nước khác nữa, không còn nạn trộm cắp cướp giết móc túi, không còn nạn mãi dâm, bài bạc hút chích, cá cược, không còn nạn xì ke ma túy, không còn nạn bạo lực gia đình và nhất là không còn tai nạn giao thông, v.v...

Nếu mọi người đều hiểu biết và sống đúng đạo đức nhân bản - nhân quả thì họ sẽ đem lại cho thế giới hòa bình như trên đã nói, chừng đó con người biết thương yêu nhau một cách chân thật và không bao giờ còn làm khổ cho nhau nữa.

Muốn cho thế giới này được bình yên thì mỗi người sống trên hành tinh này cần phải cố gắng

học tập và rèn luyện nhân cách đúng theo đạo đức nhân bản - nhân quả. Bởi đạo đức nhân bản - nhân quả rất quan trọng và lợi ích rất lớn cho loài người. Vì thế mọi người cần phải quyết tâm học đạo đức để đem lại sự bình an cho trái đất. Cũng giống như trong chiến tranh Việt Nam, những thanh niên nam nữ đều chăm chỉ siêng năng học tập chính trị và quân sự để đủ sức chiến đấu chống giặc ngoại xâm, đem lại nền độc lập tự do cho dân tộc.

Hiện giờ đất nước được độc lập tự do, hòa bình, không còn chiến tranh nữa, nhưng lại xảy ra một việc khác, đó là những tệ nạn xã hội đã làm cho đất nước bất an, người dân sống trong lo toan sợ hãi, vì nạn trộm cắp, cướp của giết người giữa ban ngày, giữa thành phố đông đúc. Và nhất là những tai nạn giao thông hằng ngày đã cướp biết bao sinh mạng con người, chết một cách oan uổng. Kế đó vì nạn bạo lực gia đình, biết bao gia đình li dị tan nát. Vì văn hóa phim sex đồi trụy tràn lan khiến nạn mót thai, nạo thai không biết bao nhiêu mà kể, thật là đau lòng vì mẹ giết con. Vì nạn xì ke, ma túy hút chích, cờ gian bạc lận khiến bao nhiêu gia đình đau khổ, người người lo lắng. Vậy ai làm nên nhiều tội ác. Thế sao Nhà nước không còn có cách nào ngăn chặn được ư! Ngăn chặn bằng cách nào? Nhà tù, trại giam, trường cai nghiện ư!!!?

Luật giao thông đường bộ đã được áp dụng

khắp nơi trong nước, thế sao những nạn lái xe chạy lạng lách, chạy quá tốc độ, chạy xe không cẩn thận, chạy trong lúc uống rượu say, v.v.. là do còn thiếu sót gì?

Đó là do không học đạo đức hiếu sinh cẩn thận, nên mọi người dân không thấy trách nhiệm bốn phận bảo vệ sự sống cho nhau khi lưu thông trên đường bộ. Người lái xe cũng như người đi bộ mà thiếu đức hiếu sinh cẩn thận lưu hành trên đường bộ thì không thể nào tránh khỏi tai nạn giao thông. Cho nên luật lệ giao thông có, lại có người thi hành luật, nhưng tai nạn giao thông vẫn xảy ra khắp nơi trong nước, thật là một thiếu sót rất lớn.

Chúng ta ai cũng biết, tất cả những tệ nạn xã hội và những tai nạn giao thông do người dân không được học đạo đức nhân bản - nhân quả. Nhân dân không được học đạo đức nhân bản - nhân quả là do Nhà nước chưa quan tâm đến nền đạo đức này. Vì thế chương trình giáo dục văn hóa đào tạo nhân tài của Bộ Giáo dục chưa triển khai bộ môn đạo đức nhân bản - nhân quả, nên học sinh từ Tiểu học, Trung học, đến Đại học đều không hiểu biết đạo đức nhân bản - nhân quả là gì. Do không hiểu biết đạo đức này nên tệ nạn xã hội và tai nạn giao thông ngày càng lúc càng gia tăng một cách rõ ràng. Thật là một nỗi đau không của riêng ai.

Nếu Nhà nước muốn chấm dứt tệ nạn xã hội và những tai nạn giao thông thì chương trình giáo dục toàn dân học tập rèn luyện nhân cách đạo đức nhân bản - nhân quả phải được thực thi áp dụng ngay liền cho toàn dân, từ thành thị đến nông thôn.

Khi toàn dân được học tập đạo đức thì trong dân chúng tự giác sẽ chấm dứt nạn cờ gian bạc lận, nạn gái mãi dâm, nạn buôn bán thuốc phiện lậu, nạn buôn bán những văn hóa đồi trụy, văn hóa mê tín, nạn bạo lực gia đình, nạn móc túi, trộm cắp, cướp của giết người, nạn hiếp dâm trẻ em, nạn ăn mặc hở hang, bó sát người, v.v... Nếu được vậy là một điều mong ước của toàn dân.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Siêng năng là một đức hạnh cần lao. Nhưng trên đời này người siêng năng cần lao thì ít, người lười biếng ăn không ngồi rồi thì nhiều, khi đi ra làm việc thì lảng tránh công việc nặng nhọc tìm công việc nhẹ nhàng hoặc tìm chỗ ngồi chơi. Làm người ai cũng có sự sống như ai, vì thế chúng ta phải siêng năng làm việc, có làm việc mới có sự sống công bằng, còn không làm việc mà có sự sống thì sự sống không công bằng, chỉ là cướp công cướp của người khác. Bởi vậy không siêng năng làm việc thì không xứng đáng làm người. Con ông, con kiến còn siêng năng làm việc quần quật suốt ngày, huống chi chúng ta là con người thì phải tích cực siêng năng trong việc làm, cùng

chia sẻ nặng nhọc với mọi người trên hành tinh này.

ĐOẠN 5: *“Tuy vậy với tuổi 18, đôi mươi, có người đã để ý nhau. Từ tình thương xa cha mẹ, xa quê hương, họ đã mến nhau, thương nhau rồi yêu nhau, nhưng chỉ ở trong lòng”.* Câu này dạy đạo đức gì?

ĐÁP ÁN: Quy Luật Nhân Quả Sinh Tồn: Tình Thương Yêu Trai Gái.

GIẢI TRÌNH ÁN: Quy luật nhân quả sinh tồn của vạn vật trên hành tinh này thì tình yêu nam nữ cũng nằm chung trong quy luật đó, nhưng chính nó cũng là một nguyên nhân sinh ra muôn thứ khổ đau của con người. Vì thế trai gái gặp nhau đều do duyên nhân quả đưa đẩy để gặp nhau trả vay nợ tiền kiếp, mà người ta gọi là tình yêu trai gái. Tình yêu trai gái chỉ là DUYÊN nhân quả, còn thành vợ thành chồng đó là NỢ nhân quả, hay còn gọi là NGHIỆP BÁO nhân quả. Cho nên trong cuộc đời này có nhiều người yêu thương nhau mà không thành vợ, thành chồng.

Đứng về mặt đời mà nói thì tình yêu chỉ ở trong ý rất đẹp và cao thượng, đó là đức hiếu sinh nhân quả thiện tuyệt vời, nhưng nếu biến ra lời nói và hành động để đi vào quy luật nhân

quả sinh tồn thì đổ đi vào nghiệp báo của nhân quả thì tình yêu ấy trở thành tình yêu trong biển khổ. Theo quy luật này làm người không ai tránh khỏi, chỉ có những bậc trí và ý chí ngút ngàn mới vượt ra sự cám dỗ của sắc dục.

Ở đời người ta thường nói: “TÌNH YÊU và HÔN NHÂN”. Tình yêu là NHÂN còn hôn nhân là QUẢ. Nhân thì thấy đẹp lắm! Thanh cao lắm! Hạnh phúc lắm! Nhưng còn quả thì sao? Cực khổ trăm bề và đau khổ vô cùng, vô tận không sao kể hết.

Ở đời con người vì vô minh lấy khổ đau làm niềm vui, họ vui trong nước mắt. Chính vì chạy theo quy luật sinh tồn nhân quả mà con người chịu trôi lăn trong lục đạo, có nghĩa con người vì mờ mịt mê mờ không hiểu biết nhân quả nên từ nhân bước sang quả họ sẵn sàng chấp nhận mọi khổ đau để thỏa mãn lòng dục vọng ham muốn. Chính vì lòng dục vọng là nguyên nhân làm lực đẩy, làm chủ động điều khiển mọi hành động thiện ác của con người. Con người hầu hết ai cũng muốn đạt được dục vọng, nhưng đạt được dục vọng thì việc ác nào cũng làm và làm nhiều hơn và nhiều gấp bội lần. Cho nên trên thế gian này con người làm những điều ác là do thỏa mãn lòng dục, lòng ham muốn của mình. Cho nên tình yêu thương trai gái rất đẹp nhưng xen vào lòng dục thì tình yêu ấy trở thành muôn ngàn thứ đau khổ diễn biến khôn lường.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Sự sinh tồn của loài người và muôn vật đều phải theo quy luật âm dương của nhân quả, nhưng chúng ta đừng quá lạm dụng tâm sắc dục để biến mình thành tên nô lệ cho nhục dục. Bởi nhục dục là nơi thấp hèn, khiến cho người ta dễ sa đọa vào loài cầm thú, nó là nơi bài tiết những vật cặn bã, bất tịnh, bần thiêu, ô trược trong thân, nó là nơi sinh ra muôn thứ bệnh tật khô đau và tai họa hoạn nạn.

Chúng ta là con người nên cần phải có trí tuệ thông suốt đường đi lối về sinh tử của nhân quả. Chính sắc dục là đường đi của sinh tử luân hồi nên nó có một sức lôi cuốn tâm dục con người rất mạnh. Vì thế chúng ta cần phải đề cao cảnh giác, đừng bao giờ để chúng lôi cuốn chúng ta vào con đường tội lỗi đó, tức là phải hoàn toàn làm chủ tình nhục dục trong mọi thời gian.

ĐOẠN 6: *“Mãi về sau này, có không ít người đã thành vợ, thành chồng nhờ có điều kiện cộng tác ở gần nhau trong không gian địa lý hoặc trong nghề nghiệp”.* Câu này dạy đạo đức gì?

ĐÁP ÁN: Nghiệp Duyên Nhân Quả Trả Vay Thành Vợ Chồng.

GIẢI TRÌNH ÁN: Tình yêu thương trai gái

rất đẹp, thanh cao như trên đã nói. Tuy nó rất đẹp và thanh cao, nhưng trong tình yêu thương nào cũng có những cái khổ đau, đó là nhớ nhung, mong chờ, v.v... Tình yêu thương trai gái không biết dừng ở đó, nó sẽ luôn đòi hỏi bước thêm một bước nữa, đó là tình nhục dục. Tình nhục dục là con đường sinh tử luân hồi, vì thế nó sinh muôn vạn bao nhiêu thứ khổ sầu mà con người từng nếm trải. Thế mà con người vẫn mê mờ vô minh không thấy lộ trình sinh tử luân hồi muôn kiếp khổ đau ấy, nên trai lớn lên lấy vợ, gái lớn lên gả chồng, đó là một quy luật nhân quả vận hành vạn vật trong vũ trụ mãi mãi muôn đời muôn kiếp bất di bất dịch không thay đổi. Từ tình yêu trai gái làm duyên để đi vào tình nhục dục, từ tình nhục dục làm duyên cho muôn ngàn thứ đau khổ sau này sinh ra, và cũng chính nó làm duyên sinh ra muôn ngàn thứ duyên khác nữa. Cho nên nói về quy luật nhân quả thì trùng trùng duyên sinh, rồi lại cũng từ đó mà trùng trùng duyên diệt, cho nên sinh diệt trùng trùng không thể kể hết được.

Người ở đời hễ trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng, chứ họ đâu biết rằng việc lấy vợ gả chồng là một quy luật nhân quả sinh tồn của vạn vật vũ trụ, và đó cũng là con đường tuần hoàn mọi sự khổ đau của loài người. Muốn thoát mọi sự khổ đau này thì con người phải chấm dứt tình nhục dục. Tình nhục dục rất thấp hèn và bản

thiếu, nó không thanh cao như tình yêu trai gái. Nhưng tình yêu trai gái không khéo giữ gìn một khoảng cách thì tình nhục dục sẽ không sao tránh khỏi. Vì trai gái là duyên nhân quả thúc đẩy loài người đi vào con đường khổ đau là tình nhục dục. Bởi vậy người có trí tuệ nhân quả không bao giờ bị nhân quả xô mũi dắt đi bằng con đường tình yêu trai gái nhục dục. Họ thường sống trong đức hiếu sinh đa hướng, tức là họ thương yêu tất cả mọi người, dù trai hay gái họ đều thương như nhau. Tình yêu thương của họ rất cao thượng: không lợi dụng nhau, không chiếm hữu nhau, không làm chủ quyền của nhau. Tình yêu thương như vậy mới là tình yêu trong sạch, yêu thương chỉ biết yêu thương, ngoài yêu thương không có một điều kiện gì khác hơn thì tình yêu thương ấy mới chân thật.

Trên cuộc đời này, khi yêu thương bất cứ một người nào thì luôn đòi hỏi phải có cái này hay cái kia, vì thế biến tình yêu thương ấy trở thành tình yêu lợi dụng xấu xa, không còn mang ý nghĩa cao thượng và tốt đẹp của tình yêu thương trong sạch.

Mọi người ai ai cũng đều có lòng yêu thương, nhưng lòng yêu thương ấy bị sử dụng một cách sai lệch vì lòng tham muốn.

Ví dụ: Vì nó là con tôi nên tôi yêu thương, nếu nó không phải con tôi thì tôi không yêu

thương; vì nó là chồng, là vợ tôi nên tôi thương yêu; vì ông bà ấy là cha mẹ tôi nên thương yêu; vì người con gái ấy đẹp nên tôi yêu thương; vì anh ấy có tài nên tôi yêu thương, v.v... Còn ngoài ra không phải như vậy là tôi không yêu thương.

Trên đây là những tình yêu thương có điều kiện. Chừng nào lòng yêu thương vô điều kiện mới thật sự là lòng yêu thương. Lòng thương yêu vô điều kiện mới thật sự là đức hiếu sinh đa hướng. Nếu trai gái yêu thương bằng tình yêu thương đa hướng thì không bao giờ đi đến hôn nhân. Vì đi đến hôn nhân thì cả vợ lẫn chồng đều phải trả một nhân quả ghê gớm lắm quý vị ạ!

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Tình yêu thương giữa trai và gái vô tư, hồn nhiên, trong trắng rất đẹp, nhưng nếu bước thêm một bước nữa là tình nhục dục. Tình dục là miếng mồi của nhân quả để nhử bắt con người vào lưới nghiệp tái sinh luân hồi. Cho nên muốn thoát ra lưới rạp nghiệp lực của tình nhục dục thì chúng ta phải đầy đủ nghị lực dứt khoát tránh xa sắc dục, và nhất là phải thấy như thật con đường sắc dục là con đường làm nô lệ suốt vô lượng kiếp. Các con nên nhớ lời dạy này.

ĐOẠN 7: “*Trong số gần 100 học sinh nam*

nữ, đặc biệt có một nữ học sinh vừa có duyên, vừa có sắc đẹp như một hoa khô mà ai cũng nhận dạng được là người có nước da trắng nõn nà”. Câu này dạy đạo đức gì?

ĐÁP ÁN: Đức Khen Tặng Khẩu Hành, Ý Hành, Thân Hành.

GIẢI TRÌNH ÁN: Người phụ nữ đẹp nhất một vùng thì được gọi là hoa khô. Hoa khô không phải là cái may mà là cái nghiệp, nghiệp thì có hai phần:

1- Nghiệp khổ

2- Nghiệp vui

Sinh ra làm thân người nữ mà có sắc đẹp thì coi chừng đó là nghiệp khổ. Bởi vậy ở đời chưa hẳn có nhan sắc là có hạnh phúc. Nguyễn Du nói: *“Hong nhan bạc mệnh”*. Cho nên đừng nghĩ rằng có nhan sắc là có phước báu. Có nhan sắc là có tai họa, vì có nhiều người săn đuổi, càng có nhiều người săn đuổi lại càng khổ tâm nhọc trí. Bởi vì kẻ xấu thì nhiều mà người tốt thì ít. Vì vậy câu *“Hong nhan đa truân”* là đúng.

Tục ngữ có câu *“Trai tài gái sắc”*. Trên đời này người phụ nữ có nhan sắc là người phụ nữ càng khổ đau nhiều. Người thanh niên cũng vậy, người có tài thì hay lận đận, trên đường đời gặp nhiều gian nan thử thách. Vì vậy cụ Nguyễn Du nói: *“Chữ tài liền với chữ tai một vần”*.

Theo định luật nhân quả, hễ con người có phước được cái này thì lại mất cái kia, được cái kia thì mất cái nọ. Cho nên người sinh ra trên đời này không có ai toàn vẹn. Người hoa khôi trong bài này đã khổ đau canh cánh bên lòng với một mối tình vô vọng đành chôn chặt trong lòng không hề dám thổ lộ cùng ai. Có nhan sắc thì có mang theo cái khổ, càng yêu nhiều thì càng khổ nhiều; càng yêu nhiều càng vay nợ nhân quả càng nhiều, vay nợ nhân quả càng nhiều thì khổ đau càng nhiều. Người biết sống độc thân là người hạnh phúc nhất trần gian. Tại sao vậy?

Vì người biết sống độc thân là người biết cách sống với tâm hồn bất động, thanh thản, an lạc và vô sự, họ sống với niềm vui hỷ lạc do không còn tham dục ham muốn một điều gì cả. Ngược lại, người không biết sống độc thân thì khi hoàn cảnh độc thân là cảm thấy cô đơn, buồn tẻ, quạnh hiu, luôn lo sợ bệnh tật không ai chăm sóc, buồn rầu vì chỉ thấy trước sau có một mình.

Nhưng cuộc sống có hai người là phải có hai tư tưởng, mà có hai tư tưởng là có sự trái nghịch nhau, có sự trái nghịch nhau là có sự xung đột, có sự xung đột là có sự khổ đau. Cho nên có hai tư tưởng là phải biết tùy thuận nhau thì mới có sự an vui, còn nếu không tùy thuận nhau thì khổ đau không thể nào tránh khỏi.

Ở đời người ta thường không biết sống độc thân nên mới khổ, họ cho sống độc thân là cô đơn buồn tẻ, khi bệnh tật không ai chăm sóc, khi già yếu không ai lo cơm ăn áo mặc, nhất là họ rất sợ hãi cảnh không có ai nói chuyện cho vui nhà, vui cửa. Cho nên người ta rất sợ sống độc thân, vì vậy việc cưới vợ gả chồng cho con cái trở thành bổn phận của người làm cha mẹ. Còn ngược lại, **người sống độc thân mà không độc thân là người phải biết phương pháp SỐNG MỘT MÌNH**. Sống một mình có bốn cách:

1- Sống một mình phải biết phương pháp làm chủ thân tâm.

2- Sống một mình phải biết phương pháp đẩy lui những bệnh trên thân.

3- Sống một mình phải biết phương pháp làm chủ tâm bất động, thanh thản, an lạc và vô sự.

4- Sống một mình phải biết phương pháp làm chủ sự sống chết, tức là muốn chết là thân chết, muốn sống là thân sống, đó là làm chủ sự sống chết.

Trên đời này, sinh ra làm người ai cũng phải học đạo đức, nhờ có học hiểu đạo đức mới sống có đạo đức, chứ nếu không học đạo đức mà sống có đạo đức được thì đó là những bậc Thánh chứ đâu còn là phàm phu như chúng ta nữa.

Người hiểu biết thường nói: “*Cái nét đánh chết cái đẹp*”. Như vậy rõ ràng người ta chuộng đức hạnh chứ không ai chuộng sắc đẹp. “*Hữu nhân sắc hữu ác đức*”, lời dạy này rất đúng, không sai.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Khen tặng là một đức tính tốt, nhưng khen tặng như thế nào đúng, như thế nào sai? Thường khen tặng người sống có đạo đức là đúng còn khen tặng người có sắc đẹp là sai. Vì đạo đức thường hằng không thay đổi nên đạo đức không vô thường, còn sắc đẹp thì vô thường, còn trẻ thì đẹp nhưng già thì đâu còn đẹp: mặt nhăn, má hóp, da mồi, tóc sương. Vả lại sắc đẹp với người này thấy đẹp, còn người kia thì thấy xấu, nhất là loài thú vật thấy người đẹp nhưng lòng gian ác xảo trá, thường cắn cổ nhỏ lông nên chúng rất sợ hãi.

Cho nên người chọn sắc đẹp là người có mắt như mù, là người chưa biết sống. Người chọn đạo đức là người biết sống, là người có đôi mắt trí tuệ. Cho nên các con là người học Phật để rèn luyện nhân cách sống đời đạo đức nhân bản - nhân quả không làm khổ mình, khổ người và khổ tất cả chúng sinh. Vì thế các con phải tập luyện khen tặng và ca ngợi đức hạnh nhân bản - nhân quả của mỗi người.

ĐOẠN 8: “*Không ai khác. Con người đó đã có hai quả tim vàng*”. Câu này dạy đạo đức gì?

ĐÁP ÁN: Nhân Quả Nghiệp Báo Vay Trả, Trả Vay.

GIẢI TRÌNH ÁN: Một con người có hai quả tim vàng thì không đúng, đó là cách nhìn và suy nghĩ của riêng cá nhân tác giả, còn đối với đạo đức nhân bản - nhân quả thì trai gái yêu thương là một sự kiện bắt đầu cho chuỗi đau khổ, yêu nhiều đau khổ nhiều, yêu ít đau khổ ít. Trai gái yêu thương là bắt đầu bước vào vòng tay điều khiển của nhân quả, nó điều khiển đi vào hôn nhân thì có cái khổ của hôn nhân, còn nếu không đi vào hôn nhân thì lại khổ một điều khác nữa. Cho nên trai gái yêu nhau là con đường đau khổ mở cửa để hai người bước vào thế giới sinh diệt tràn đầy nước mắt. Người ta gọi là hạnh phúc chứ nào có hạnh phúc gì đâu. Từ khi trai gái yêu thương nhau đi đến hôn nhân thành vợ, thành chồng thì biết bao đau khổ. Vì hai người không thể là một nên thường có những tư tưởng khác nhau, do tư tưởng khác nhau nên không làm sao tránh những sự khổ đau.

Nói hai quả tim vàng là ý muốn nói tình yêu thương gắn bó lúc nào cũng không muốn rời nhau, cũng luôn nhớ nhau. Nhưng không rời nhau, luôn nhớ nhau đó là những sự khổ đau.

Vậy gọi là quả tim vàng thì có đúng không? Vàng là một thứ kim loại quý báu, thế mà tình yêu thương trai gái ví như quả tim vàng thì nó phải đem lại một điều gì bình yên, an vui và hạnh phúc, chứ sao nó lại đem thương nhớ nhau mà không gặp nhau thì đó là đem lại một sự đau khổ.

Cho nên tình yêu thương càng gần bó mà không được gần nhau, không được ở bên nhau thì lại càng đau khổ nhiều hơn. Có đúng như vậy không quý vị?

Nhưng khi ở gần nhau thì lại có những điều đau khổ khác. Cho nên tình yêu thương trai gái ở xa có những cái đau khổ ở xa, còn ở gần nhau thì có những cái đau khổ ở gần nhau. Cho nên tình yêu trai gái là tình yêu đau khổ, vì thế người đời vì vô minh mê mờ không thấy sợi dây xỏ mũi của nhân quả để điều khiển loài người bằng tình yêu thương trai gái, chính tình yêu thương trai gái mới có gia đình. Cho nên gia đình là con đường tái sinh luân hồi của nhân quả. Con đường tái sinh luân hồi nhân quả thì làm sao gọi là an vui hạnh phúc cho được, chỉ có những người vô minh sống trong mơ mộng, trong tưởng tri thì mới cho là an vui hạnh phúc. Như vậy từ xưa đến nay ai cũng sống mơ tưởng sao?

Đúng vậy, toàn cả thế gian này ai cũng sống

trong mơ tưởng, chỉ có một người sống không mơ tưởng, đó là đức Thích Ca Mâu Ni, người Ấn Độ cách đây 2551 năm.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Nhân quả nghiệp báo có nghĩa là làm ác phải chịu những tai nạn, bệnh tật, khổ đau và làm thiện thì phải hưởng được những sự may mắn, yên vui, thân không bệnh đau. Vì thế các con nên nhớ lời Phật dạy mà cảnh giác từng hành động thân, miệng, ý: *“Các pháp ác không nên làm và luôn luôn nên làm các pháp thiện”*.

ĐOẠN 9: *“Theo quy luật của đất trời, con người đó lớn lên và đã có chồng con. Người đẹp ấy cũng đã đi đây, đi đó trong và ngoài nước, sống với chồng con đầy hạnh phúc gia đình. Cho đến nay, người hoa khôi nọ đã có cháu nội, cháu ngoại, đang sống bên ông chồng đã đến tuổi 90. Còn bà kém ông 13 tuổi. Ông chồng tuổi cao sức yếu, ốm đau triền miên. Thêm đó, cả hai vợ chồng chịu một nỗi bất hạnh vì đứa con trai duy nhất đã qua đời”*. Câu này dạy đạo đức gì?

ĐÁP ÁN: Theo Qui Luật Nhân Quả Các Pháp Đều Vô Thường.

GIẢI TRÌNH ÁN: Đoạn văn trên đây là từ tình yêu thương trai gái đi đến hôn nhân, có con

cái rồi cháu nội, cháu ngoại. Chồng 90 tuổi, vợ 77 tuổi, thời gian ấy phải trải qua biết bao nhiêu sóng gió cuộc đời; biết bao nhiêu gian khổ nuôi con rồi lại ôm cháu, sống đến tuổi đó đã lo rầu bao nhiêu người thân bệnh tật và cũng đã khóc thương biết bao người thân đã qua đời.

Cho nên tình yêu thương trai gái đi đến hôn nhân có hạnh phúc an vui không, hay tiếp nhận một cuộc đời đau khổ mà lạm dụng danh từ HẠNH PHÚC LỬA ĐÔI, chứ lửa đôi có hạnh phúc bao giờ, toàn là sự đau khổ, thành vợ thành chồng thì phải lo làm sao có cái ăn, cái mặc rồi nhà ở, lo cho con cái đứa như thế này đứa như thế khác. Thật là khổ vô vãn, có sao lại bảo là hạnh phúc. Hạnh phúc chỗ nào đâu?

Con người đã bị nhân quả lừa đảo, vì vô minh không thấy nên mới cho tình yêu trai gái keo sơn gắn bó không bao giờ quên, cho đến khi chết cũng vẫn nhớ nhau mãi mãi, thật ra đó là ngu si, điên dại. Tình yêu trai gái chỉ là bắt đầu cho con đường sinh tử luân hồi, nó là con đường đau khổ của kiếp làm người.

Theo luật nhân quả thì con người không ai thoát ra khỏi qui luật tình yêu trai gái, ngoại trừ những người học Phật pháp và tu tập chứng quả vô lậu thì họ mới có thể làm chủ và điều khiển qui luật này.

Chỉ có đạo Phật mới nhìn thấu suốt được con

đường tình ái, tức là con đường tình yêu thương trai gái là con đường đau khổ dẫn đến luân hồi tái sinh muôn vạn kiếp. Cho nên một người tu theo đạo Phật mà chưa thông suốt tâm ái dục này là chưa thông suốt Phật giáo. Bởi Phật giáo ra đời vốn chỉ dạy cho con người hiểu rõ nguyên nhân khổ đau của con người là cái gì? Chân lý TẬP ĐẾ không phải là ÁI DỤC sao?

Ái dục không phải là con đường tình yêu thương trai gái sao? Đối với đạo Phật, trai gái yêu nhau là một sự khổ đau. Người tu sĩ Phật giáo họ yêu thương mọi người, mọi loài bình đẳng như nhau, vì thế họ không làm khổ mình, khổ người và khổ tất cả chúng sinh.

Từ tình yêu trai gái nó không dừng ở đó, mà nó đòi hỏi đi xa hơn, đó là tình yêu thương nhục dục, từ tình yêu thương nhục dục mới khiến con người làm ra biết bao nhiêu tội ác. Có thể làm cha mẹ vẫn giết con như thường mà báo chí thông tin: Những bà mẹ trẻ nạo móc bỏ thai nhi. Ai có vào bệnh viện Từ Dũ thì sẽ rõ, ngày nào cũng có người nạo móc thai nhi, thật là đau xót vô cùng. Nỗi đau không những của riêng ai. Còn nếu để nuôi lớn thì bụng mang dạ chửa, đó cũng là một cách khổ sở vô cùng, rồi đến khi sinh nở phải chịu khổ đau tận cùng. Do đó người ta cầu khẩn Trời, Phật gia hộ: *“Mẹ tròn con vuông”*. Từ đó câu này trở thành câu tục ngữ.

Thật sự trong đời này, người ta thường nhắc nhở người phụ nữ rất chí tình: *“Đàn ông đi biển có đôi, đàn bà đi biển mồ côi một mình”*. Những câu ca dao tục ngữ như vậy thường nói cái khổ của người phụ nữ trên tình yêu ái dục. Trên tình yêu ái dục người phụ nữ phải gánh chịu trăm ngàn khổ đau. Từ tình yêu đi đến hôn nhân người phụ nữ phải chiều chuộng chồng con, phải quần quật nặng gánh chuyện nội trợ, rồi những chuyện nghịch ý không cùng một quan niệm sống nhưng phải thầm lặng chịu đựng để làm vui của vui nhà, chứ nào có thật sự vui đâu. Vả lại khi có chồng rồi không được tự do như lúc chưa có chồng. Khi có chồng mà tiếp giao với một người khác phái trang lứa tuổi như mình thì coi chừng chồng ghen tuông. Ghen tuông thì khó thể nào tránh khỏi bạo lực gia đình, nếu bạo lực gia đình không xảy ra thì gia đình cũng lục đục, cơm không lành, canh không ngon không làm sao tránh khỏi. Khi xảy ra bạo lực gia đình thì có thể đi đến li dị. Tất cả những điều khổ đau này người phụ nữ phải lãnh đủ cả mọi sự khổ.

Nếu khép mình làm người vợ tốt trong gia đình thì được yên thân, nhưng không an thân đâu quý vị ạ! Rồi đây bụng mang dạ chửa nặng nhọc trăm bề khổ sở, cho đến ngày sinh nở một chết một sống vô cùng đau đớn. Như vậy chưa hết khổ đâu, phải suốt ba năm nuôi con cho bú

mớm “*tam niên nhũ bộ*” phải chịu dơ, chịu bẩn, ăn không ngon, ngủ không yên giấc, rồi khi con đau ốm bệnh tật thì mẹ khổ trăm bề. Vốn con người có sức chịu đựng giỏi trong mọi khổ đau, đề tuân theo qui luật nhân quả trả vay.

Như vậy chúng ta truy ra nguyên nhân sinh ra muôn vàn đau khổ của người phụ nữ không phải là tình yêu trai gái sao?

Đúng là tình yêu trai gái là nguyên nhân sinh ra muôn vàn sự khổ đau. Vậy sao người ta lại yêu nhau? Lại còn gọi người có tình yêu thương trai gái gắn bó là người có quả tim vàng. Theo chúng tôi nghĩ không có quả tim vàng mà có tràn đầy quả khổ đau của kiếp người, chỉ có những người không biết mới chấp nhận tình yêu trai gái không quên mới gọi là quả tim vàng.

Tại sao con người không thông minh nhận ra đâu là con đường khổ, đâu là con đường không đau khổ, chỉ mê mờ ham muốn chạy theo những phút truy hoan sắc dục của tình yêu trai gái mà phải gánh chịu suốt cả một đời người trăm cay, muôn ngàn vạn khổ đau?

Biết tình yêu trai gái là trăm cay, muôn vạn sự khổ đau sao mọi người không dừng lại mà cứ lao thẳng vào, để rồi như con cá mắc cạn trên khô. Thật là tội nghiệp!

Đức Phật xác định con người là vô minh, tức là con người thiếu sự hiểu biết quy luật nhân

quả. Nhưng khi đã chỉ dạy cho họ hiểu biết, giác ngộ được tình yêu trai gái là con đường khổ, con đường tái sinh luân hồi, thế mà họ vẫn không dừng lại là có sao vậy?

Biết rõ nơi đó là hang hùm, rắn độc, nơi đó sẽ giết hại và làm đau khổ con người, thế mà mọi người vẫn chui vào hang hùm đùa giỡn với rắn độc, nhưng khi bị hùm ăn, rắn độc cắn thì than thân trách phận, kêu Trời kêu Phật. Thật là đáng thương, nhưng biết làm sao khuyên và giúp họ.

Bởi vì mỗi người phải tự mình thấp đuốc lên mà đi, không ai đi thay thế cho mình được. Đây là lời nhắn nhủ của đức Phật đã dạy cách đây 2551 năm, nhưng giá trị lời nói này mãi mãi không mờ phai trong lòng người.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Các pháp đều vô thường, không có pháp nào là ta, là của ta, là bản ngã của ta. Vậy các con còn có những gì mà không buông xả cho sạch, chỉ còn duy nhất là tâm bất động trước ác pháp và cảm thọ. Đó là một trạng thái tâm thanh tịnh, an lạc và vô sự. Hãy cố gắng lên các con ạ! Đời là vô thường, có ai sống mãi với chúng ta đâu, rồi đây mọi người đều theo nghiệp thiện ác mà đi tái sinh luân hồi. Vậy còn gì nữa mà chúng ta không buông xuống cho thật sạch. Phải không các con?

ĐOẠN 10: “*Bà cố vượt qua nỗi buồn tẻ tái trong lòng mình, nhưng rất vui vẻ, lạc quan*”. Câu này dạy đạo đức gì?

ĐÁP ÁN: Đức Vượt Qua Nhân Quả Ý Hành.

GIẢI TRÌNH ÁN: Vốn con người có sức chịu khổ, khi chịu đựng những sự khổ đau thì gọi là vượt qua. Nhưng bảo rằng tình yêu thương gia đình là hạnh phúc, là không khổ đau là không đúng. Bởi nói đến gia đình là nói đến mọi sự khổ đau đều tập trung nơi đó, thế mà con người ít ai tránh khỏi. Con người cứ trai lớn lấy vợ gái lớn gả chồng như một điệp khúc khổ đau lặp đi lặp lại mãi mãi từ đời này đến đời khác không bao giờ dứt.

Đúng vậy, quy luật nhân quả sinh tồn của muôn loài trên hành tinh sống này duy nhất chỉ có con đường này. Con đường này gọi là con đường tái sinh luân hồi như trên đã nói.

Muốn chấm dứt tái sinh luân hồi thì tình yêu trai gái sắc dục phải chấm dứt, nếu không chấm dứt con đường đau khổ này thì loài người mãi mãi phải chịu khổ đau muôn đời muôn kiếp.

Khi yêu thương nhau cách xa thì khổ đau, gần nhau thì lời qua tiếng lại cũng khổ đau; khi yêu thương nhau bệnh đau phải chăm sóc cho nhau cũng khổ đau; khi thương yêu nhau thấy ai thân mật với người mình yêu thương thì sinh tâm ghen tuông tức giận hay buồn phiền, đó là

những sự khổ đau.

Khi có con có cháu, nếu có đứa nào bệnh tật hay chết thì nỗi khổ đau lại chồng chất lên nhau suốt từ năm này đến năm khác. Nói đến gia đình ai cũng tưởng nó là hạnh phúc, nhưng nào ngờ gia đình là cảnh địa ngục trần gian, gia đình là con đường sinh tử luân hồi. Người có trí hiểu biết gia đình là nghiệp báo theo quy luật nhân quả trả vay từ kiếp này sang kiếp khác. Cho nên gia đình là cái rọ để nhốt mọi người cùng chung nhân quả để gấn bó cùng chịu khổ đau.

Chính con đường sinh tử luân hồi cũng là nơi đây như trên đã nói, vì vậy nó là con đường đau khổ nhất trên hành tinh sống này. Thế mà mọi người đang sống trên hành tinh này đều nghĩ tưởng gia đình là hạnh phúc, nhưng khi bước vào thành lập gia đình thì hạnh phúc đâu không thấy, chỉ toàn thấy muôn vàn thứ khổ đau, từ những khổ đau này đến những khổ đau khác, khổ đau triền miên. Cho đến khi xuôi hai tay đi vào lòng đất lạnh thì lại tiếp tục tái sinh, như vậy làm sao hết khổ được. Bởi vậy ai là người hiểu được con đường tình yêu trai gái đầy gian truân khổ ải này và chính ai là người đã vượt ra khỏi con đường này. Ôi! Con đường nhiều cay đắng và chông gai.

Từ xưa đến giờ, ai cũng lầm lạc tưởng là trai gái yêu nhau đi đến hôn nhân là hạnh phúc,

nhưng nào ngờ đó là một lộ trình mở ra để đưa con người đi vào nghiệp tái sinh luân hồi vô vàn muôn sự khổ đau.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Vượt qua nhân quả chỉ là một lời nói suông, vậy bằng cách nào để vượt qua nhân quả? Phải có phương pháp, phải có sự tập luyện.

Vượt qua nhân quả có nghĩa là làm chủ nhân quả, muốn làm chủ nhân quả thì duy nhất chỉ có tâm bất động trước các ác pháp và các cảm thọ. Muốn được tâm bất động trước các ác pháp và các cảm thọ thì các con phải triển khai tri kiến giới luật đức hạnh nhân bản - nhân quả, hằng ngày sống không làm khổ mình, khổ người và khổ chúng sinh bằng đức hiếu sinh đa hướng. Bất cứ một ác pháp nào xảy đến đều phải đem lòng yêu thương và tha thứ. Có thực hiện tâm như vậy thì mới tìm thấy sự bất động của tâm.

Sự bất động của tâm chính là sự vượt qua nhân quả hay còn gọi là làm chủ nhân quả. Các con nên nhớ lời dạy này, chính nó là lời vàng từ kim khẩu đức Phật đã dạy trong tạng kinh Nikaya.

ĐOẠN 11: “*Săn sóc ông chồng vô cùng chu đáo. Bà lo từng bữa cơm sao cho thích hợp, lo từng giấc ngủ khi thấy chồng trở mình*”. Câu

này dạy đạo đức gì?

ĐÁP ÁN: Đức Trách Nhiệm Bốn Phận Hiếu Sinh Ý Hành, Thân Hành.

GIẢI TRÌNH ÁN: Đọc đoạn văn trên đây, chúng ta mới thấy hai chữ bốn phận và trách nhiệm của người vợ, người mẹ thật là trăm ngàn thứ khổ: phải lo từng bữa cơm sao cho thích hợp, phải lo sao cho giấc ngủ chồng con yên ổn khi trở mình. Như vậy người phụ nữ làm hết trách nhiệm và bốn phận của mình có khổ không quý vị?

Bởi vậy một người sáng suốt soi rọi lại cuộc sống của mình mới thấy cuộc sống gia đình là địa ngục, còn ai cho nó là thiên đàng hạnh phúc thì đó không thực tế, chỉ là ảo tưởng mà thôi. Bởi vậy người đi tìm sự bình an, hạnh phúc trong lứa đôi thì không bao giờ có, có chăng cũng chỉ là giấc mơ, nhưng khi choàng tỉnh là một sự đau khổ ê chề. Tình yêu trong đôi lứa là miếng mồi dụ mọi người lọt bẫy sa lưới để rồi chỉ còn biết chịu đựng cho hết cuộc đời mà thôi. Nhưng không rõ nó thì kiếp khác lại cũng tái diễn như vậy, nghĩa là khổ đau rồi lại tiếp tục khổ đau mãi mãi.

Tình yêu lứa đôi là một định luật đau khổ của loài người muôn đời muôn kiếp mà loài người mê muội nên xây dựng một nền tảng hạnh phúc ảo tưởng, vì thế nó trở thành một truyền thống

duy trì nòi giống. Con người duy trì nòi giống trong lộ trình đau khổ mà không tìm một lộ trình duy truyền nòi giống qua con đường không đau khổ.

Có một con đường duy trì loài người mà không phải con đường lừa dối. Vạn vật được hợp duyên để sinh ra có bốn cách:

1- Thấp sinh là những sinh vật sinh nơi ẩm thấp.

2- Noãn sinh là những sinh vật sinh ra trứng, từ trứng mới nở thành con.

3- Thai sinh là những sinh vật sinh ra bằng con.

4- Hóa sinh là những sinh vật sinh ra bằng cách tự hợp các duyên tạo thành ra con người.

Ba loại sinh đầu tiên đều phải hợp duyên sinh ra bằng qui luật nhân quả âm dương (giống đực và giống cái). Dù là cây cỏ cũng phải qua quy luật này. Còn loại sinh thứ tư thì không qua quy luật nhân quả âm dương mà bằng Tứ Thần Túc hợp duyên theo ý thức điều khiển pháp hướng tâm.

Như vậy con người muốn sinh nơi không đau khổ, nơi thanh tịnh thì chỉ có sinh nơi hoá sinh. Hóa sinh ở đây không có nghĩa là biến hóa như mọi người tưởng tượng dùng thần thông biến hóa, hoặc hóa sinh như con sâu bướm. Sâu

bướm mọc cánh mọc chân thành con bướm rồi bướm giao hợp sinh ra trứng, trứng nở ra ấu trùng tức là con sâu, con sâu lần lớn lên mọc cánh mọc chân thành lại bướm. Do không hiểu, các nhà Đại thừa cho đó là hóa sinh. Như trên đã nói, bướm giao hợp mới sinh ra trứng, như vậy là bướm sinh ra bằng con đường NOÃN SINH, từ sâu thành bướm là sự phát triển của con bướm, chứ không phải HÓA SINH.

Một người tu hành đúng chánh pháp của Phật, tâm tham, sân, si, mạn, nghi đã xa lìa và diệt hẳn, nên không còn tái sinh theo ba con đường THẤP SINH, THAI SINH và NOÃN SINH. Ba con đường đi tái sinh này do nghiệp lực nhân quả tương ưng chiêu cảm, chứ con người không có quyền điều khiển sự tái sinh này. Vì thế trai gái yêu nhau là một quy luật nghiệp báo của nhân quả mà tất cả các loài hữu tình hay vô tình đều bị lực hút tương ưng đi tái sinh, chứ không người nào có được quyền làm chủ tái sinh luân hồi. Vì thế người nào muốn làm chủ tái sinh luân hồi thì phải tu hành chứng quả A La Hán. Người chứng quả A La Hán mới có Tứ Thần Túc. Nhờ có Tứ Thần Túc con người mới đủ năng lực hợp các duyên rồi mới hoá sinh.

Nhưng đối với người tu chứng quả A La Hán, họ lại không bao giờ hóa sinh. Khi bỏ thân nghiệp tứ đại này họ sẽ vào Niết Bàn vĩnh viễn.

Vì hóa sinh vẫn còn mang thân tứ đại, mà thân tứ đại là pháp hữu vi, mà pháp hữu vi phải chịu luật vô thường. Vì thế người tu chứng quả A La Hán không ai còn muốn tái sinh trở lại đời này nữa. Đức Thích Ca Mâu Ni đã nói: *“Ta chỉ còn một đời này nữa mà thôi”*.

Có người bảo rằng, nếu ai cũng tu hành chứng quả A La Hán hết thì trên hành tinh này sẽ không còn có con người nữa. Lời nói này không đúng, vì loài người không thể chấm dứt trên hành tinh này được, khi môi trường sống vẫn còn thì luật nhân quả vẫn còn chi phối vạn vật. Cho nên luật nhân quả vẫn còn thì quy luật sinh diệt của nhân quả vẫn còn, mà quy luật nhân quả sinh diệt vẫn còn thì tái sinh luân hồi phải theo ba đường: thấp sinh, thai sinh và noãn sinh.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Làm người ai cũng có trách nhiệm và bổn phận, nhưng trách nhiệm và bổn phận của mỗi người dù nam hay nữ đều phải sống có đạo đức, nhờ sống có đạo đức mới đem lại sự bình an, yên vui cho mình, cho mọi người và cho mọi vật. Vì vậy các con nên biết: Chính trách nhiệm và bổn phận đạo đức của con người là trên hết, không có trách nhiệm bổn phận nào ngoài đạo đức các con ạ!

Con người lấy đạo đức làm cuộc sống là trách nhiệm và bổn phận đúng đắn nhất cho sự

sống trên hành tinh này.

ĐOẠN 12: “*Đây là đôi vợ chồng có duyên nợ với nhau, ăn ở với nhau suốt đời*”. Câu này dạy đạo đức gì?

ĐÁP ÁN: Nhân Quả Nghiệp Báo Nhiều Đời.

GIẢI TRÌNH ÁN: Đoạn trên đây nói: “*Đây là đôi vợ chồng có duyên nợ với nhau, ăn ở với nhau suốt đời*”. Đời sống con người nghe nói câu này cho là hạnh phúc, nhưng không đâu quý vị ạ! Quý vị cứ xét xem, đôi vợ chồng có duyên nợ ăn đời ở kiếp, đó là một điều người ta tưởng rằng tốt của cuộc đời mà mọi người ai cũng mong muốn được như vậy. Nhưng xét cho cùng, hai người sống chung nhau như vậy họ có rất nhiều sự đau khổ, chỉ vì họ không lưu ý mà thôi, chứ lưu ý họ sẽ thấy rõ hơn. Nếu hai vợ chồng li dị chia lìa họ sẽ có những sự đau khổ trong li dị chia lìa, còn không li dị chia lìa họ lại có những điều khổ trong không li dị chia lìa. Cho nên đức Phật dạy: “*Đời là biển khổ*”, nhưng mấy ai lưu ý, cứ khổ mặc khổ, nên luôn luôn lúc nào cũng sống trong khổ, ngày nào cũng khổ, giờ nào cũng khổ, mọi người lấy cái khổ làm niềm vui. Vui trong đau khổ là vui chỗ nào đâu quý vị?

Bởi vui và khổ là hai mặt của cuộc đời, có vui thì không có khổ, có khổ thì không có vui,

cho nên nói lấy khổ làm vui là không đúng, nhưng chấp nhận chịu đựng khổ để sống thì đúng. Cười ra nước mắt, đó là cuộc sống của con người.

Người ta thường bị tâm mình lừa gạt đời sống lứa đôi là hạnh phúc, vì thế họ không biết, không thấy đời là khổ đau, là con đường tái sinh luân hồi, nên trai gái lớn lên đều bắt đầu yêu thương nhau, yêu thương nhau để chịu khổ, để làm tất cả tội ác.

Người ta gọi là hạnh phúc chứ nào tìm đâu ra hạnh phúc. Chúng ta phải biết con đường trai gái yêu nhau là con đường đau khổ nhất của cuộc đời. Lời nói này có đúng không quý vị? Quý vị cứ nhìn xem có đôi vợ chồng nào là hạnh phúc thật đâu, chỉ là ảo tưởng, từ cái khổ này chưa dứt sẽ tiếp nối cái khổ khác, khổ chồng lên lớp lớp trùng trùng.

Ví dụ: Khi còn sống độc thân chưa lập gia đình thì khi đau chỉ có một mình, thì cái khổ cũng có một mình, còn khi có hai người thì chồng đau hay vợ đau thì cả hai người đều khổ. Người đau cũng khổ, người không bệnh đau cũng khổ, khổ vì lo rầu, khổ vì phải chăm sóc thuốc thang cho người bệnh, do đó ăn không ngon, ngủ không yên, v.v... Tất cả những điều này không phải khổ sao?

Khi còn độc thân chỉ có một ý kiến nên

không có sự tranh cãi bất đồng, nhưng khi có hai người thì có hai ý kiến. Có hai ý kiến thì có sự bất đồng ý, mà có sự không đồng ý là có sự tranh cãi, mà có sự tranh cãi là không có sự bằng lòng, không có sự bằng là có sự phiền não tức giận. Có sự phiền não tức giận là có sự đau khổ phải không quý vị?

Khi sống độc thân thì không có sự sinh con đẻ cái, sinh con đẻ cái không phải là sự đau khổ sao?

Để minh chứng sự đau khổ của tình yêu lứa đôi qua bài: “**ƯỚC MƠ**”. Hai chữ ước mơ tuy ngắn gọn nhưng chứa đựng biết bao khát vọng của mỗi con người. Sống trên đời, ai cũng lựa chọn cho mình một ước mơ để vững bước trong cuộc sống và định hướng tốt đẹp cho tương lai. Nhưng ước mơ không chỉ đơn thuần là làm thế nào để có nghề nghiệp ổn định cho riêng mình, mà còn là khát vọng, là mong muốn được sống trong một gia đình hạnh phúc.

“Hồi nhỏ, mỗi khi nhắc đến ước mơ là tôi lại mong sao có một ngày nào đó có thể được bay lên bầu trời để tận mắt thấy những vì sao, được thấy chị Hằng trên cung trăng. Nhưng dần lớn lên, tôi mới biết đó chỉ là ảo tưởng và giờ đây ước mơ lớn nhất của tôi là được sống trong một gia đình hạnh phúc. Có lẽ đối với tôi như thế là quá đủ rồi.

Sinh ra, tôi được sống trong vòng tay yêu thương của cha mẹ và chị tôi. Tôi nghĩ số phận của mình quá may mắn. Nhưng càng lớn lên tôi mới hiểu rằng mặc dù được cha mẹ yêu thương chiều chuộng, nhưng cuộc sống gia đình tôi không được hạnh phúc. Ngày nào cũng vậy, cứ tới đến ba mẹ tôi cãi nhau. Có khi vì bố tôi uống rượu say về phá tung đồ đạc. Mỗi lần như thế là hai chị em tôi chỉ biết khóc, không dám can ngăn. Cứ như thế tuổi thơ trôi qua trong những nỗi đau về tinh thần, nhưng cha mẹ tôi không biết, họ cho rằng cuộc sống như vậy đã đủ với chị em tôi. Có những đêm tôi khóc thầm, mong sao cha mẹ có thể hiểu được tâm trạng của tôi và van họ đừng tiếp tục cãi nhau nữa. Nhưng có lẽ sự thật quá bất công. Tôi mong sao mình có thể biến thành một vì sao lấp lánh trên bầu trời, có lẽ như vậy thì tôi không phải nghe cha mẹ xích mích cãi nhau và tôi không phải khóc nữa. Nước mắt rồi cũng có ngày khô cạn và đôi khi nước mắt không thể giải quyết được sự việc. Tôi biến thành một vì sao hay một vật vô tri nào thì đó cũng chỉ là ảo ảnh.

Giờ đây tôi đã lớn, thời gian đã trôi qua, tất cả vạn vật đã thay đổi, nhưng cuộc sống gia đình tôi vẫn ở con số 0. Nhiều lúc tôi tự nghĩ tại sao cái ước mơ nhỏ bé đó lại không thể trở thành hiện thực? Tại sao những bậc làm cha làm mẹ không nghĩ rằng những sự việc mà họ

làm đã gây tổn thương chính con của họ. Người ta thường nói: Tôi sẽ không lo nghĩ, tôi sẽ không mơ tưởng những ý nghĩ kỳ quái mà chính tôi cũng nghĩ như vậy. Tuy tôi đã lớn, nhưng một khi vào nhà các bạn chơi thấy cha mẹ bạn thật hạnh phúc tôi lại muốn khóc, nhưng khóc để làm gì khi sự thật không thể thay đổi mặc dù nước mắt tôi đã cạn khô... ”

Nguyễn Thị Thu Thảo

Đọc qua đoạn văn trên, chúng ta xét thấy tình yêu trai gái đâu có gì là hạnh phúc, mà toàn là khổ đau, đứng bên ngoài tưởng là thiên đàng, không ngờ khi bước chân vào mới thấy đó là địa ngục. Địa ngục không của riêng ai, có đúng không quý vị?

Con người vì tâm ái dục làm mê mờ lý trí nên cứ ngỡ tưởng trai gái yêu nhau là hạnh phúc. Yêu nhau mà cha mẹ đôi bên không bằng lòng thì đó nổi khổ đau vô cùng vô tận của trai gái, còn yêu nhau mà cha mẹ đôi bên chấp nhận thì lại có cái khổ khác... Cái khổ của sự ràng buộc hôn nhân, của cả hai gia đình cha mẹ đôi bên, đó là một chùm nhân quả khổ đau. Cái gì đến rồi phải đến theo trình tự của nghiệp báo nhân quả mà con người không thể làm chủ và lường trước được, chỉ có đương đầu và chịu đựng đời đời kiếp kiếp nối tiếp nhau mãi mãi như ngọn đuốc. Ngọn đuốc này vừa tắt thì ngọn

đuốc khác tiếp nối cháy lên vô lượng kiếp khổ đau.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Nhân quả nghiệp báo như các con đã học, nó không tha cho một người nào cả khi các con làm điều ác. Vì biết rõ nhân quả nghiệp báo như vậy thì trong cuộc sống hằng ngày các con phải cẩn thận, mỗi việc làm, lời nói phải suy nghĩ chín chắn rồi mới làm và nói, chứ không được dục ă, dục nói như trước kia nữa.

Các con đã học đạo đức thì phải áp dụng đạo đức vào cuộc sống để không có nhân quả nghiệp báo nào tác động các con được. Các con nên nhớ kỹ lời dạy này.

ĐOẠN 13: *“Năm nay tuy tuổi đã xấp xỉ gần 80, nhưng bà lại gặp một tin vui bất ngờ. Sau 55 năm, bà tìm được địa chỉ của người mình mong đợi. Người bà yêu không ai khác là bạn học cùng trường”. Câu này dạy đạo đức gì?*

ĐÁP ÁN: Nhân Quả Nghiệp Báo Tình Yêu Trai Gái Ý Hành.

GIẢI TRÌNH ÁN: Từ lúc tuổi còn trẻ, bây giờ tuổi đã 80 thế mà tình yêu vẫn chôn chặt trong lòng chưa dám hở môi nói với ai, ngay cả chồng con cũng chẳng dám thổ lộ. Như vậy tình

yêu thương trai gái thuở ban đầu đã ghi đậm vào tâm hồn một nỗi lòng thương nhớ không quên. Nguyễn Du nói:

*“Nỗi riêng riêng những bàng hoàng,
Khỏi tình chết xuống tuyền đài chưa tan”*

Tuy đã có chồng con, cháu, chít và chất, nhưng mỗi khi nửa đêm canh khuya thanh vắng còn lại một mình thì lại nhớ mỗi tình đầu năm xưa, khi nhớ nhau làm sao tâm hồn không ray rứt. Bởi vậy tình yêu thương trai gái là khổ. Tình yêu thương ấy là tình yêu thương lãng mạn. Nguyễn Du đã nói đến sự đau khổ day dứt của tình yêu ấy bằng câu thơ rất hay và rất đúng tâm lý con người: *“Dẫu là ngó ý còn vương tơ lòng”*.

Bà cụ già này cũng vậy, trên 55 năm, có chồng, con, cháu, chít và chất, thế mà mỗi tình đầu vẫn chưa tan. Một nỗi nhớ thương đeo đẳng cho đến khi chết tình yêu của bà cũng không quên. Đúng là bà, người rất chung tình, nhưng đối với chồng thì bà không phải là người chung thủy.

Khi chưa có chồng, có vợ, còn là một cô gái, một chàng trai thanh niên thì yêu thương người nào cũng được, nhưng không nên yêu thương những người có vợ hay những người có chồng, vì yêu thương như vậy là phá hoại gia đình và làm tan cửa nát nhà người khác.

Trai gái yêu thương nhau cũng phải cẩn thận lựa chọn, chứ không phải đụng đầu yêu thương đó, nhưng dù sao tình yêu trai gái có chọn lựa hay không chọn lựa nó vẫn là con đường đau khổ của loài người. Không yêu thương là thoát khổ, là chấm dứt tái sinh luân hồi. Không yêu thương trai gái là làm chủ nghiệp báo nhân quả, sống trong cuộc đời mà ra khỏi cuộc đời, không còn mọi sợi dây ái kiết sử vô hình trói buộc.

Hạnh phúc thay cho những ai thoát khỏi tình yêu thương trai gái! Thoát khỏi tình yêu thương trai gái là thoát khỏi quy luật nhân quả. Hạnh phúc thay cho những ai biết trai gái yêu nhau là con đường dẫn đến tái sinh luân hồi, khổ đau muôn kiếp!

Hạnh phúc thay cho những ai có đầy đủ nghị lực và ý chí kiên cường vượt thoát sự cám dỗ của tình yêu thương trai gái!

Hạnh phúc thay cho những ai sống trong đời người mà không bị nghiệp đời ràng buộc...!

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Các con nên nhớ, tình yêu thương giữa trai gái là tình yêu thương tốt đẹp, nhưng phải dùng tình nhục dục, vì tình nhục dục là con đường đau khổ không riêng gì của người nào. Vì người nào bước chân vào tình nhục dục thì không có người nào thoát khổ. Cho nên các con, các cháu là những thanh niên và thanh thiếu niên nam nữ cần phải cảnh

giác tình nhục dục, nó là một loại dục ích kỷ, cá nhân, thường xâm chiếm làm hư hoại tình yêu thương trong sạch, vô tư và thanh cao của con người. Các con hãy nhớ lấy lời dạy này.

ĐOẠN 14: *“Tình yêu chớm nở thì người bà yêu đã theo tiếng gọi của tình nhà vào quân đội để chuẩn bị cho cuộc tổng tiến công. Người thanh niên đó đi từ chiến trường này sang chiến trường khác, chuyển từ công tác này sang công tác nọ, khi ở trong nước, khi được đi học nước ngoài... cũng bốn ba khắp nơi”. Câu này dạy đạo đức gì?*

ĐÁP ÁN: Nhân Quả Nghiệp Báo Có Duyên Không Nợ.

GIẢI TRÌNH ÁN: Nhân duyên nghiệp báo của tiền kiếp có yêu nhau mà không có duyên nợ nhau để thành vợ thành chồng, rồi mỗi người phải đi mỗi ngả, như nhà thơ Thế Lữ nói:

*“Anh đi đường anh, em đường em
Tình nghĩa đôi ta có thể thôi
Chẳng muốn trông mong xum họp lại
Bận lòng chi nữa lúc chia phôi”*

Tình yêu trai gái là đau khổ như vậy. Thơ văn người xưa cũng như người nay đều nói lên lòng đau khổ của tình yêu trai gái như Đoàn Thị

Điểm:

*“Ngòi đầu cầu nước trong như lọc
Đường bên cầu cỏ mọc còn xanh
Đưa chàng lòng dặt dặt buồn
Bộ không bằng ngựa, thủy không bằng thuyền”*

Hay:

*“Nước trong chảy lòng phiền không rửa
Cỏ xanh tươi dạ nhớ chẳng khuây”*

Huy Cận:

*“Sóng gợn trường giang buồn điệp điệp
Con thuyền xuôi mái nước song song
Thuyền về bến cũ sầu muôn ngả
Củi một cành khô lạc mấy giòng”*

Tình yêu trai gái mới chỉ bắt đầu mà còn đau khổ như vậy huống là đã thành vợ thành chồng thì còn biết bao nhiêu sự đau khổ. Phải không quý vị? Vì vậy ai dám bảo tình yêu trai gái là hạnh phúc.

Nhìn thế gian này con người quá điên đảo, lấy khổ đau làm hạnh phúc an vui, vì thế không có người nào thoát khỏi tình yêu thương trai gái và chồng vợ. Thậm chí như trong bài học này: Một bà lão 80 tuổi, tuổi gần đất xa trời thế mà vẫn còn sống lãng mạn yêu thương như cô gái mới 18 tuổi xuân thì. Được biết địa chỉ của người yêu trong tuổi học trò thì mau mau tìm

cách liên lạc để tỏ tình với nhau, thật là chung tình. Tình yêu thương ấy vẫn còn nồng cháy như lúc còn thanh niên. Như vậy suốt thời gian có chồng, có con bà vẫn luôn luôn nhớ đến tình xưa. Vì thế trong Chinh phụ ngâm khúc:

*“Nước trong chảy lòng phiền không rửa
Cỏ xanh tươi dạ nhớ chẳng khuây”*

Đó có phải chăng con người quá ngu si lấy khổ đau làm hạnh phúc, hạnh phúc đâu không thấy, chỉ thấy toàn nhớ thương và đau khổ. Nếu không nhớ thì thôi mà nhớ thì khổ đau vô cùng. Có phải vậy không quý vị?

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: “*Có duyên không nợ*”, đó là lời nói của những trai gái yêu thương mà không đi đến hôn nhân để thành vợ thành chồng. Hôn nhân chỉ là một sự ràng buộc trong tình nhục dục để họ không còn bỏ nhau. Bởi vậy tình nhục dục không có bền chắc, nên buộc phải có hôn nhân, nếu không có hôn nhân thì tình nhục dục chỉ là một trò chơi qua đường để thỏa mãn sắc dục rồi đường ai nấy đi, ai khổ ráng chịu, vì vậy nhục dục là thứ ích kỷ.

Bởi vậy các con, các cháu thanh niên và thanh thiếu niên nam nữ phải tránh xa tình nhục dục, vì thật sự có hôn nhân thành vợ thành chồng keo sơn gắn bó với nhau nhưng nó là con đường đau khổ. Các con, các cháu có tin không? Nếu không tin các con, các cháu hãy nhìn xem

trên đời này có đôi vợ chồng nào mà không khổ đau, không cực nhọc, mặc dù họ rất chung tình, chung thủy thương yêu nhau.

ĐOẠN 15: *“Cũng như bà, theo quy luật của tạo hóa, anh có gia đình vợ con, nay cũng có cháu nội, cháu ngoại như bà và tuổi tác cũng đã lúc “gần đất xa trời”. Câu này dạy đạo đức gì?*

ĐÁP ÁN: Theo Quy Luật Nhân Quả Các Pháp Điều Vô Thường.

GIẢI TRÌNH ÁN: Quy luật nhân quả các pháp vô thường. Cuộc đời yêu nhau nhưng không thể sống độc thân như vậy, nên cả hai không biết tin tức của nhau, sống trong chiến tranh nên đều nghĩ rằng đã chết, nên ông lấy vợ, bà có chồng. Mọi tình đầu được xem như đã trôi vào dĩ vãng, nhưng dù sao cũng không thể quên:

“Dẫu là ngọc ý còn vương tơ lòng”

Tình yêu trai gái không vương vào thì thôi, mà đã vương vào thì rất khó bỏ ra:

“Một dây đã buộc ai chẳng cho ra”

Cha mẹ đã có kinh nghiệm này thì nên hướng dẫn con mình hãy thoát ra, chứ đừng để con cái mình vương vào cạm bẫy của con đường tình yêu và gia đình, vì đó là con đường dẫn đến khổ đau muôn đời muôn kiếp.

Bởi con đường trai gái yêu nhau có gia đình là con đường đau khổ. Từ xưa đến nay có gia đình nào trên hành tinh này là hạnh phúc trọn vẹn không khổ đau. Người ta nói tình yêu thương gia đình là hạnh phúc nhưng sự thật tìm hạnh phúc trong gia đình không bao giờ có. Người ta chúc phúc cho nhau đầu bạc răng long. Dù cho vợ chồng có sống với nhau đầu bạc răng long, nhưng họ phải chịu biết bao là sự đau khổ trong cuộc sống gia đình.

Muốn biết những sự đau khổ của gia đình thì chúng ta nên tóm lược lại những ý chính như: Khổ vì hai tư tưởng; khổ vì phải chiều chuộng nhau; khổ vì phải lo lắng cho nhau; khổ vì bệnh tật tai nạn của nhau; khổ vì lo cơm ăn áo mặc, nhà ở; khổ vì sợ thua kém bạn bè; khổ vì mang nặng đẻ đau; khổ vì phải nuôi con khôn lớn nên người; khổ vì chồng say xỉn đánh đập chửi mắng; khổ vì vợ ham mê bài bạc; khổ vì con cái bê tha dạy bảo không nghe lời; khổ vì dâu con cứng đầu cứng cổ; khổ vì ghen tuông chồng có con này, con kia hay vợ cặp ông này, ông nọ, v.v...

“**ME ÚT**” là một câu chuyện gia đình trong báo Tuổi Trẻ thứ năm ngày 4/10/2007, tác giả Nguyễn Thị Đào, để minh chứng sự đau khổ của đời người qua đường chồng vợ như sau:

Nhìn con say sưa trong giấc ngủ, lòng tôi

nhói đau khi nghĩ đến ngày mai sẽ ra sao, khi đường đời chỉ còn lại mình tôi với đứa con thơ dại. Bất chợt tôi quay lưng lại phía sau thì bắt gặp cái nhìn đau xót của mẹ tôi. Sau buổi ăn tối, tôi đã nói cho mẹ biết quyết định ly hôn của tôi vì không thể nào cứu vãn được nữa.

“...10 tuổi đầu, Út đã mồ côi mẹ, Út sống chung với người cha nghiện rượu và người anh trai đã có vợ. 17 tuổi, cha nhận lời gả Út cho một người bạn nhậu nên Út đã bỏ nhà trốn lên Sài Gòn, phụ việc trong một quán cơm bình dân, Út được ông bà chủ thương và nhận làm con nuôi.

Trong số khách hàng lâu năm của quán ăn này có một người đàn ông lịch lãm, lớn tuổi để ý thương Út. Ông ta bảo có gia đình nhưng đã đi vượt biên sau ngày 30/4/1975 và mấy năm liền chưa có tin tức. Ngày Út về sống chung với ông ấy cũng chỉ có bữa tiệc nhỏ gồm có cha mẹ nuôi và vài người bạn thân.

Khi Út có thai được 5 tháng thì người chồng thủ tội với Út là có vợ và 6 con đang ở quê nhà tại Long An, vì chuyện vượt biên bất thành. Nghe tin ấy, Út đã lang thang nhiều ngày không về nhà, ngồi cả ngày bên dòng sông mà không đủ can đảm nhảy xuống sông tự tử.

Sau cùng, Út quyết định trở về nhà và tìm người vợ lớn: “Em khờ dại lắm rồi, lạy chị hãy

tha thứ cho em, nhận đứa em tội nghiệp này, con em không có tội thì làm sao hủy hoại nó cho được, còn nếu như em tạo ra nó mà không cho nó có cha thì cuộc đời của nó bị vắn đục, tương lai của nó bị lu mờ”. Người vợ lớn đã chấp nhận Út.

Từ đấy, Út cam phận làm nhỏ nên dù có khổ sở cay đắng tủi nhục Út cũng chẳng than thở nửa lời. Đôi lúc những cơn ghen ngầm của người vợ lớn làm Út phải ghen ngào “nước mắt chan cơm”. Đã nhiều lần Út định bỏ con rời khỏi nhà, nhưng khi nghĩ con không có cha sẽ mặc cảm tự ti với đời, thế là Út không đủ can đảm ra đi.

Ba năm sau, chồng Út thất bại trong việc làm ăn, buồn bực, sinh bệnh rồi mất sức lao động. Người vợ lớn gốc người thành thị, từ nhỏ đã không quen làm lụng, lại hay đau bệnh, gia đình đâm ra khốn khó. Chồng của Út trao cho Út một số tiền và bảo Út đi tìm cuộc sống mới, để tránh khổ về sau. Út nức nở nói rằng: đâu có ăn xin Út cũng theo chồng đến ngày nhắm mắt. Ngày trước, thiên hạ cho Út vì tiền nên mới cam tâm làm bé chịu đựng khổ cực như thế, bây giờ Út bỏ đi là công nhận những lời dèm pha đó là đúng hay sao!

Út quyết định đứng ra gánh vác gia đình, nuôi dạy các con. Sự chịu thương chịu khổ và

sự tảo tần buôn bán sớm hôm của Út đã thuyết phục được người vợ lớn và các con. Chẳng biết từ lúc nào, người vợ lớn đã giao quyền cho Út mọi việc, kể cả việc định vợ gả chồng cho các con. Và các con cũng tự thay đổi tiếng “dì Út” bằng tiếng “mẹ” trùu mến.

Ba mươi mấy năm vất vả, hi sinh tất cả cho con, giờ đây Út cảm thấy được bù đắp vì được sống vui vẻ, hạnh phúc với 7 đứa con và đàn cháu nội ngoại đông đủ, mặc dù Út chỉ duy nhất sinh nở một lần.

Chuyện đời của Út chính là cuộc đời của mẹ. Con là đứa con gái Út của người vợ lớn mà mẹ làm “vú nuôi” con từ lúc 4 tuổi. Đứa con gái ruột của mẹ theo chồng ở xa. Tình thương của mẹ dành cho các con giờ đây chỉ dồn vào một mình con, vì chỉ còn có con là sống gần gũi nhất với mẹ. Con đau một thì mẹ khổ mười. Ngày ấy mẹ cô cút, dốt nát nên làm lỡ, còn con hôm nay có tới hai người mẹ mà cuộc đời lại khổ đến thế thì mẹ thật không cam tâm. Mẹ mong con hãy suy nghĩ kỹ và quyết định cuộc đời của con bằng trái tim của người mẹ”.

Đêm ấy tôi khóc thật nhiều, khóc cho đời mẹ và khóc vì ân hận mình đã sống quá hẹp hòi ích kỷ. Tôi chỉ biết đòi hỏi chồng phải yêu thương và lo lắng cho vợ con, mà không nghĩ đến áp lực nặng nề anh ấy đang gánh chịu. Tại sao tôi

có thể bắt anh ấy chọn lựa giữa vợ con và gia đình của anh? Chính mẹ Út đã khơi dậy trong tôi tình cảm thiêng liêng của người mẹ. Chỉ đến khi được làm mẹ, người ta mới thấm thía trong lòng thương con đến nhường nào. Nếu như 5 năm trước, mẹ Út không kể cho tôi nghe câu chuyện đời của mẹ thì chắc tôi đã đánh mất hạnh phúc của đời mình. Có được mái ấm gia đình như hiện nay, tôi mãi mãi không bao giờ quên ơn sâu và tấm lòng nhân hậu cao cả của mẹ Út.

Nguyễn Thị Thảo (TP. HCM)

Đọc câu chuyện trên đây, quý vị cứ suy ngẫm: Có phải đời sống con người là biển khổ không? Tất cả mọi người trên hành tinh này đều lấy khổ làm vui, làm hạnh phúc. Đó là một sự vô minh hết sức mà con người ít ai chấp nhận mình vô minh, nhưng đó là một sự thật điên đảo ngu si của loài người. Có đúng như vậy không quý vị?

Đạo Phật dạy: “Đời người là khổ, nước mắt chúng sinh nhiều hơn nước biển”. Vậy chúng ta là con người, chứ đâu phải là loài động vật sao mà không biết, không chịu tư duy, suy nghĩ có phải đúng như vậy không? Tại sao lại phải cam chịu sống trong biển khổ đau như vậy? Đâu phải sự đau khổ đó không có lối ra. Có lối ra nên mới có những người làm chủ sinh, già, bệnh, chết và

chấm dứt luân hồi mà danh từ gọi những bậc đó là A La Hán.

Chúng ta là con người cũng như các Ngài, phải vùng dậy chiến đấu với giặc sinh tử, phải làm chủ, không chịu làm nô lệ tay sai của chúng. Mặt trận sinh tử luân hồi là một trận địa rất cam go và ác liệt, nhưng chúng ta quyết định phải giành phần thắng lợi về mình, vì trước chúng ta đã có những người chiến thắng giặc sinh tử luân hồi này, họ còn để lại cho chúng ta những tài liệu chiến thuật, chiến lược diệt trừ chúng, thì làm gì chúng ta lại chịu thua. Phải không quý vị?

Chúng ta quyết định phải chiến thắng giặc sinh tử luân hồi một cách vẻ vang, không đầu hàng, không khuất phục, không làm nô lệ. Và mãi mãi bất chước ông cha của chúng ta, họ đã để lại những gương anh hùng dũng cảm chiến đấu đến hơi thở cuối cùng, không chùn bước một cách gan dạ kiên cường. Gương xưa còn đó, có đúng như vậy không quý vị?

Mẹ Út tuy chiến thắng hoàn cảnh ngang trái của mình để đem lại bằng một tình thương yêu mọi người, mẹ Út phải hy sinh cả cuộc sống cá nhân của mình, phải chịu trăm cay ngàn đắng mới thu phục được lòng tin và yêu thương của mọi người thân trong gia đình. Sự êm thấm yên vui trong gia đình hôm nay có được là nhờ một

lòng hy sinh cao cả, nhưng mẹ Út vẫn chạy loanh quanh trong vòng khổ đau của quy luật nhân quả sai khiến từ cái khổ này đến cái khổ khác, chứ không có lối thoát ra. Mẹ Út điên đảo tưởng rằng mình đã hy sinh như vậy thì sẽ được bù đắp bằng tình yêu thương của con cái, là hạnh phúc an vui. Nào ngờ trong tình yêu thương của con cái thì mẹ Út lại gánh chịu những sự đau khổ của con cái khác nữa. Cho nên con người đi tìm hạnh phúc an vui mà đi tìm trong đường luân hồi TÌNH YÊU THƯƠNG TRAI GÁI là đi tìm cái mơ mộng, cái hão huyền, cái bóng dáng chứ không bao giờ con đường đó có chân hạnh phúc an vui được.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Khi một người hiểu biết các pháp trên thế gian này là vô thường, không có pháp nào là ta, là của ta, là bản ngã của ta thì hãy buông xuống hết, buông xuống hết, chỉ có tình thương của con người là bất diệt, là thường còn mãi mãi. Vì tình thương sẽ mang đến sự bình an yên vui cho mình và mọi người, mọi loài sống trên hành tinh này. Các con nên nhớ lời dạy này.

ĐOẠN 16: *“Họ gặp nhau nhờ có tên của ông là tác giả của một bài báo. Vì thế bà cố tìm cho được địa chỉ, điện thoại để liên lạc. Tuy nay*

hai người còn ở cách xa nhau hơn ngàn cây số, nhưng đã gần nhau nhờ có thông tin hiện đại”.
Câu này dạy đạo đức gì?

ĐÁP ÁN: Nhân Quả Vay Nợ Tiền Kiếp Có Duyên, nhưng Nợ Vợ Chồng Không Có.

GIẢI TRÌNH ÁN: Chúng tỏ tình yêu trai gái rất khó quên, nhất là mối tình đầu của người con trai cũng như người con gái, hình ảnh của hai người tuy lướt qua rất nhanh nhưng lại ghi sâu đậm trong tâm hồn hai người rất khó quên. Như vậy trai gái yêu nhau là khổ nên nhà thơ Xuân Diệu nói:

“Yêu là nhớ thân thờ qua mây khói”

Yêu nhau mà không thành vợ thành chồng, tức là không được gần bên nhau thì khổ biết mấy, khổ vô cùng. Phải không quý vị?

Cho nên các con may mắn hơn, biết được Phật pháp, biết được con đường thoát khổ sớm hơn thì hãy mau mau chấm dứt con đường tình ái giữa trai và gái, nó không có hạnh phúc gì đâu, toàn là sự đau khổ, toàn là cay đắng gian truân, v.v...

Sống một mình biết Phật pháp tu hành thì tuyệt vời! Bởi biết Phật pháp chân chánh là biết pháp hành ngăn và diệt ác pháp vào đời sống hằng ngày thì không có một chướng ngại pháp nào, một ác pháp nào, một lời nói nào, một sự

việc nào, một tai nạn nào hay một bệnh tật nào làm động tâm quý vị được. Quý vị sẽ làm chủ tâm mình, lúc nào tâm cũng bất động, thanh thản, an lạc và vô sự.

Sống một mình biết Phật pháp thật là tuyệt vời! Không có một niệm nào trong tâm khởi lên làm dao động tâm mình, làm tâm mình phải lo lắng, sợ hãi, làm cho tâm mình phải buồn phiền, thương nhớ, chờ mong, nghi ngờ, v.v...

Sống một mình biết Phật pháp thật là tuyệt vời! Không có tình yêu trai gái nào xen vào được, vì người biết Phật pháp là biết tường tận gốc tình yêu trai gái là gốc khổ muôn đời muôn kiếp, là đường luân hồi sinh diệt muôn đời muôn kiếp của loài người.

Người biết Phật pháp dù nam hay nữ thì tình yêu không thể lường gạt họ được, cho nên giữa nam nữ họ chỉ biết thương nhau với tình thương trong sạch, không đi vào tình thương thấp hèn ô trược bản thủ nhục dục. Họ giúp nhau với tình thương tương trợ khi cuộc sống gặp khó khăn và tai nạn, bệnh tật nghiệp báo. Tình yêu thương của họ là tình yêu thương cao thượng trong sạch, vì thế họ thoát ra khỏi mọi sự ràng buộc của nghiệp báo nhân quả luân hồi. Cho nên người thông suốt giáo pháp của Phật là người sống đời sống độc cư nhưng lại không xa lánh một người nào cả. Độc cư mà không sống một

mình, bởi vì họ đồng hành với chân lý vô lậu bằng lối sống có phương pháp dẫn tâm đi vào lộ trình bất động, tự làm chủ thân tâm của mình không bị giật sinh tử mua chuộc sai khiến.

Câu chuyện trên đây là một tình yêu lén lút vùng trộm che dấu chồng con và vợ con, mặc dù họ đã hơn 80 tuổi đầu, thế mà trong tâm làm một điều gian dối. Hành động sống như vậy là không chung thủy với chồng con, với vợ con. Hơn 55 năm khi mò tìm ra được địa chỉ thì liên lạc với nhau, tỏ ra mỗi tình đã ôm ấp chôn chặt từ lâu. Thật đáng trách cho lòng dạ con người vô liêm sỉ. Việc làm của họ về đạo lý Đông phương thì người có đạo đức không ai chấp nhận. Ở đời nhiều con người sống lãng mạn, quá quan trọng tình yêu thương trai gái, một thứ tình yêu thương mà người hiểu biết chánh pháp và hướng về chân lý của Phật giáo thì người ta quá sợ hãi. Nghe nói đến tên tình yêu trai gái là người ta khiếp đảm như trẻ con sợ ma trong bóng đêm.

Chúng ta hãy yêu thương nhau trong tình yêu thương cao thượng, trong tình yêu thương trong sạch thoát ra khỏi tình yêu thương nhục dục thấp hèn của gia đình chồng vợ, vì tình yêu thương đó nó thường mang lại sự đau khổ cho mình, cho nhiều người. Chúng ta hãy yêu thương nhau trong tình yêu đa hướng nhắm đến sự thanh cao, trong sạch, tương thân tương ái mãi mãi. Con người yêu thương con người, bất

cứ người nào, và con người yêu thương muôn loài vạn vật và mãi mãi yêu thương mọi sự sống, mọi sự bình an hạnh phúc, an vui trên hành tinh này. Hãy gạt bỏ tình yêu thương trai gái trên đạo lộ sinh tử luân hồi thì mới mong thoát khổ của kiếp làm người.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Trên đời này chỉ có tình yêu thương chân thật, hồn nhiên, vô tư, trong trắng thì mới cao quý, cho nên trai gái yêu thương nhau với tình yêu thanh cao, trong sạch đó thì đừng đi sang qua một lãnh vực tình nhục dục, vì tình nhục dục là một thứ tình yêu đau khổ, nó thuộc về nhân và quả, mà nhân quả thì các con đều biết toàn là mọi sự khổ đau. Muốn thoát ra mọi sự khổ đau thì chỉ có tình thương yêu đa hướng, tức là yêu thương tất cả chứ không riêng yêu thương cho một người nào, vì người nào cũng có sự sống bình đẳng như nhau, nên yêu thương tất cả là đúng. Các con nên nhớ lời dạy này.

ĐOẠN 17: *“Họ đã nói chuyện với nhau nhiều, trút cho nhau những bầu tâm sự mà từ khi yêu cho đến nay chưa thổ lộ với ai bao giờ. Hơn nữa thế kỷ giấu kín một tình yêu. Một tình yêu ôm ấp mãi trong lòng”. Câu này dạy đạo đức gì?*

ĐÁP ÁN: Tình Yêu Là Do Duyên Nhân Quả Tiền Kiếp.

GIẢI TRÌNH ÁN: Hơn nửa thế kỷ tình yêu thương trai gái bây giờ mới có dịp trút bầu tâm sự, trong lúc tuổi tác sắp đi vào lòng đất lạnh mà còn gắn bó yêu đương. Ghê thật lòng dạ con người, có chồng, có vợ, có con, có cháu, chít, chắt như vậy mà tình cảm trai gái lúc thuở ban đầu không chịu bỏ xuống như cụ Nguyễn Du đã nói:

“Khối tình chết xuống tuyền đài chưa tan”

Nếu quả thật tình yêu cao thượng và chung tình, chung thủy thì ông đừng có vợ và bà đừng lấy chồng, còn ở đây bà có chồng và ông có vợ, rồi cả hai đều có con, cháu, chít, chắt đông đảo mà còn gọi thương, gọi nhớ với nhau thật là lãng mạn không ai tưởng nổi với hai ông bà cụ này.

Với tuổi tác gần đất xa trời mà tình yêu thương trai gái còn nóng bỏng như thuở còn thanh niên, trải qua gần hết một cuộc đời người mà không thấy đời sống con người khổ sao? Không thấy tuổi tác sắp tàn tạ còn gì nữa mà yêu với thương, lại còn không thấy bây giờ mình đã là cụ ông, cụ bà sao? Cuộc đời khổ là một bài học thực tế, vậy sao hai cụ chưa hiểu tình yêu thương trai gái là con đường khổ đau của kiếp làm người, mà cũng chính con đường

ấy là con đường độc lộ sinh tử luân hồi như trên đã thường nhắc đi nhắc lại nhiều lần. Nhất là lộ trình này thường đi theo nghiệp lực nhân quả, nên chúng đã điều khiển vạn vật sinh diệt mãi mãi muôn đời muôn kiếp để trả vay theo luật nhân quả.

Nỗi thương nhớ khổ đau trong tình yêu trai gái không thành vợ thành chồng của ông cụ, bà cụ này thật là một tình trường đau khổ. Yêu mà không dám thổ lộ cho ai biết, chỉ ôm ấp trong lòng. Ngày ngày thăm dò tin tức nhưng vẫn bật, cho nên ông cụ, bà cụ luôn nghĩ rằng: chắc người yêu đã hy sinh cho Tổ quốc. Cho nên ông cũng mạnh dạn lấy vợ và bà cũng không còn hy vọng nên đã lấy chồng. Như vậy rõ ràng tình yêu thương gia đình là bốn phận chứ không còn nghĩa chung tình, chung thủy. Họ sống với nhau chỉ là bốn phận chồng hay vợ để chia sẻ cuộc sống cùng nhau gánh vác, chứ nói tình yêu thương gắn bó chung tình, chung thủy trong cuộc sống lứa đôi thì không có.

Xét như vậy chúng ta thấy rất rõ, tình yêu thương trai gái thanh cao trong sạch không chút bợn nhơ trong tình nhục dục thì tình yêu ấy rất tuyệt vời, nhưng không khéo thì nó trở thành tình yêu thương lãng mạn mang tính chất sâu khổ thương đau.

Như trên đã nói, tình yêu thương nào cũng là

tình yêu trong đau khổ, vì đó chỉ là tình yêu thương nhất hướng, nếu không làm khổ mình thì làm khổ người hoặc làm khổ cả hai. Chúng ta là những đệ tử của Phật, nên chúng ta phải sáng suốt và cân nhắc kỹ lưỡng hơn. Phải sống yêu thương trong tình yêu thương không làm khổ mình, khổ người và khổ cả hai, thì đó mới chính là tình yêu thương cao thượng trong sạch; thì đó mới chính là tình yêu thương từ bi của con đường Phật giáo đã dạy chúng ta. Và chính chúng ta lúc nào cũng nên ghi nhớ để sống đúng, làm đúng thân hành, ý hành, khẩu hành đạo đức nhân bản - nhân quả.

Đời sống chúng ta rất cần có một nền đạo đức nhân bản - nhân quả để sống trong tình yêu thương yêu chân thật; để sống trong tình yêu thương cao thượng và trong sạch, mong rằng tình yêu thương ấy mãi mãi ngự trị trong lòng mọi người. Có được như vậy thì sự sống trên hành tinh này mới thật tuyệt vời. Phải không quý vị?

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Tình yêu thương cho riêng một người nào là tình yêu thương trong đau khổ, các con có biết không? Đó là thứ tình yêu trong hạn hẹp ích kỷ chiếm hữu, nó luôn luôn mang theo sự đau khổ, nó không phải là tình yêu thương sự sống bất vụ lợi, phi cá nhân. Các con nên nhớ lời dạy này.

ĐOẠN 18: *“Với một hoa khôi có trình độ văn hóa, hoạt động xã hội mạnh mẽ, chắc có nhiều chàng trai đeo đuổi. Con người này, nói như nhà văn nổi tiếng Nga Pau-tốp-xki là: Tình yêu chỉ có một, nhưng tương tự thì có hàng trăm”. Câu này dạy đạo đức gì?*

ĐÁP ÁN: Đức Chung Thủy Ý Hành, Thân Hành.

GIẢI TRÌNH ÁN: Nói về tình yêu thương trai gái là phải nói đến tình yêu chọn lựa. Nam cũng như nữ họ đều lén nhìn và để ý nhau, như câu tục ngữ nói: *“Trai khôn tìm vợ chợ đông, gái khôn tìm chồng giữa đám ba quân”*. Trai gái mới lớn lên biết yêu thương là biết để ý nhau, nhất là về hình thể, tính chất đạo đức và tài năng: *“Trai tài gái sắc”*, đó là một sự cân nhắc bình thường trong việc chọn lựa lứa đôi.

Khi chọn lựa xong nhưng vẫn âm thầm yêu thương mà không nói ra bằng lời, chỉ bằng mắt, từ cái nhìn thoáng qua có vẻ ngại ngùng, e dè, rất sợ mọi người biết mình yêu thương. Khi để ý yêu thương nhau họ tìm cách làm quen và tìm cách giúp nhau việc này hay việc khác, để được nói chuyện với nhau là họ thấy vui vẻ hân hoan. Tình yêu thương ấy đẹp để biết bao! Trong sạch biết bao! Nhưng từ tình yêu thương này, mà tiến lên một bước nữa là tình nhục dục thì không còn đẹp để chút nào. Nó mang tính chất xâm chiếm,

chiếm hữu. Vả lại thứ tình nhục dục là thứ tình bản thủ bất tịnh, nó sẽ mang đến những tai họa sau này như ngửa thai, nạo móc bỏ thai nhi, đó là một điều tội lỗi rất lớn mà con người không chịu nghĩ suy, cứ chạy theo dục vọng (sự điều khiển của nhân quả) mà gọi là hạnh phúc. Đó là một sự vô minh quá lớn của loài người, chỉ biết đắm mê nhục dục để rồi gánh chịu muôn vàn thứ khổ đau sau này.

Quý vị hãy định nghĩa gia đình là gì? Năm 1983, có một câu chuyện xảy ra ở Lubda, nó có thể giải thích cho chúng ta hiểu gia đình là gì:

“Trong thời kỳ nội chiến ở Lubda, có một người tên là Rall 37 tuổi. Gia đình ông có 40 người: bố, anh em, chị em, vợ con... hầu như tất cả mọi người đã rời xa ông ấy. Nhưng trong khi tuyệt vọng, Rall được biết đứa con gái út 5 tuổi của ông còn sống, ông đã bất chấp sự nguy hiểm đến tính mạng để đi tìm cho được cốt nhục thân thiết của mình. Khi tìm được, ông ôm chặt đứa con vào lòng, câu đầu tiên ông nói là: “TÔI VẪN CÓ GIA ĐÌNH”.

Trên thế giới này, gia đình là nơi chứa đầy tình thương. Tình thương yêu ấy có khi ở trong một tòa nhà cao tầng, cũng có khi nó ở trong đám người vô gia cư. Chỉ người không có người thân hoặc người bị người thân ruồng bỏ, quên lãng mới thật sự là người không có gia đình”.

Đó là cách định nghĩa gia đình của người thế gian để mong tìm hạnh phúc an vui trong đó. Hạnh phúc an vui trong đó chỉ là một bóng ảo mà thôi.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Tình yêu chung thủy là thứ tình yêu thương trước sau như một, nhưng nó vẫn là thứ tình yêu trong nhân quả đau khổ. Chúng ta là những người đi tìm đường thoát khổ thì đừng để rơi vào mọi thứ tình yêu, mà duy chỉ có một thứ tình yêu thương sự sống là giữ gìn và bảo vệ nó mà thôi, các con có nhớ lời dạy này không?

ĐOẠN 19: *“Người viết bài này suy ngẫm: đây là một thứ tình yêu đích thực, không ai có thể thay thế được một thứ tình yêu trọn vẹn, không có một thứ động cơ nào làm vẩn đục nó đi, tuổi đã quá thập cổ lai hy, vẫn cứ yêu”. Câu này dạy đạo đức gì?*

ĐÁP ÁN: Đức Chung Tình Khẩu Hành.

GIẢI TRÌNH ÁN: Ở đây chúng ta nên phân biệt chung tình và chung thủy. Chung tình có nghĩa là tình yêu thương trai gái luôn luôn nhớ nhau mãi không bao giờ quên, tình yêu giành cho một người duy nhất, còn chung thủy là tình yêu thương gia đình vợ hay chồng chỉ duy nhất không lang chạ với người này người kia. Cho

nên chữ chung thủy chỉ giành cho tình yêu thương chồng vợ, còn chữ chung tình chỉ giành riêng cho trai gái.

Ở đây bà cụ này và ông cụ kia rất chung tình, nhưng đối với tình chung thủy trong gia đình thì ông bà này không chung thủy. Tình cảm sống như vậy được xem là ngoại tình, tức là có tình yêu thương bên ngoài.

Nói về đạo đức gia đình thì vợ chồng phải chung thủy, vì trong chung thủy có chung tình, nếu chung thủy không có trong gia đình thì chung tình không có, mà chung tình không có thì không được gọi là chung thủy.

Ngoại tình có hai thứ:

1- *Ngoại tình bằng tình cảm. (Tình yêu thương nhưng không đi đến tình nhục dục)*

2- *Ngoại tình bằng tình nhục dục. (Thỏa mãn dục tính nhưng không có tình yêu thương)*

Nói đến đạo đức về chung tình và chung thủy thì chúng tôi hiếm thấy có gia đình nào giữ trọn vẹn keo sơn gắn bó chung tình chung thủy một vợ một chồng. Trong một đời người về mặt tinh thần thì tình cảm thương yêu đơn phương âm thầm họ đã chia xẻ ra cho biết bao nhiêu người. Còn tình nhục dục thì đơn phương không thể được phải có đôi phương, cho nên tình nhục dục bị hạn chế, nhưng thời đại này tình nhục dục

cũng tràn lan, cho nên phái nam ngoại tình rất dễ, chỉ cần có tiền.

Tình yêu thương chung thủy gia đình đời nay hiếm thấy, khó tìm. Vả lại đạo đức con người đang xuống cấp trầm trọng thì đức chung thủy không bao giờ còn có trong xã hội này nữa. Họ khéo sống che đậy vợ con, hoặc công khai khi họ có thể lực hiếp đáp vợ con, buộc vợ con phải chấp nhận.

Vì thế tình yêu thương chung tình hay chung thủy đều là khổ đau, không có tình yêu thương một hướng nào mà không khổ đau. Phải không quý vị?

Như trên đã nói, tình yêu thương trai gái là con đường đau khổ, là con đường tái sinh luân hồi mãi mãi muôn đời muôn kiếp. Vậy chúng ta hãy cố gắng vượt qua, chiến đấu tận cùng đừng để rơi vào con đường đó. Nhất định phải chọn con đường giải thoát mà đi, con đường không có tình yêu trai gái, đó là con đường tình thương đa hướng, thương yêu mà không làm khổ mình, khổ người.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Chung tình là tình yêu thương giành cho một người duy nhất không bao giờ thay đổi, tình yêu thương này đẹp lắm, nhưng nó cũng là một nỗi khổ đau, vì nó là tình yêu thương nhất hướng. Tình yêu thương này có những gì trắc trở thì phải nếm trải bằng

cả nước mất và bao nỗi xót xa. Người hiểu biết con đường giải thoát thì tất cả tình yêu thương đều dừng lại, chỉ có một lòng yêu thương sự sống đa hướng. Chính vì yêu thương sự sống đa hướng nên không làm khổ mình, khổ người và khổ chúng sinh.

Cho nên trong các loại tình yêu, chúng ta chỉ nên chọn lấy lòng yêu thương sự sống mà thôi, vì nó là lòng yêu thương mang đến sự an vui cho mình, cho mọi người. Các con nên nhớ lời dạy này và mãi mãi sống với nó.

ĐOẠN 20: *“Nhưng rất chung thủy với chồng. Tôi nói: người phụ nữ có hai quả tim trong một là vậy. Tôi đọc khá nhiều tác phẩm bàn luận về tình yêu, nhưng chưa bắt được một tình yêu tôi vừa kể”. Câu này dạy đạo đức gì?*

ĐÁP ÁN: Thiếu Đức Chung Thủy Khẩu Hành, Ý Hành.

GIẢI TRÌNH ÁN: Đoạn này dùng chữ chung thủy với chồng là không đúng, vì có chồng mà còn yêu thương người khác thì gọi là ngoại tình. Còn chăm sóc cho chồng con, đó chỉ là bốn phận trách nhiệm làm vợ phải làm. Nhưng nếu không làm tròn bốn phận làm vợ thì xã hội sẽ lên án người phụ nữ lăng loạn.

Trên đời này không có hai quả tim vàng, mà chỉ có tình cảm chia sẻ, tình cảm chia sẻ thì gia đình tan nát, nếu cụ ông không bệnh nằm liệt giường thì làm sao tránh khỏi cảnh ghen tuông. Bạo lực gia đình sẽ xảy ra, và lúc bấy giờ địa ngục trần gian là nơi đây.

Nói đến tình yêu thương trai gái dù có chung tình, chung thủy đi đến hôn nhân thành vợ thành chồng chính thức thì nó vẫn là thứ tình yêu thương trong đau khổ, trong tái sinh luân hồi, nó là tình yêu thương nhất hướng, nó mở ra một con đường đầy tội ác và đau khổ. Con đường đau khổ này sẽ tiếp diễn mãi mãi từ đời này sang đời khác vô cùng vô tận. Cho nên chúng ta phải cố gắng khắc phục chủ động điều khiển tâm mình, không cho chạy theo những dục lạc quá tầm thường của tình yêu thương trai gái. Nhất là phải quyết định không làm theo và chấm dứt những loại tình yêu thương trai gái nhục dục thấp hèn, bản thủ, bất tịnh, v.v... Nếu chúng ta không chấm dứt con đường yêu thương đó thì cuộc đời phải gánh chịu nhiều đau khổ và đau khổ nhiều đời, nhiều kiếp.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Như trên chúng tôi đã nói, đức chung thủy là một tình thương từ đầu chí đuôi chỉ có một người duy nhất mà thôi, không thể yêu thương một người khác nữa, nhưng nó vẫn là một tình thương nhất hướng. Vì tình thương nhất hướng nó không biết

dừng tại chỗ đó, mà còn đi sang lãnh vực khác, nên nó mang đến những sự khổ đau cho mình, cho người, vì thế các con nên đề cao cảnh giác. Trên đời này chỉ có tình yêu thương đa hướng mới chuyển đổi được nhân quả khổ đau. Vậy các con nên nhớ lời dạy này.

ĐOẠN 21: *“Có người quan niệm tình yêu là bể khổ, có người nói tình yêu là hạnh phúc”. Câu này dạy đạo đức gì?*

ĐÁP ÁN: Quan niệm Tình Yêu.

GIẢI TRÌNH ÁN: Người nào chịu ảnh hưởng của Phật giáo thì quan niệm tình yêu thương trai gái đó là biển khổ, còn những người theo quan niệm cuộc sống thường tình thế gian thì cho tình yêu thương trai gái là hạnh phúc. Trong hai quan niệm này, nếu không triển khai làm sáng tỏ thì con người dễ hiểu lầm lạc. Khi người ta hiểu biết đời khổ như thật thì tình yêu thương trai gái là biển khổ, đó là hiểu đúng như thật. Còn có một số người hiểu đời một cách nông cạn, thấy những người nói tình yêu thương trai gái là biển khổ thì vội vàng lên án, cho rằng đó là quan niệm tiêu cực bị quan, yếm thế, là sai.

Cho nên hai vấn đề này cần phải xem xét và quán triệt kỹ hơn, nhờ đó chúng ta không bị chủ

quan.

Đúng vậy, cái nhìn của đức Phật là cái nhìn quán triệt đường đi nước bước của nhân quả luân hồi, nên Ngài bảo: *“Ái dục là nguyên nhân sinh ra đau khổ”*.

Vì vậy Thầy đã nói ở trên, tình yêu trai gái là con đường sinh tử luân hồi khổ đau muôn đời, muôn kiếp. Đó là cái nhìn đúng đắn như thật, còn cái nhìn thế gian *“tình yêu là hạnh phúc”*, đó là cái nhìn theo ảo tưởng, cái nhìn không đúng như thật. Cuộc sống của loài người là một cuộc sống đầy khổ đau và sự khổ đau ấy bất tận, chỉ có những người vô minh mới không thấy mà thôi. Nhưng dù sao không ai dám phủ nhận đời là không khổ. Thực sự cái khổ của cuộc đời ai cũng biết, nhưng vì tâm ái dục quá lớn nên họ chấp nhận khổ để tìm những phút an vui trong đó.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Về quan niệm tình yêu thì thế gian luôn luôn ca ngợi và khen tặng tình yêu chung thủy và tình yêu chung tình. Nhưng Phật giáo rất lo sợ, vì tình yêu chung thủy và tình yêu chung tình nó không biết dừng tại chỗ tình yêu thương ấy, mà nó hay đòi hỏi phải tiến đến tình nhục dục. Vì chính tình nhục dục là một loại tình yêu thương sa đọa, nó đưa con người vào con đường khổ đau vô cùng vô tận và tiếp tục tái sinh luân hồi. Cho nên tình

yêu thương chung tình và tình yêu thương chung thủy không có gì xấu. Nếu biết dừng tại chỗ đó thì nó là tình yêu thương thanh cao trong sạch, hồn nhiên vô tư, tình yêu ấy là tình yêu sự sống, luôn luôn biết yêu thương và tha thứ. Vậy các con nên nhớ lời dạy này.

ĐOẠN 22: *“Đó không giống cái hạnh phúc tình yêu của hai ông bà này. Đây là một thứ tình yêu vĩnh cửu, rất hiếm có trên thế gian này. Theo tôi đây là một thứ tình yêu hoàn toàn vô tư: không vụ lợi, không nông nổi, không lãng mạn chút nào, mà là một thứ tình yêu thực tế xuất phát từ đáy lòng mình, vì lúc trẻ yêu nhau là chuyện bình thường, nay tuổi đã cao. có gia đình rồi mà vẫn cứ yêu, yêu đến chết mới thôi”. Câu này dạy đạo đức gì?*

ĐÁP ÁN: Đức Chung Tình Ý Hành.

GIẢI TRÌNH ÁN: Tình yêu thương trai gái từ khi biết yêu thương nhau và cố gắng duy trì tình yêu thương ấy mãi mãi cho đến khi chết, nhưng tình yêu thương ấy không phai nhòa, đó là một thứ tình yêu trong đức chung tình.

Chim cuốc là một loài chim sống rất chung tình. Con này chết, lần lượt con kia buồn rầu bỏ ăn rồi cũng chết theo. Đó là lòng chung thủy. Lòng chung thủy mang đầy đủ đức trung thành,

trung nghĩa một lòng một dạ với nhau, “*sống đồng tịch đồng sàng, thác đồng quan đồng quách*”.

Mối tình của cụ ông cụ bà trên đây không thể thuộc về chung tình, vì chung tình sao lại có chồng, có vợ. Cho nên có vợ, có chồng thì không thể nào nói là chung tình được, có đúng như vậy không quý vị? Còn nếu nói chung thủy sao lại còn yêu thương người khác ngoài chồng con và vợ con của mình. Hành động của cụ ông, cụ bà này thật đáng trách, chứ không đáng khen. Phải không quý vị?

Tuy không ngoại tình nhưng có chồng, có con thì thôi, đừng nên nhắc lại mối tình xưa nghĩa cũ, vì nhắc lại tình xưa nghĩa cũ là lỗi đạo gia đình, là có sự dối trá đối với chồng hay vợ, đó là một người hai lòng, chứ không phải có hai quả tim vàng.

Lúc còn nhỏ, chưa có gia đình thì chúng ta yêu thương như thế nào cũng không sao, nhưng khi đã thành lập gia đình, cùng sống chung nhau đầu ấp tay gối, cùng đi chung nhau một đường, cùng chia vui, ngọt bùi hoặc gặp nhiều cay đắng, rồi có những lúc gian nan thử thách trên cuộc đời đều có nhau, đều cùng nhau gánh vác, thì không thể nào để cho một người khác xen vào cuộc sống của hai người được nữa. Bởi vì “*Tôi với mình tuy hai mà một*”. Cho nên cuộc

sống phải chung thủy, phải có tình nghĩa, phải trung thành với nhau như thế nào để không lỗi đạo gia đình, để làm sao mãi mãi tuy hai mà một. Lời nói thì dễ đấy quý vị! Nhưng làm được điều đó không dễ chút nào cả. Thường ở đời người ta sống với nhau trong một gia đình tuy một mà hai, chứ ít có gia đình nào sống tuy hai mà một, thường là sống hai, ba, nhưng đời sống đạo đức gia đình thì phải làm sao khắc phục tâm mình đừng để lỗi đạo, luôn luôn sống tuy hai mà một thì mới đúng nghĩa tình chồng, nghĩa vợ.

Bởi trong gia đình người này vui thì người kia vui, người này buồn thì người kia buồn, người này đau thì người kia buồn khổ, lo lắng ngày đêm không ngủ được. “*Một con ngựa đau cả tàu không ăn cỏ*”, trong gia đình cũng vậy, một người đau cả nhà đều đau khổ ăn không ngon ngủ không yên, buồn khổ lo rầu. Cho nên tình nghĩa trong gia đình tuy hai mà một là vậy. Vì thế chúng ta đã thành gia thất tình chồng nghĩa vợ thì đừng tạo cảnh ông ăn chả, bà ăn nem, đừng tạo cảnh say xỉn, bạo lực gia đình ghen tuông đánh vợ, mắng chồng chửi con, v.v...

Theo đôi mắt của người tu sĩ Phật giáo, dù gia đình sống có hạnh phúc đầy đủ chung tình, chung thủy; có trung thành với nhau tuy hai mà một, nhưng khổ vẫn là khổ, không thể cho rằng gia đình êm ấm là không khổ. Cho nên con đường gia đạo là con đường đau khổ, không khổ

điều này thì khổ điều khác. Cái khổ đau nhất của con đường này là con đường sinh diệt luân hồi. Do đó mọi người nên cảnh giác, khi chưa có gia đình thì chọn lấy cho mình một con đường thoát khổ. Con đường thoát khổ mà đức Phật đã vạch ra cho chúng ta đó là một lối đi cụ thể và rõ ràng, thực tế, rất khoa học, không mơ hồ, trừu tượng, ảo giác của thế giới siêu hình như các tôn giáo khác. Quý vị đừng bỏ qua mà phí cả một kiếp người.

Còn ai đã lập gia đình xong thì nên sống có đạo nghĩa chung tình chung thủy cho trọn đạo lý với nhau, để chia sẻ những nỗi khổ đau của kiếp làm người; để trả cho xong những nhân quả tiền kiếp đã gieo trồng. Nhất là phải giảm bớt tình nhục dục, vì đó là thứ tình dục sa đọa thấp hèn, bất tịnh bản thủ ghê tởm và đưa đến quả luân hồi sinh diệt trùng trùng.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Như chúng tôi đã nói ở trên, chung tình là một loại tình yêu thương tốt, nhưng hãy biết dùng lại tình nhục dục thì tai họa khổ đau sẽ không bao giờ đến. Các con nên nhớ kỹ lời dạy này.

ĐOẠN 23: *“Qua chuyện tình nói trên, chúng ta thấy rõ hơn hôn nhân bắt đầu bằng tình yêu, nhưng không hẳn là như thế, vì nhiều*

lý do khác nhau mà đã diễn ra từ thời đại xa xưa cho đến tận ngày nay”. Câu này dạy đạo đức gì?

ĐÁP ÁN: Duyên Nhân Quả Nghiệp Báo Nhiều Đời Thiểu Đức Thủy Chung.

GIẢI TRÌNH ÁN: Ngày xưa cha mẹ đặt đầu con ngồi đó, đó là HÔN NHÂN đi trước TÌNH YÊU, còn bây giờ TÌNH YÊU đi trước HÔN NHÂN. Câu chuyện trên đây tình yêu đi trước hôn nhân nên hôn nhân chỉ là một sự bắt buộc phải làm bốn phận sống chung nhau trong một gia đình, nhưng tâm hồn họ vẫn thương nhớ đầu đầu. Cho nên tình yêu chỉ có một không thể có hai, ba. Tình yêu thương trai gái mà yêu thương hai, ba người thì không gọi là tình yêu thương trai gái nữa, mà đó là một thứ tình nhục dục thấp hèn chạy theo truy hoan sắc dục, thấy ai cũng thích, cũng yêu. Đó là thứ tình yêu lãng loạn, đồi trụy, vô văn hóa, kém đạo đức. Cho nên tình yêu thương trai gái biết dừng lại, không chạy theo tình nhục dục thì tình yêu thương ấy thanh cao đẹp đẽ vô cùng, người ta ví nó giống như tình yêu thương Tổ quốc, tình yêu thương nước, tình yêu thương quê hương, v.v... Tình yêu thương Tổ quốc, tình yêu thương quê hương đất nước thì không thể nào yêu thương hai, ba Tổ quốc, yêu thương hai, ba nước được. Phải không quý vị?

Tình yêu thương chỉ duy nhất là yêu thương một người nên mới gọi là tình yêu chung thủy, còn yêu thương hai, ba người thì không thể nào gọi là tình yêu thủy chung.

Hôn nhân chỉ là một luật lệ bắt buộc hai vợ chồng phải có trách nhiệm và bổn phận gắn bó với nhau: chồng, vợ và con cái, nếu hôn nhân không khéo giữ gìn và bảo vệ thì tình yêu thương sẽ không có. Cho nên thường hôn nhân không có chung thủy, chung tình mà thường là ngoại tình, nhưng nếu trước hôn nhân đi vào bằng tình yêu thương chân thật thì gia đình đó mới thật sự là có đạo đức chung thủy gia đình.

Câu chuyện trên đây là câu chuyện lỗi đạo gia đình vì bà có tình nhân và ông bên kia cũng có nhân tình. Thật tội nghiệp cho ông bên này và bà cụ bên kia tuổi tác 80 mà bị cấm sùng.

Thưa quý vị! Dù tình yêu thương trai gái đã đi đến hôn nhân, sống có hạnh phúc thật sự, nhưng vẫn toàn là sự khổ đau. Có đúng như vậy không quý vị? Biết khổ đau nhưng cuộc đời không ai thoát ra khỏi quy luật khổ đau này, thật đáng buồn cho số kiếp làm người. Biết khổ nhưng chẳng ai quan tâm đến vấn đề này, chỉ chạy theo dục lạc truy hoan trong sắc dục nên thường sống trong ảo tưởng hạnh phúc rồi nuôi hy vọng sẽ đạt được hạnh phúc đó. Nhưng nào ngờ hạnh phúc như bóng câu cửa sổ, như giấc

mơ nào có thật đâu mà hy vọng.

Bởi vậy tình yêu thương trai gái đi đến hôn nhân để nói lên được đạo đức chung tình, chung thủy trong một gia đình không ngang trái thì có rất ít. Người ta sống trong dục thì làm sao có chung tình, chung thủy được. Cuộc đời từ khi biết yêu đương thì họ đã yêu thương biết bao nhiêu người, trai cũng như gái, tình yêu thương của họ rất dễ dàng. Dù chỉ gặp mặt nhau một lần nhưng tìm thấy có những nét có cảm mến là họ đã thâm yêu, trộm nhớ, rồi lại gặp người khác cũng yêu như thế. Cho nên bất cứ tình yêu thương trai gái nào cũng xuất phát từ lòng dục, nói thương yêu mà nói đúng nghĩa của nó là dục yêu, dục thương, chứ không có tình yêu thương nào trong sạch, thanh tịnh ngoài dục. Tình yêu thương trong sạch phải gọi là tình yêu thương không dục, đó mới chính là tình yêu thương chân chánh. Tình yêu thương chân chánh ấy tức là tâm từ, bi, hỷ, xả mà Phật giáo đã từng xây dựng cho loài người, nhưng mấy ai đã làm được.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Nói đến nhân quả nghiệp báo là nói đến mọi sự khổ đau trên cuộc đời này. Muốn chấm dứt nhân quả nghiệp báo thì chỉ có duy nhất con người phải sống trong thiện pháp bằng cách sống trong Chánh Niệm Tỉnh Giác luôn luôn ngăn ác diệt ác pháp, lúc nào tâm cũng thanh thản, an lạc và vô sự.

Chính đó mới là chỗ không có nhân quả nghiệp báo. Các con nên nhớ lời dạy này.

ĐOẠN 24: *“Nhiều người nghĩ hôn nhân là số phận của con người, còn hôn nhân muốn có hạnh phúc là do con người tạo dựng lên”. Câu này dạy đạo đức gì?*

ĐÁP ÁN: Duyên Nhân Quả Nghiệp Báo Nhiều Đời Đều Do Con Người Tạo Ra.

GIẢI TRÌNH ÁN: Hôn nhân không phải là số phận, mà hôn nhân là nghiệp báo nhân quả tiền kiếp. Hôn nhân không có hạnh phúc chân thật, chỉ là bóng dáng giống như trong giấc mơ. Cho nên hôn nhân toàn là mọi sự đau khổ, nó phát sinh từ lòng ham muốn của con người. Vì vậy hôn nhân chỉ là cái duyên để lòng dục của con người thực hiện. Người ta nói hạnh phúc là nói phương cách dùng để đi tìm đối tượng thỏa mãn lòng dục, khi chiếm hữu và thỏa mãn lòng dục thì cho đó là hạnh phúc, chứ có hạnh phúc gì đâu. Quý vị có thấy chăng?

Lòng dục con người thực hiện qua muôn hình vạn trạng, bằng những danh từ rất hay: Trai gái chạy theo lòng ham muốn thì gọi là TÌNH YÊU. Tình yêu ấy được gắn bó với nhau thì gọi là CHUNG TÌNH, còn nếu không chung tình mà đi đến tình nhục dục mang bầu ngoài hôn nhân

thì xấu hổ sinh ra tự tử hay nạo bỏ thai nhi. Đó là những hành động tội lỗi rất lớn. Từ tình yêu thương muốn thỏa mãn lòng nhục dục thì phải đi đến HÔN NHÂN. Hôn nhân được gắn bó với nhau không thay lòng đổi dạ thì gọi là lòng CHUNG THỦY, còn nếu không gắn bó với nhau thì gọi là NGOẠI TÌNH. Mà ngoại tình thì sinh ra ghen tuông chửi mắng, đánh đập nhau hay đi đến bạo lực gia đình, tạt axít hoặc đâm chém, giết nhau, v.v...

Tình yêu và hôn nhân chỉ là những danh từ chỉ cho những ảo tưởng hạnh phúc, chứ không bao giờ có hạnh phúc chân thật trong hôn nhân. Dù trong tình yêu và hôn nhân có thuận duyên thì cũng đau khổ, còn nếu nghịch duyên thì đau khổ muôn trùng. Cho nên tình yêu và hôn nhân chỉ là một cuộc sống khổ đau của hai người, nó không có sự bình an, yên vui chân thật như người ta mong đợi.

Con người vì vô minh, như người mù có mắt mà không thấy, không hiểu biết lòng tham dục của con người quá to lớn. Do lòng tham dục quá to lớn nên con người dễ bị nhân quả nắm đầu sai khiến và điều khiển như một tên nô lệ. Vì thế nhân quả điều khiển dẫn dắt họ đi đâu là họ theo đó không dám cưỡng lại. Cho nên nó dẫn dắt vào con đường tình yêu thương trai gái một cách dễ dàng, do đó họ đã dính bẫy rập tái sinh luân hồi không thể thoát được. Cho nên loài người

không ai mà tránh khỏi, họ cứ nghĩ rằng phía trước của tình yêu thương trai gái là hạnh phúc bình an, nhưng nào ngờ càng đi tới thì càng lún sâu vào tội ác và tràn đầy mọi sự khổ đau, cho đến nhắm mắt xuôi tay đi về lòng đất lạnh vẫn mơ tưởng đó là con đường hạnh phúc.

Trên đời này chỉ có duy nhất có con đường ly dục, ly ác pháp là con đường không còn đau khổ nữa. Vì vậy người nào đã ly dục, ly ác pháp thì suốt ngày chỉ có một tâm hồn thanh thản, an lạc và vô sự, đó là một hạnh phúc chân thật của một người đã biết sống cho mình và cho mọi người. Vì khi còn sống tại tiền như mọi người, nhưng họ đang sống trong hạnh phúc an vui chân thật, và khi chết họ cũng sống trong hạnh phúc an vui đó. Chính vì đó là con đường độc nhất hạnh phúc an vui thực sự, ngoài ra không còn có con đường nào khác nữa.

Như quý vị đã biết, con đường đó là con đường đạo đức nhân bản - nhân quả của Phật giáo, nó luôn luôn thực hiện nhân cách con người sống không làm khổ mình, khổ người, để được sống trong tình thương yêu và tha thứ mọi lỗi lầm của người khác, để đem lại sự bình an yên vui cho mình cho người. Đó là chân lý DIỆT ĐỂ của Phật giáo.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Trong bài này chúng tôi nói rất nhiều về nhân quả, cho nên dù

như thế nào thì nhân quả là một điều quan trọng nhất của kiếp làm người. Chúng ta có mặt trên trái đất này đều do nhân quả, nếu không có nhân quả thì chúng ta không có mặt ở đây.

Con đường nhân quả như các con đã biết, nó chi phối khắp vũ trụ không bỏ sót một chỗ nào cả. Chúng ta là những người may mắn đã gặp được chánh pháp của đức Phật, nên chúng ta không còn làm lạc nhân quả, không còn bị nhân quả sai khiến, không còn bị nhân quả xúi giục làm điều ác, vì thế chúng ta phải sống như thế nào để chuyển sạch nhân quả ác và còn lại những nhân quả thiện. Muốn được vậy, hằng ngày chúng ta phải tu tập CHÁNH NIỆM TĨNH GIÁC, luôn luôn giữ gìn tâm bất động trước các ác pháp và các cảm thọ. Các con có nhớ chưa?

ĐOẠN 25: *“Ở đây không lạm bàn hôn nhân và hạnh phúc gia đình, mà chỉ dừng lại hai chữ tình yêu có vị trí đối lập trong tâm hồn và quả tim của con người”. Câu này dạy đạo đức gì?*

ĐÁP ÁN: Đức Chung Tình.

GIẢI TRÌNH ÁN: Nói đến tình yêu thương trai gái là nói đến đức chung tình, chung thủy, nhưng tình yêu thương trai gái nó không dừng ở mức độ tình yêu mà luôn luôn tiến tới tình nhục dục. Do vậy trai gái tuổi còn học sinh mà đã

vượt rào nên mang bầu, móc thai, nạo phá thai, hoặc dùng thuốc hoặc những phương tiện khác để ngăn ngừa. Ngăn ngừa để thỏa mãn tình nhục dục, nó có ích lợi gì cho bản thân, lại còn làm hao tổn tinh thần và sức khỏe, phải không quý vị? Chỉ vì quý vị không làm chủ tâm mình nên bị nhân quả xỏ mũi, nắm cổ lôi xuống địa ngục khổ đau đời đời kiếp kiếp. Bị xỏ mũi nắm cổ lôi đi vào con đường luân hồi thế mà mọi người đâu có ai biết, họ chỉ cho rằng những hành động đồi trụy, trụy lạc là do những văn hóa không lành mạnh bên ngoài xâm nhập vào.

Đúng vậy, khi con người còn biết sống có đạo đức Không - Mạnh, ăn mặc kín đáo, không bó sát người thì dễ dàng ngăn chặn tình nhục dục giữa trai gái. Một khi đạo đức không còn hay đạo đức đang bị xuống cấp thì con người dễ bị tình dục sai khiến, tức là nhân quả điều khiển. Cho nên tuổi còn học trò mà xem phim tình nhục dục thì sinh tâm đam mê ham thích, chính vì trong thân tâm người có đầy đủ mọi thứ ái dục. Vì thế hình dạng sắc tướng của muôn vật chất bên ngoài thường dễ cám dỗ con người, khi bị cám dỗ thì ham cái này, thích cái kia, ngay cả khi thấy phụ nữ ăn mặc hở hang thì sinh tâm ham thích tình nhục dục, có đúng như vậy không quý vị?

Vì ham thích, con người trở thành u tối, mê mờ, nhờ đó nhân quả dễ lôi vào con đường tội

ác. Bởi vậy muốn thoát khổ thì chỉ có diệt trừ tâm ái dục thì nhân quả không còn sai khiến chúng ta được.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Chung tình như chúng tôi đã nói ở trên, chung tình như thế nào đúng, như thế nào sai. Chung tình đúng là chấm dứt tình nhục dục, chung tình sai là thực hiện tình nhục dục. Vì có tình nhục dục là có những sự khổ đau, là con đường khổ đau sẽ mở cửa. Biết rõ như vậy, các con là những tu sĩ Phật giáo tìm lối thoát khổ thì nên tránh xa tình nhục dục, xem nó như là rắn độc. Các con có nhớ chưa?

ĐOẠN 26: “*Nói rộng hơn, tình yêu quê hương, đất nước cũng thế thôi, tình yêu là tình yêu*”. Câu này dạy đạo đức gì?

ĐÁP ÁN: Đức Hiếu Sinh Đa Hướng.

GIẢI TRÌNH ÁN: Nói đến tình yêu thương trai gái thì tình yêu thương Tổ quốc và tình yêu thương quê hương không khác, nhưng nếu tình yêu thương trai gái không biết dừng lại chỗ tình yêu mà bước sang lãnh vực tình nhục dục thì nghĩa của tình yêu thương trong sạch không còn. Cho nên chúng ta hãy coi chừng tình yêu trai gái, nó không đơn giản, nó là khởi sự bắt đầu cho lộ trình tái sinh luân hồi, cho nên nói dừng chứ kỳ thực làm sao dừng, vì bên trong tình yêu thương trai gái là có tình dục. Mục đích của tình yêu thương trai gái là để thực hiện tình dục.

Câu chuyện trên đây thật là ngang trái, đã yêu thương nhau mà không thành vợ thành chồng, để rồi đến tuổi sắp lìa đời lại gặp nhau, gặp nhau để mà khổ đau vì chồng con và vợ con còn đây sờ sờ; ăn làm sao, nói làm sao cho vẹn cả đôi bên.

Một mối tình vụng trộm, ông hay bà làm sao dám nói lên điều này với chồng, với con. Điều không dám nói lên công khai thì không phải là vụng trộm sao? Tình yêu thương như vậy đối với gia đình không còn chung thủy. Họ đã là

những người lớn, trên đầu hai, ba thứ tóc sao lại để một thứ tình yêu lãng mạn trai gái trẻ con làm mất đi ý nghĩa tình đạo lý gia đình. Phải không quý vị?

Khi chúng ta chưa lập gia đình thì yêu thương như thế nào cũng được, nhưng khi đã khép mình vào khuôn khổ gia đình như con trâu đã gác ách đi cày thì trách nhiệm và bổn phận làm người đối với gia đình là phải thủy chung với nhau, chứ không còn đi dọc đi ngang như hồi còn trai trẻ.

Tình yêu gia đình là một thứ tình yêu gắn bó keo sơn của hai người nam và nữ để cùng nhau gánh vác một trọng trách to lớn đó là truyền dòng giống. Cho nên gia đình là một đơn vị của xã hội, nếu không có gia đình thì không có xã hội. Cho nên gia đình rất quan trọng, vì thế tình nghĩa đạo lý gia đình phải được gắn bó trong sạch rõ ràng. Không được ngoại tình, vì ngoại tình thì gia đình sẽ tan nát.

Nói yêu thương quê hương mà tình yêu thương gia đình chưa làm xong tình nghĩa chung thủy thì làm sao gọi là tình yêu quê hương. Như trên đã nói, gia đình là một đơn vị của xã hội, nếu gia đình bất an thì xã hội bất an, cho nên đạo đức gia đình rất quan trọng, nếu muốn gia đình được hạnh phúc an vui thì mỗi cá nhân trong gia đình phải học đạo đức nhân bản - nhân

quả. Nhờ có học đạo đức nhân bản - nhân quả thì cá nhân sẽ không làm khổ mình, khổ người. Cá nhân sẽ không làm khổ mình, khổ người, và như vậy sự an vui hạnh phúc gia đình mới chân thật. Nếu gia đình có sự an vui hạnh phúc chân thật thì xã hội mới có trật tự an ninh. Xã hội có trật tự an ninh thì những tệ nạn đồi trụy sẽ không xảy ra, nhất là tai nạn giao thông.

Bởi vậy nói tình yêu quê hương mà đạo đức gia đình không trọn vẹn thì nói tình yêu quê hương chỉ là lời nói suông, chứ không bao giờ thực hiện được. Tình yêu quê hương là một tình yêu cao cả: yêu thương Tổ quốc, yêu thương dân tộc mình, yêu mảnh đất nơi mình chôn nhau cắt rốn, yêu thương lũy tre làng, cây đa cổ thụ, mái đình năm xưa, yêu thương ngôn ngữ của mình, yêu thương nền văn hóa có đầy đủ lòng tôn kính ông bà tổ tiên, lòng hiếu thảo đối với mẹ cha, v.v...

Cho nên tình yêu thương giữa nam nữ thì không thể nào gọi là tình yêu quê hương, vì tình yêu trai gái nó đi đến chiếm hữu với nhau để trở thành một. Một mà hai, hai mà một, cho nên tình yêu trai gái rất hạn hẹp, nó thuộc về tình yêu thương cá nhân. Còn tình yêu thương quê hương nó rộng lớn trong một nước, nhưng nó lại hạn hẹp trong tình yêu loài người. Tình yêu loài người thì hạn hẹp hơn tình yêu thương sự sống trên hành tinh này, nhưng dù sao nó cũng chỉ là

một tình yêu thương mà thôi. Cho nên tình yêu thương nếu trong sạch thì nó không thể bỏn nhờ bởi một điều kiện gì khác nữa, trong tình yêu thương duy nhất chỉ có tình yêu thương thì mới thật sự là tình yêu thương cao thượng.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Muốn thoát ra mọi sự khổ đau của nhân quả thì duy nhất chỉ có lòng yêu thương đa hướng. Lòng yêu thương đa hướng tức là tâm bất động trước các ác pháp và các cảm thọ, đó là một trạng thái thanh thản, an lạc và vô sự. Các con có nhớ không? Phải cố gắng sống với trạng thái tâm này.

ĐOẠN 27: *“Nói thật lòng mình sau khi suy nghĩ về chuyện tình nói trên, tôi vô cùng khâm phục và kính trọng người phụ nữ có hai quả tim vàng, vì bà đã biết cách tôn trọng mình và tôn trọng người chồng đang chung sống với hạnh phúc cả gia đình. Ôi! Ở xã hội ta bây giờ, nếu có nhiều người phụ nữ như thế thì đẹp biết bao!”*. Câu này dạy đạo đức gì?

ĐÁP ÁN: Đức Khen Tặng Và Ca Ngợi.

GIẢI TRÌNH ÁN: Trên đây là ý nghĩ ca ngợi khen tặng hai quả tim vàng của tác giả, chứ thực sự một người phụ nữ có hai quả tim làm sao gọi chung tình với người khác, còn đối với gia đình thì làm sao gọi là chung thủy, mà đã là

không chung tình, không chung thủy thì làm sao gọi là quả tim vàng.

Trai gái yêu thương nhau phải giữ trọn tình, trọn nghĩa suốt đời, chỉ duy nhất có một người mà thôi, nam hay nữ cũng vậy, chứ không thể yêu thương hai, ba người thì không thể chấp nhận được. Khi tình yêu đã trao đổi cho nhau bằng lời nói yêu nhau thì nên gắn bó với nhau, đừng nay yêu người này, mai yêu người khác thì không thể nào gọi là chung tình. Nhưng trước khi mở lời nói yêu thương nhau thì phải giữ gìn lời hứa và phải tôn trọng lời nói của mình, có tôn trọng lời nói của mình thì mọi người mới quý trọng mình, còn nói qua nói lại, lời nói không chân thật, hứa rồi nuốt lời nói, đó là tự mình làm mất uy tín và không còn ai kính trọng mình nữa. Cho nên người nói qua nói lại là tự mình đã đánh mất giá trị lời nói của mình, khiến mình mất lòng tin với những người khác.

Nói về tình yêu thương trai gái thì lời nói yêu đương cũng phải giữ gìn lời hứa chắc chắn. Giữ gìn lời hứa chắc chắn tức là tôn trọng mình và tôn trọng người khác.

Lời nói rất quan trọng và có giá trị đạo đức nhân bản, nó xác định được người tốt hay người xấu, vì thế danh dự nó rất lớn trong đời sống con người. Cho nên nói ra chúng ta phải dè dặt cẩn thận vì là danh dự của mình. Ai cũng biết lời

nói ra thì dễ, nhưng lỡ sai thì lời nói lấy lại rất khó. Cho nên khi nói yêu thương nhau thì phải đắn đo suy nghĩ cho thật kỹ càng rồi mới nói, không được nói đại, nói chơi hay nói đùa, nói trêu chọc người khác là không tốt. Người xưa nói: *“Một đời máu một lời nói”*.

Câu chuyện trên đây tác giả giàu tưởng tượng, nếu vợ chồng ông cụ, bà cụ này còn trẻ thì tình yêu tay ba, tay tư này làm sao không ghen tuông, mà đã ghen tuông thì gia đình bất an và sẽ không làm sao tránh khỏi đi vào bạo lực gia đình, hay ít ra cũng phải li dị chia lìa nhau.

Nói về gia đình trong ấm ngoài êm thì đừng có người đàn ông thứ ba hay người đàn bà nào xen vào, nếu xen vào thì gia đình sớm muộn gì cũng tan nát, trừ khi người vợ hay người chồng đang trên giường bệnh sắp chết, hay chỉ nằm chờ ngày chết thì không có gì xảy ra, nhưng đạo đức gia đình làm sao chấp nhận những người khi chồng hay vợ chưa chết mà đã lo tái giá:

Xưa có một cô gái, chồng chết trời trần lại: “Nếu nàng muốn tái giá thì hãy quạt tắt mạch nước này thì mới tái giá”. Vâng theo lời chồng, ngày ngày người phụ nữ ngồi quạt mãi mà mạch nước vẫn cứ tuôn trào. Một hôm Trang Tử đi ngang qua và nghe được câu chuyện thương tâm ấy, Ngài cho mượn quạt và mạch nước

không còn tuôn trào nữa. Trang Tử về thuật lại cho vợ nghe, nghe xong bà Trang Tử lại mắng: “Đó là hạng phụ nữ hư thân mất nết, sống không chung tình chung thủy, người đàn bà như vậy là người đàn bà xấu xa”. Ông Trang Tử nghe vợ nói lời này liền ca ngợi: “Hay thay! Hay thay! Bà thật là người đàn bà tốt, chung tình chung thủy một chồng một vợ, thật là tuyệt vời!”. Chuyện xảy ra ít lâu sau ông Trang Tử qua phần, bà làm ma chay linh đình rước học trò lễ dâng cơm, dâng trà cúng bái đủ lễ, ngày ba lần. Trong số học trò lễ có một cậu học trò lễ vừa đẹp trai vừa lịch sự, thường trao đổi tình ý qua lại với bà Trang Tử.

Một hôm anh chàng học trò lễ này phát bệnh đau bụng lặn lội rên la thảm thiết, bà Trang Tử hỏi: “Xưa kia cậu có hay đau bụng như thế này không?”. Khi đau bụng cậu uống những thuốc gì? Thuốc đó ở đâu?

Cậu học trò lễ trả lời: “Xưa kia cũng hay đau bụng như thế này, nhưng nhờ có cái đầu lâu khô mài uống thì hết ngay liền”.

Bà Trang Tử nói: “Như vậy nhà ở đâu, tôi sẽ sai người đến nhà cậu để lấy đầu lâu về được không?”

Cậu học trò lễ trả lời: “Không được đâu, nếu lúc đi cho đến lúc về thì bệnh đau của tôi đã chết mất rồi”.

*Bà Trang Tử ngẫm nghĩ hồi lâu rồi nói:
Nhưng chiếc đầu lâu còn dốt dốt có được
không?*

Cậu học trò lễ quả quyết trả lời:

- Được! May ra uống sẽ hết đau liền.

*Bà Trang Tử liền lấy vỏ đập vào áo quan và
định cắt đầu ông Trang Tử làm thuốc, nhưng
thây ma của ông Trang Tử ngồi dậy vừa cười
vừa hát lớn: “Thương thay cho gái quạt mô,
giận thay cho gái lấy vỏ đập sảng”.*

Cho nên trên đời này tìm người chung thủy,
chung tình rất khó. Câu chuyện gái quạt mô
cũng là một cái gương để người đời soi chung.
Trên đời này tình yêu thương trai gái là hạnh
phúc an vui, là chung tình chung thủy thì không
tìm đâu có quý vị ạ!

*Vì sự việc xảy ra như trên mà bà Trang Tử
quá xấu hổ, chẳng bao lâu mắc bệnh qua phần.
Ông Trang Tử làm đám tang và chế ra cái trống
com. Bây giờ chúng ta thường thấy đám tang
nào cũng có cái trống nhỏ tròn bằng bắp vế
người lớn dài độ năm tấc. Trong đám tang của
vợ, ông Trang Tử ngồi lấy tay vỗ vào trống và
hát lên: “Vợ chết trước là vợ của mình, vợ chết
sau là vợ của người ta...”.*

Câu chuyện này nói lên ý nghĩa tình yêu
thương trai gái đi đến hôn nhân, nhưng khó tìm

thấy sự chung tình, thủy chung của con người. Đó là sự lầm lạc rất lớn của con người, ngay từ đầu, khi biết yêu thương giữa trai và gái, họ cứ tưởng tình yêu đó là hạnh phúc, an vui, nhưng không phải vậy, đó là một thứ tình yêu bắt đầu đau khổ của đời người. Chúng ta phải nhìn thẳng mới thấy rõ, từ chỗ tuổi thơ ngây chưa biết yêu thương giữa trai gái thì tình yêu thương cha mẹ, anh chị em trong gia đình vô tư và hồn nhiên, nếu gia đình có sẵn nền móng đạo đức nhân bản thì tình yêu thương ấy trở thành tình yêu thương trợ giúp nhau, chia sẻ những nặng nhọc, ngọt bùi cay đắng bên nhau.

Còn tình yêu thương trai gái nó khác xa với tình yêu thương tuổi thơ ngây. Tình yêu thương trai gái có tính cách chiếm hữu như một vật sở hữu của riêng mình, nó không còn là của chung nữa. Chính nó là của riêng nên phải đi đến hôn nhân để trở thành vật sở hữu của riêng nhau.

Theo Phật giáo, còn thấy một vật gì trên đời này là ta, là của ta thì sự đau khổ sẽ ngút ngàn. Cho nên nói đến tình yêu thương trai gái là nói đến sự đau khổ của kiếp người. Trên đời này chỉ duy nhất con người phải thoát ra khỏi tình yêu thương trai gái thì mới mong tìm đường giải thoát. Con đường giải thoát của đạo Phật cũng vậy, nó xây dựng trên tình yêu thương ly dục. Muốn tu theo Phật giáo mà không thoát ly tình chồng nghĩa vợ thì không thể nào tu tập theo

con đường của Phật giáo được. Còn tình chồng nghĩa vợ thì tu hành không bao giờ chứng quả A La Hán, quý vị có biết không?

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Chê bai và khen tặng là hai điều mà các con cần lưu ý: Chê như thế nào là chê đúng và chê như nào là chê sai; khen cũng vậy, khen như thế nào là khen đúng và khen như thế nào là khen sai. Các con hãy căn cứ vào giới luật đức hạnh mà biết người khen chê đúng sai.

Khen người giữ gìn tâm bất động trước các ác pháp và các cảm thọ, luôn luôn sống với tâm thanh thản, an lạc và vô sự là người chứng đạo. Đó là khen đúng, còn ngược lại, tâm chưa bất động mà cho người đó chứng đạo là khen sai.

Khen người sống không làm khổ mình, khổ người và chúng sinh là người chứng đạo, đó là khen đúng, còn ngược lại là khen sai.

Chê cũng vậy, khi người sống với tâm bất động trước các ác pháp và các cảm thọ mà chê, đó là chê không đúng. Người giữ gìn giới luật, không ăn uống, ngủ nghỉ phi thời mà chê là chê sai. Người ăn uống, ngủ nghỉ phi thời mà khen là khen sai.

Các con nên nhớ kỹ: khi khen chê đều phải nhìn vào giới luật đức hạnh mà khen chê thì không sai.

ĐOẠN 28: *“Nói đến người phụ nữ có hai quả tim vàng không thể không nói đến nhân vật thứ ba. Người đã nhận một trong hai quả tim vàng đó. Vì là bạn cùng trường, có lần tôi gặp và hỏi thẳng thắn anh ta. Anh bảo: “Tôi đã quên đi lâu lắm rồi, vì cô ta đẹp ai mà chẳng mê, mình lại ở cách trở xa xôi”. Câu này dạy đạo đức gì?*

ĐÁP ÁN: Đức Thành Thật.

GIẢI TRÌNH ÁN: Đúng vậy, người đàn ông nào thấy các cô có sắc đẹp mà không để ý, sự để ý một cô gái có sắc đẹp là bắt đầu cho tình yêu trai gái, nếu có đủ duyên được gần gũi nhau nhiều hơn để tìm hiểu thì tình yêu thương ấy phát triển và đi đến thổ lộ tâm tình. Từ thổ lộ tâm tình sẽ đi đến hôn nhân. Từ chỗ hôn nhân là một sợi dây ràng buộc hai người gắn chặt vào nhau cùng bước đi trên một lộ trình đầy gian khổ và thử thách. Bao nhiêu nghiệp báo trả vay, vay trả nhiều đời nhiều kiếp cũng từ đây xuất hiện không sao kể hết.

Người không hiểu biết tưởng tình yêu thương yêu trai gái là hạnh phúc an vui, tưởng đây là thiên đàng, nào ngờ rơi xuống địa ngục mà không biết. Cho nên địa ngục trần gian bắt đầu từ tình yêu trai gái và cũng nơi đó nhân quả trùng trùng duyên sinh và cũng trùng trùng duyên diệt, sinh bao nhiêu thì lại diệt bấy nhiêu để quân bình sự

sống trên hành tinh này.

Chúng ta hãy nghe câu chuyện sau đây, mới biết tình yêu thương trai gái nó không dừng lại, mà luôn luôn đòi hỏi tình nhục dục, mà tình nhục dục không đạt thì tình yêu sẽ mất luôn:

“Tôi quen anh ấy qua chat. Anh ấy là một người đàn ông rất lịch sự. Anh ấy luôn biết động viên tôi những lúc tôi buồn và biết dạy tôi điều hay lẽ phải. Người đàn ông đó khiến tôi thấy chat là công việc có ý nghĩa vô cùng.

Một hôm, máy tính của tôi hỏng. Thế là anh đã gửi cho tôi một bộ vi tính mới. Tôi không nhận, anh bảo: “Nếu em không chat bằng máy tính mới, anh sẽ không nói chuyện với em nữa”. Tôi đành phải nhận. Tôi không muốn mất một người bạn tốt như anh.

Từ sau ngày đó, tôi và anh đều chat nhiều hơn. Tôi hiểu anh hơn. Hóa ra gia đình anh đang gặp vấn đề rắc rối. Vợ anh không hợp với anh, dù chị rất tốt, hai người luôn luôn mâu thuẫn. Anh buồn nên thường lên mạng. Tôi đã có gia đình và rất hạnh phúc. Tôi chỉ lên mạng giải trí cho vui, nhưng tôi có thể lắng nghe và chia sẻ với anh những kinh nghiệm của người phụ nữ nói chung. Tôi biết là anh cũng cần điều đó.

Chúng tôi chat như thế khoảng hai tháng thì hẹn gặp nhau. Tôi rất mừng vì gặp người bạn

tâm giao. Không dè sau một hồi tâm sự, anh ấy bảo rất buồn và rất muốn gần gũi tôi. Vì đã rất lâu anh không gần gũi vợ! Tôi thực sự bất ngờ. Tôi không nghĩ rằng anh ấy có ý nghĩ đó. Tôi chỉ kịp nói lời xin lỗi trước khi vội vã rời khỏi chỗ hẹn.

Mấy ngày sau, anh gọi điện thoại cho tôi, nói anh có việc cần một ít tiền để giải quyết. Thế là tôi gửi tiền vào tài khoản cho anh. Không dè, sau đó, anh không liên lạc với tôi nữa.

Tôi hiểu rằng anh muốn bù lại cái máy vi tính đã gửi cho tôi. Tôi đã hy vọng rất nhiều về một tình bạn trong sáng, vô tư, có thể chia sẻ những vui buồn. Nhưng anh đã làm cho tôi hiểu rằng dường như trên đời này người ta không cho không ai cái gì. Tôi đã rất ngây thơ khi nhận món quà của anh.

Bây giờ tôi chẳng biết làm sao với cái máy tính. Mỗi lần nhìn nó lòng tôi quặn đau. Tôi mong rằng anh sẽ không làm như thế với người đàn bà khác.

Người ta nghĩ rằng chất là thế giới ảo, những nỗi đau và sự thất vọng là có thực”.

Thanh Thanh

Báo Người Lao Động, ngày 13/11/2007

Đây, quý vị thấy chưa? Tình yêu thương giữa

tra gái không bao giờ trong sáng, vô tư được, khi nó luôn luôn đi tới để đòi hỏi tình nhục dục phạm phu tục tử, bất tịnh ô uế, bẩn thỉu hôi thối. Đó là một loại tình yêu thương phạm tục chịu sự điều hành của luật nhân quả.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Thành thật là một đức hạnh tạo cho mình nhiều uy tín, nếu một người thiếu thành thật là tự họ nói dối, tự đánh mất lòng tin với mọi người. Họ nghĩ rằng nói dối không ai phát hiện được sao?

Trên đời này không thể nói gạt người khác được, che đậy như thế nào rồi người ta cũng vẫn biết. Cho nên làm người phải thành thật là tốt nhất. Người nói thành thật ai cũng quý trọng, còn người không thành thật ngoài mặt nói gì ai cũng đều nghe nhưng họ không tin, dù người ấy có nói đúng sự thật.

Người nói không thật ai cũng khinh rẻ. Trong kinh Phật dạy: Người nói dối không một điều ác nào họ không làm, vì thế chúng ta nên tránh xa những người này, vì họ không thể làm bạn với chúng ta được. Các con là tu sĩ Phật giáo nên lưu ý những điều này, phải luôn luôn cố gắng nói lời thành thật, phải luôn luôn nói lời đúng sự thật, dù có chết các con cũng không nên nói dối. Thà nói sự thật mà chết còn hơn nói không thật, đó là một đức hạnh cao cả làm người rất tuyệt vời.

ĐOẠN 29: *“Quả thật tôi rất ngạc nhiên khi nhận ra cú điện thoại. Nghe tiếng nói của cô ta rõ ràng mà mình tưởng như mơ”*. Câu này dạy đạo đức gì?

ĐÁP ÁN: Thiếu Đức Chung Thủy.

GIẢI TRÌNH ÁN: Một ông già tuổi tác 80, sống gần đất xa trời mà tình cảm gia đình vẫn không trọn vẹn, khi nghe người đẹp yêu thương mình thì ngay đó mất sự sáng suốt, chỉ còn chạy theo tiếng gọi của tình yêu lãng mạn. Ngay khi khởi tâm đó là lỗi đạo làm người, làm chồng. Không chung thủy với vợ con đó là một tà tâm, được xem như ngoại tình. Lòng yêu thương ấy rạo rực tưởng như mình sống trong mơ.

Tình yêu thương trai gái rất hấp dẫn, nếu có ai gọi lên là nó sống lại liền, sống lại như tuổi còn trai trẻ. Như chúng tôi đã nói, tình yêu trai gái là một lộ trình nhân quả mở đường cho sự tái sinh luân hồi của kiếp làm chúng sinh mãi mãi. Cho nên người hiểu biết thì rất sợ tình yêu thương trai gái, khi trong tâm vừa chớm khởi niệm thì hãy bóp chết niệm ấy ngay liền để luôn luôn giữ tình yêu thương trong sạch, thanh cao và vô tư. Có giữ được tình yêu thương như vậy mới thấy tình yêu thương ấy cao thượng. Tình yêu thương cao thượng trong sáng như tình yêu thương Tổ quốc, quê hương.

Chúng ta là những người tu học đạo đức

nhân bản - nhân quả theo Phật giáo thì lúc nào cũng sống trong đức hiếu sinh. Đức hiếu sinh là một tình yêu thương trong sáng và thanh tịnh vô tư, hồn nhiên trong sạch, không chạy theo dục lạc, không đắm nhiễm danh lợi, chỉ thuần là một thứ một tình yêu thương sự sống của muôn loài trên hành tinh này, trong đó có yêu thương mình.

Nếu chúng ta không học đạo đức hiếu sinh chung thủy thì làm sao chúng ta hiểu được tình yêu thương trai gái là con đường sinh tử luân hồi, nhờ có học chúng ta mới biết lộ trình đó là lộ trình đầy đau khổ; nhờ có học chúng ta mới biết để vượt qua. Vượt qua để làm chủ cuộc sống; vượt qua để chấm dứt tái sinh luân hồi; vượt qua để làm chủ quy luật nhân quả; vượt qua để tránh sự chi phối và sai xử của ái dục mà nhân quả đang sử dụng nó để điều khiển vạn vật vũ trụ. Vượt qua có nghĩa là không bị chìm đắm trong tình yêu thương dục lạc của ái dục. Tình yêu thương ấy là tình yêu thương thường mang tính ích kỷ nhỏ mọn, hẹp hòi, chiếm hữu, gian xảo lường gạt và mang đến bao nhiêu nỗi khổ đau cho mình, cho người khác.

Khi đã hiểu tình yêu thương ấy mang đến cho con người nhiều đau khổ như vậy thì chúng ta cần phải cố gắng khắc phục để diệt trừ tình yêu thương ấy trong tâm mình. Nhất là chúng ta cần phải tìm ra một phương pháp để chuyển đổi

tình yêu nhỏ hẹp đó trở thành tình yêu thương cao thượng, vô tư và to lớn như tình yêu quê hương, tình yêu Tổ quốc, tình yêu nhân loại, tình yêu tất cả chúng sinh trong muôn loài vạn vật. Và con người rất cần phải phát triển tình yêu thương ấy rộng lớn đến tận cùng, cũng như tình thương yêu môi trường sống trên hành tinh này vậy.

Nếu không chịu khó học tập đạo đức nhân bản - nhân quả thì chúng ta không thể nào hiểu biết tình yêu thương sâu xa, rộng lớn, vô tư, hồn nhiên trong sáng, v.v... như vậy.

Con người ai ai cũng có tình yêu thương, nhưng tình yêu thương đó còn hạn hẹp trong phạm vi cá nhân ích kỷ, và chỉ luẩn quẩn trong tình thương yêu nhất hướng cố chấp hẹp hòi, thường mang lại cho chúng ta những sự khổ đau hơn là những sự bình an, yêu vui và hạnh phúc.

Khi muốn yêu thương trong tình yêu trai gái thì quý vị hãy đề cao cảnh giác, nó không phải là con đường an vui, hạnh phúc chân thật đâu! Nó chỉ là một hình bóng đẹp như giọt sương mai trong buổi sớm, nó là lộ trình cho những chuỗi ngày đau khổ của kiếp làm người.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Đạo đức gia đình không chấp nhận những người không chung thủy, cho nên đối với gia đình, chồng hay vợ sống với nhau phải chung tình và chung thủy.

Đó là trách nhiệm, bốn phận không thể thiếu và sống khác hơn nữa được. Đạo đức gia đình gồm nhiều đức hạnh để đối xử nhau mà không lỗi đạo, nhưng đức chung tình chung thủy mà không giữ gìn được thì tất cả đức khác đều không có nghĩa lý gì cả.

Vợ chồng hai người sống với nhau thì phải giữ gìn đức chung tình và chung thủy cho trọn vẹn, thì như vậy mới gọi là đạo đức gia đình. Cho nên chung tình chung thủy là đạo đức đầu tiên của gia đình, nếu gia đình mà thiếu hai đức này thì gia đình mất hết ý nghĩa. Các con có gia đình thì hãy ghi nhớ lời dạy này, đừng quên các con ạ!

ĐOẠN 30: *“Tôi và nàng cũng như hạt gạo trên sàng, sau cuộc chiến tranh trường kỳ, hồi còn nhỏ đã yêu nhau, qua đôi mắt đã hiểu lòng nhau, nay tuổi đã già lại yêu nhau nhiều hơn”.* Câu này dạy đạo đức gì?

ĐÁP ÁN: Đức Chung Tình Khẫu Hành.

GIẢI TRÌNH ÁN: Mỗi tình đầu của trai gái khó quên, mặc dù yêu nhau qua cái nhìn vội vàng, qua những cử chỉ thăm lặng tuy không nói ra bằng lời, nhưng họ đã hiểu nhau. Bởi vậy tình yêu trai gái rất đẹp, nhưng phải đứng ở góc độ này, đừng đi sang qua góc độ khác mà mất hết ý

nghĩa thanh cao của nó. Cụ ông, cụ bà nay tuổi đã gần 80 mà chưa quên nhau, mối tình đầu thật là chung tình.

Trong chiến tranh cứ nghĩ rằng: người yêu đã chết, nên ông lấy vợ, bà lấy chồng. Tuy vậy, mối tình đầu ấy vẫn còn chôn chặt mãi trong lòng của hai người thật là bền bỉ. Trải qua những năm tháng dài đằng đẳng thế mà mối tình vẫn không quên, thật là sắt son.

Người đời cứ nghĩ yêu nhau như vậy là hạnh phúc, nhưng quý vị xét lại cho cùng thì có hạnh phúc gì đâu! Chỉ là nỗi niềm thương nhớ mà thôi. Nhớ thương là một sự khổ đau, có đúng như vậy không quý vị? Nhớ thương mà không gặp nhau thì càng khổ đau hơn. Thỉnh thoảng nhớ lại chỉ còn là những kỷ niệm trong ký ức; mỗi lần nhớ lại là một nỗi buồn man mác khởi lên tận trong tâm can của mình.

Tình yêu thương trai gái vẫn là nỗi khổ đau của con người, nhưng phải biết chủ động điều khiển nó, đừng để nó dẫn dắt đi vào được tình nhục dục thì nó vẫn còn cao đẹp, vì đường tình dục không hay chút nào cả, bản thủ bất tịnh và nó dẫn người ta chiếm hữu với nhau, và nó còn đưa đến nhiều ngõ ngách đau khổ không lường trước được nữa.

Tình yêu thương trai gái thanh cao, vô tư là ở chỗ trong sạch, thanh tịnh, đừng lợi dụng nhau,

đừng xâm chiếm nhau, chỉ nên đem lại sự bình an và an ủi cho nhau. Được như vậy, tình yêu trai gái không khác gì tình yêu quê hương, Tổ quốc, vì tình yêu quê hương Tổ quốc là đem lại sự ích lợi cho dân tộc, cho nước non. Tình yêu thương như vậy là nguồn an ủi cho mọi người, và nhất là cho những người bất hạnh trong xã hội. Yêu thương không thể chỉ là lời nói suông, lời nói suông là chẳng yêu thương gì cả. Yêu thương phải biến ra hành động mới thật sự là yêu thương.

Đây, chúng ta hãy đọc “**CHIẾC HỘP YÊU THƯƠNG**” mà suy ngẫm tình yêu thương trong sạch và hồn nhiên, vô tư, chứ không phải thứ tình yêu lợi dụng nhau:

“Gia đình Linna rất nghèo. Mẹ Linna mất sớm và ba của cô bé ở vậy, cảnh gà trống nuôi con. Cuộc sống hai cha con rất khó khăn nên mọi thứ phải tần tiện lắm mới có đủ tiền cho cô bé đến trường. Bé Linna đã sớm ý thức được sự vất vả của ba nên cô rất ngoan và biết tiết kiệm mọi thứ trong sinh hoạt.

Mới sáu tuổi, nhưng Linna phải làm gì để có món quà sinh nhật tặng ba mà không tốn kém. Và đó là lý do ba của đứa bé đã mắng con gái mình vì lãng phí. Tiền bạc eo hẹp, cho nên người cha nổi giận khi cô bé cắt những tấm giấy bao tập làm từng mảnh nhỏ chỉ để trang trí

một chiếc hộp giấy. Hôm sau, cô bé mang chiếc hộp đến bên ba và nói: “Con tặng ba, chúc ba sinh nhật vui!”.

Ba của Linna vì con giận dữ của mình hôm trước, nhưng rồi lại ngạc nhiên khi ông mở hộp ra chẳng thấy gì. Ông mắng con gái. Cô bé ngược nhìn cha, nước mắt rưng rưng: “Ba ơi! Đó đâu phải là chiếc hộp không. Con đã thổi đầy những nụ hôn trong đó để tặng ba!”. Người cha giật mình, ôm cô con gái nhỏ vào lòng, hai hàng nước mắt chảy dài trên má và ông xin lỗi con.

Ít lâu sau, Linna qua đời trong một tai nạn. Gần chục năm mà người cha vẫn giữ khư khư chiếc hộp bên cạnh. Mỗi khi không vui, ông mở chiếc hộp ra và tưởng tượng những nụ hôn của con gái bé bỏng đang bay lên má của ông, rất ấm áp”.

Trên đời này có tài sản nào quý giá hơn những chiếc hộp chứa đầy tình yêu thương như thế!

Ân Nam (theo Valuable Box)

Tình yêu thương như cháu bé Linna là một thứ tình yêu thương trong sạch, thanh cao và vô tư. Sống trên đời này chúng ta hãy giữ gìn tình yêu thương trong sạch ấy, dù trai hay gái có yêu thương nhau thì đừng bước vào tình nhục dục vì nó sẽ làm mất giá trị thanh cao, vô tư trong sạch

của tình yêu thương. Vì tình nhục dục ô trược bản thủ là một loại tình cảm thấp hèn, lợi dụng, xâm chiếm gây ra nhiều khổ đau.

Tình trạng hiện giờ người mẹ giết con trong trứng nước, đó là con người mất hết tình yêu thương của người mẹ, chỉ còn biết tìm cách thỏa mãn tình nhục dục. Vì tình nhục dục mà họ bày ra nhiều cách ngăn ngừa hoặc phá thai bằng bao cao su, bằng thuốc thang hoặc bằng cách cột, đốt, v.v... Và cuối cùng thì bằng cách phẫu thuật, nạo, móc bỏ thai nhi một cách ác độc. Làm mẹ sao nỡ tâm giết con mình như vậy. Phải không quý vị?

Vậy mà còn có những người mẹ đánh con cho đến chết. Thật là loài ác quỷ, chứ con người ai mà nhẫn tâm đánh con đến chết được như vậy, loài thú còn không nỡ ăn thịt con.

Đây là một tin tức đã đăng trên báo Tuổi Trẻ, thứ năm 27/12/2007, “BÉ TRAI 5 TUỔI BỊ MẸ RUỘT ĐÁNH ĐÃ TỬ VONG”:

“Sau 5 ngày hôn mê, phải phẫu thuật cấp cứu, thở máy và chăm sóc đặc biệt tại khoa hồi sức ngoại thần kinh Bệnh viện Chợ Rẫy. Khoảng 12h20 ngày 26/12, bé Phạm Huy Hoàng 5 tuổi (xã Bình Hưng, huyện Bình Chánh, TP HCM) đã trút hơi thở cuối cùng tại bệnh viện.

Như Tuổi Trẻ đã thông tin, khoảng 21h ngày

21/12, bé Hoàng được những người hàng xóm tốt bụng đưa đến Bệnh viện Chợ Rẫy cấp cứu trong tình trạng có nhiều vết bầm tím trên mặt, đầu, đã hôn mê vì mẹ ruột đánh đập tàn nhẫn. Kết quả chụp CT scan sọ não cho thấy Hoàng bị chấn thương sọ não, có máu tụ dưới màng cứng bán cầu bên trái với biểu hiện phù não mê sâu.

Tại cơ quan điều tra, Phạm Thị Mai, mẹ của bé Hoàng, lúc 13h ngày 21/12, vì tức chuyện bé Hoàng không nghe lời mình nên đã dùng vá múc canh, nồi gang, bình ga mini, bình xịt muỗi... đập tới tấp vào đầu, lưng Hoàng để “dạy dỗ”. Đến 20h cùng ngày, thấy bé Hoàng ới mửa mê man, Mai nhờ người đưa bé đi cứu cấp...”

L.TH.H.

Người mẹ sao nữ nhần tâm đánh con đến chết như vậy. Ngày xưa, ông bà dạy con cháu nếu đánh con thì đánh mông chúng, chứ không được đánh bất kỳ nơi đâu hết, khi đánh phải bắt chúng nằm xuống, đánh một, hai roi mây mà thôi, chứ không được đánh bằng cây, gậy, gộc, v.v... Còn bây giờ người ta đánh trẻ con ghê quá. Lòng yêu thương của người mẹ, của con người ở đâu, họ đã đánh mất rồi. Những trẻ con thơ ngây vô tội, thế sao ai nữ nhần tâm đánh đập cơ thể ra nông nổi này. Thật là xót xa thương cảm vô cùng.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Là con người thì lòng thương yêu là đạo đức nhân bản thứ nhất của loài người, nếu con người không có lòng yêu thương là loài ác quỷ chứ không phải là con thú vật, vì con thú vật cũng còn biết thương yêu, cũng biết che chở đùm bọc lẫn nhau. *“Thố tử hồ bi”*, hoặc: *“Một con ngựa đau cả tàu không ăn cỏ”*. Chúng ta là con người phải tập rèn luyện đức hiếu sinh, chỉ có đức hiếu sinh mới đem lại sự bình an cho mình, cho người và cho tất cả loài vật; chỉ có đức hiếu sinh mới đem lại cho bản thân, gia đình và xã hội sự an vui. Cho nên đức hiếu sinh là đệ nhất pháp ban vui, cứu khổ, phò nguy, v.v... là một vị thần hộ mệnh cho mọi người, mọi nhà. Vì vậy các con nên nhớ lời dạy này: *“Trên đời này không có gì quý hơn lòng yêu thương mình, yêu thương mọi người và yêu thương tất cả chúng sinh”*.

ĐOẠN 31: *“Thật là hạnh phúc! Vì hạnh phúc đó mà có đêm không ngủ được, đành gọi điện thoại và xin phép nàng qua không gian gửi đến mái tóc bạch kim của nàng một nụ hôn đầy những giọt nước mắt vui. Nàng nói em nhận ngay! Nhận ngay! Nhận ngay... với tiếng cười trong trẻo lạc quan đã làm cho tôi quên mất đi tuổi gần 80 mà có thêm niềm vui cuộc sống”*.

Câu này dạy đạo đức gì?

ĐÁP ÁN: Thiếu Đức Chung Thủy Khẩu Hành.

GIẢI TRÌNH ÁN: Ở đây nói về đạo đức, cho nên đoạn văn trên đây xác định ông cụ, bà cụ này thiếu đức thủy chung, tức là ngoại tình.

Đức chung thủy không cho phép một người có chồng, có vợ mà còn chia sẻ tình yêu thương ấy cho người khác, huống là ông cụ kia nói trong điện thoại gửi nụ hôn, bà cụ liền nhận ngay với một nỗi vui mừng, những hành động ấy thật là lỗi đạo gia đình. Như vậy trong lời nói hân hoan, trong hành động vui mừng như một chàng trai mới lớn, như cô thiếu nữ tuổi mới 16 xuân xanh thì thật là không còn chỗ nào phê bình cụ ông, cụ bà này. Biết rằng mối tình này quá keo sơn gắn bó, nhưng tình cảm như vậy là lỗi đạo. Vậy mà duyên hôn nhân không có để rồi cụ ông có vợ, cụ bà có chồng, thật là đau khổ biết chừng nào. Phải không quý vị?

Thà đừng lập gia đình, mà đã lập gia đình thì đừng lỗi đạo, khi đã lập gia đình thì phải giữ gìn trọn vẹn mới gọi là tình chồng nghĩa vợ, còn tình cảm đối xử với nhau như vậy thì làm sao tình chồng nghĩa vợ cho trọn đầy. Nếu cụ bà, cụ ông kia mà biết được thì không khỏi buồn lòng, không khỏi nghĩ rằng chồng hay vợ mình không còn thủy chung nữa. Nghĩ như vậy nỗi đau ấy sẽ

mãi mãi trong lòng cho đến ngày chết cũng không tan.

*“Nổi riêng, riêng những bàng hoàng
Dầu chông trắng đĩa, lệ tràn thấm khăn”*

Để chứng minh cho một mối tình chung tình và thủy chung, mời quý vị đọc câu chuyện “**VÍ TIỀN**”:

“Vào một ngày lạnh giá, đang trên đường về nhà, bỗng tôi phát hiện một chiếc ví ai đó đánh rơi. Tôi nhặt lên và mở ra xem. Trong đó chỉ có 3 đôla và một bức thư đã bị nhăn nhúm, dường như nó đã được để trong ví rất lâu rồi, phong bì đã rách nhưng tôi có thể đọc được địa chỉ của người gửi. Tôi mở thư ra, hy vọng tìm được một vài manh mối. Bức thư được viết năm 1924, chữ viết trong thư là chữ con gái, ở góc phải lá thư màu xanh nhạt này có một bông hoa nhỏ. Đây là một “bức thư tuyệt tình” viết cho Maiker. Người viết nói, vì mẹ cô ấy ngăn cấm nên cô ấy không thể gặp lại Maiker. Cô ấy viết, cho dù thế nào cô ấy vẫn sẽ yêu anh ấy, cuối thư ký tên Hana.

Đây là bức thư tình cảm và buồn, nhưng ngoài cái tên Maiker ra tôi không thể xác định chủ nhân của chiếc ví là ai. Tôi hỏi đài thông tin, mong rằng nhân viên ở đó có thể tra được số điện thoại của Hana qua địa chỉ trên thư. Nhân viên ở đó kiến nghị với người phụ trách

của cô ấy, một lúc sau, người đó nói: “Ồ, chúng tôi có số điện thoại của địa chỉ đó, nhưng tôi không thể cho bạn”.

Cô ấy nhã nhặn nói với tôi, cô ấy sẽ gọi điện thoại đến trước để xin phép: “Nếu bà ấy không đồng ý thì tôi sẽ liên hệ sau”.

Mười phút sau, người phụ trách quay lại nói với tôi: “Có một phụ nữ muốn nói chuyện với bạn”. Tôi hỏi người phụ nữ ở đầu dây bên kia, phải chăng cô ấy quen một người tên là Hana. Cô ấy ngạc nhiên nói: “Ồ! Chúng tôi đã mua lại căn nhà này, con gái của gia đình họ tên là Hana, nhưng chuyện này cách đây 30 năm rồi!”

“Chị biết nhà đó bây giờ ở đâu không?”. Tôi hỏi.

“Tôi nhớ vài năm trước Hana đưa mẹ cô ấy tới một viện dưỡng lão”, cô ấy nói: “Nếu như cô liên hệ với bà ấy, có thể cô sẽ biết Hana ở đâu”. Cô ấy cho tôi biết tên của viện dưỡng lão. Tôi gọi điện thoại tới đó, một người phụ nữ nói với tôi bà ấy đã qua đời mấy năm trước rồi, nhưng họ đã cho tôi số điện thoại Hana. Tôi cảm ơn và tiếp tục nhận điện thoại gọi cho Hana. Hana giải thích bây giờ bà ấy cũng đang ở trong viện dưỡng lão. Tôi nghĩ mình thật là ngớ ngẩn, vì sao phải phí sức đi tìm một chủ nhân của chiếc ví chỉ có 3 đôla và một bức thư đã được viết gần 60 năm rồi?

Tuy vậy, tôi vẫn lái xe đến viện dưỡng lão, lúc đó là 10 giờ tối rồi. Cô y tá và người bảo vệ trực đêm đang đợi tôi ở cửa. Chúng tôi lên tầng 3 của tòa nhà. Trong phòng khách, cô y tá giới thiệu tôi với Hana. Đó là một bà lão hiền hậu, nét mặt tươi tỉnh. Tuy mái tóc đã bạc hết, nhưng bà rất nhanh nhẹn và minh mẫn. Tôi kể với bà ấy về chuyện chiếc ví và cho bà xem thư. Bà nhìn góc bên phải lá thư và thở dài, rồi nói: “Cô bạn trẻ, bức thư này là mối liên hệ cuối cùng của tôi và Maiker”. Sau đó, bà ấy nhìn đi chỗ khác như để trấn tĩnh lại và dịu dàng nói: “Tôi rất yêu anh ấy, nhưng khi đó tôi chỉ có 16 tuổi, mẹ tôi thấy tôi còn quá nhỏ. Ô, anh ấy rất là tuấn tú, trông giống diễn viên Vanally”.

“Vâng”, bà tiếp tục nói: “Maiker là một người rất tốt, nếu như cô tìm được anh ấy, hãy nói với anh ấy tôi luôn luôn nghĩ về anh ấy và...” Bà ngừng lại một lát, cắn chặt môi, nước mắt bắt đầu rơi xuống. “Tôi vẫn chưa kết hôn, tôi nghĩ không có ai bằng Maiker!”. Tôi cảm ơn Hana và từ biệt bà ấy, tôi đi thang máy xuống tầng một. Khi tôi ra đến cổng, người bảo vệ hỏi: “Bà già ấy có giúp chị được gì không?”. Tôi nói rằng bà ấy đã cho tôi một vài manh mối: “Ít nhất tôi cũng biết được một chút về họ, nhưng tạm thời tôi sẽ gác lại chuyện này, vì tôi đã mất đúng một ngày để hỏi ra chủ nhân của chiếc ví này”. Tôi đưa chiếc ví đó ra. Đó là chiếc ví da

màu đỏ và có đai màu nâu giản dị, không có hoa văn. Khi người bảo vệ nhìn thấy nó, ông ta nói: “Ồ, đợi một chút! Đó là ví của ông Golds. Bất kể nó ở nơi đâu, chỉ cần nhìn thấy cái màu đỏ tươi đó là tôi có thể nhận ra ngay. Ông ấy luôn đánh rơi nó, tôi đã từng ba lần phát hiện ra nó ở trong phòng”.

“Ông Golds là ai”, tôi hỏi, tay bắt đầu run run.

“Ông ấy là một ông già ở tầng 8, nhất định đó là ví của ông Maiker Golds, chắc ông ấy làm rơi khi đi dạo”. Tôi cảm ơn người bảo vệ, rồi chạy nhanh lên phòng làm việc của y sĩ, kể với cô ta những lời của người bảo vệ. Chúng tôi đi thang máy lên tầng 8, tôi thầm cầu nguyện Golds chưa đi ngủ. Lên đến nơi, cô y sĩ nói: “Tôi nghĩ ông ấy đang ở trong phòng khác. Ông ấy thích đọc sách vào buổi tối. Đó là một ông già đáng yêu”.

Chúng tôi bước vào trong căn phòng duy chỉ có một bóng đèn, ông đang xem sách. Cô y sĩ bước đến và hỏi ông ấy có bị mất ví tiền không? Golds ngạc nhiên ngẩng đầu lên, sờ tay vào túi sau: “Ồ, không thấy nó!”

“Chị này nhất được một chiếc ví. Chúng tôi nghĩ nó có thể là của ông”.

Tôi đưa chiếc ví cho Golds. Khi nhìn thấy nó, ông ấy thở phào nhẹ nhõm, cười và nói:

“Vâng, chính là nó! Chắc là chiều nay nó đã rơi ra khỏi túi tôi, tôi phải cảm ơn cô”.

“Không có gì”, tôi nói: “Tôi cần phải nói với ông một chuyện, vì muốn tìm chủ nhân của chiếc ví mà tôi đã xem nội dung lá thư”. Nét mặt tươi cười của ông đột nhiên biến sắc đi: “Cô đã xem bức thư đó rồi sao?”.

“Tôi không những đã xem thư đó, mà còn biết Hana ở đâu”.

Sắc mặt ông tái nhợt: “Hana? Cô biết bà ấy ở đâu? Bà ấy còn khỏe không? Bà ấy vẫn còn đẹp phải không? Xin hãy nói cho tôi”, ông ta cầu khẩn nói.

“Bà ấy rất... như là lần đầu tiên ông gặp bà ấy”, tôi dịu dàng nói.

Ông già lại cười, hỏi: “Cô có thể cho tôi biết bà ấy ở đâu không? Ngày mai tôi sẽ gọi điện cho bà ấy”. Ông ấy nắm tay tôi, tiếp tục nói: “Cô biết không, tôi yêu bà ấy đến nhường nào, thậm chí khi nhận được bức thư này, cuộc sống của tôi dường như đã kết thúc. Tôi vẫn chưa kết hôn, vì tôi trọn đời yêu cô ấy!”

“Maiker”, tôi nói, “Hãy đi với tôi”. Chúng tôi đi thang máy xuống lầu 3. Hành lang rất tối, chỉ có 2 ngọn đèn đêm nhỏ chiếu xuống chúng tôi đến phòng khách. Hana đang ngồi một mình xem tivi ở đó.

Cô y sĩ đến trước bà ta. Maiker và tôi đợi ở cửa, cô y sĩ chỉ vào Maiker nói nhỏ: “Hana, bà nhận ra người đàn ông này không?”. Bà ấy bỏ kính xuống, nhìn ông lão một hồi rồi im lặng không nói.

Maiker nhẹ nhàng ghé sát vào tai bà nói: “Hana, tôi là Maiker, bà còn nhớ tôi không?”. Bà ấy giật mình: “Maiker! Tôi không dám tin! Maiker! Là ông ư! Maiker của tôi!”. Ông Maiker từ từ bước đến, họ ôm chặt lấy nhau, cô y sĩ và tôi không ai bảo ai, chúng tôi đều rơi nước mắt. Chúng tôi lặng lẽ bước ra khỏi phòng.

“Chị thấy không”, tôi nói, “Ôi! Sự sắp đặt của nhân quả! Nếu như người muốn như thế thì sự việc nhất định sẽ như thế”.

Khoảng 3 tuần sau, ở phòng làm việc, tôi nhận được điện thoại từ viện dưỡng lão gọi đến: “Cô có rỗi vào chủ nhật để tham dự hôn lễ của chúng tôi không?”.

Hôn lễ được tổ chức rất náo nhiệt. Tất cả mọi người ở viện dưỡng lão đều trang điểm đẹp đẽ và chúc mừng cho họ. Hana mặc chiếc váy màu trắng ngà trông rất đẹp. Maiker mặc bộ Comlê màu xanh nhạt đứng rất oai nghiêm. Họ yêu cầu tôi làm phù dâu. Viện dưỡng lão dành cho họ một phòng đôi, cô dâu 76 tuổi và chú rể 79 tuổi.

Hai người giống như thời mười tám đôi mươi. Một tình yêu đã được giữ gìn trong suốt 60 năm, cuối cùng cũng có một kết quả hoàn mỹ”.

Mỗi tình yêu như vậy mới gọi là tình yêu thương chung tình, chung thủy, trên đời này hiếm lắm. Có đúng như vậy không quý vị? Còn như ông cụ, bà cụ trong bài báo ở bài học này thì không thể nào cho rằng họ chung tình, chung thủy, mà đó chỉ được xem là một sự ngoại tình. Nên không thể gọi đó là hai quả tim vàng.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Đạo đức gia đình là một nền đạo đức nhân bản thiêng liêng của con người, mà trách nhiệm và bổn phận con người cần phải hiểu biết rõ ràng. Bởi gia đình là một nơi gói gọn tình yêu thương chân thật của những thành viên trong gia đình đó, cho nên sự đối xử với nhau phải chân thành, không những lòng chân thành mà còn phải có sự kính trọng và

tôn quý lẫn nhau nữa. Từ những hành động đến lời nói phải nhẹ nhàng êm dịu, ôn tồn nhã nhặn, nghiêm chỉnh chứ không được nói những lời bông đùa, suồng sã, đùa cợt giỡn hớt. Nếu lời nói hay hành động không nghiêm trang thì sẽ lờn mặt và sau này sẽ mất sự tôn trọng và cung kính nhau. Cho nên người nào đã có gia đình hay muốn lập gia đình thì nên thông suốt đạo đức gia đình là một phương pháp đối xử nhau, để đem lại sự bình an, yên vui; để đem lại cho cuộc sống gia đình ngày càng êm ấm và hạnh phúc; để đem lại bên nhau mãi mãi với những đức hạnh chung tình và chung thủy, đến khi đầu bạc răng long mà tình yêu thương ấy không phai nhòa, luôn luôn lúc nào cũng gắn bó bên nhau. Đây mới gọi là đạo đức gia đình.

Điều cần thiết và quan trọng trong cuộc sống gia đình là phải biết cung kính và tôn trọng lẫn nhau, nếu thiếu điều này gia đình sẽ khó an vui và hạnh phúc. Các con có nhớ không?

Bài học thứ 5

RÈN NHÂN CÁCH ĐẠO ĐỨC GIA ĐÌNH **NÂNG BÁT NGANG MI**

*T*hời Đông Hán, có một thanh niên tên là Lương Hồng. Lúc còn nhỏ bố ông mất sớm, gia cảnh vô cùng nghèo khó, nhưng chí hướng ham học hỏi của ông không thay đổi. Ông vừa phải chăn lợn thuê vừa giành thời gian học tập. Lương Hồng làm việc rất cẩn thận, lại suốt ngày cần mẫn học tập. Hơn nữa, ông là một người trung hậu, nên đã được sự tin yêu khâm phục của mọi người trong thôn. Có rất nhiều người

đến nhà định làm mối cho Lương Hồng. Người thì bảo cô gái nhà Đông xinh đẹp, người thì bảo cô gái nhà Tây giàu có. Nhưng trong lòng Lương Hồng muốn tìm một người con gái có tri thức, có lễ nghĩa. Trong lòng của nàng không ham vinh hoa phú quý, chỉ cần có phẩm hạnh cao thượng, cần cù, chịu khó để làm vợ mình.

Trong huyện có một người con gái họ Mạnh, từ nhỏ đã thông Kinh Thư, là một người dịu dàng, lễ phép, lại khỏe mạnh, năng nổ làm việc. Chỉ một điều cô thấp bé, khuôn mặt xấu đen, dung nhan không đẹp. Cha mẹ đã từng hỏi cô rằng cô muốn lấy một người chồng như thế nào? Cô đã nói thẳng mà không e ngại: *“Con không cần cao sang, không tham phú quý, con chỉ muốn lấy được một người đức hạnh cao thượng giống như Lương Hồng mà thôi”*.

Câu nói của cô về sau đến tai Lương Hồng. Lương Hồng đã cảm thấy rằng người con gái họ Mạnh kia có thể tâm đầu ý hợp với mình. Chàng đã chẳng hề để ý đến dung nhan xấu xí của cô, vui vẻ mời người làm mối đến cầu hôn. Cô gái nghe nói Lương Hồng đến cầu hôn, niềm vui lộ ra mặt. Cô vội đi sắm nữ trang, may áo lụa, hài gai. Trong ngày lễ thành hôn, cô gái họ Mạnh vấn tóc cao, trên đầu cài rất nhiều trang sức rực rỡ. Nhưng trong suốt 7 ngày liền. Lương Hồng không hề đoái hoài đến cô. Cô gái không biết vì sao chồng mình như vậy, nàng quỳ trước mặt

Lương Hồng với vẻ xấu hổ, thưa rằng: *“Thiếp mong chàng đừng bỏ thiếp, trong lòng thiếp vô cùng cảm kích chàng. Nhưng có ai ngờ được tình duyên mới bắt đầu mà chàng đã xem thiếp như người xa lạ. Không biết có việc gì đã làm mạo phạm đến chàng, cầu xin chàng rộng lòng chỉ bảo”*.

Lương Hồng thấy vợ mình quỳ dưới đất, trong lòng không kìm được nữa, vội vàng đỡ nàng dậy và nói: *“Từ lâu đã nghe nàng là người hiền đức lễ nghĩa, có ai ngờ rằng nàng là một người thích hư danh. Nhìn nàng phấn son, đầy mình gấm vóc, đó chẳng lẽ lại không làm cho ta thất vọng ư!”*.

Cô gái họ Mạnh nghe chồng nói vậy, trong lòng rất vui mừng, mỉm cười mà rằng: *“Thì ra là như thế. Việc trang điểm của thiếp chẳng qua để thử ý và nguyện vọng của chàng. Từ nay về sau thiếp chỉ ăn mặc đơn sơ, uống trà bần, ăn cơm tẻ, thế sẽ sống suốt đời với chàng!”*. Nói xong, lập tức tháo cặp tóc, bỏ nữ trang, thay áo vải.

Lương Hồng thấy thế, ngắm một hồi lâu và khen rằng: *“Thực ra nàng không hề xấu chút nào, rất giống một viên ngọc bích ánh sáng rực rỡ. Ta sẽ đặt cho nàng một cái tên gọi là Mạnh Quang”*. Từ đó về sau, vợ chồng thương yêu nhau ngày một đậm đà hơn. Lương Hồng luôn

luôn yêu thương vợ mình, còn Mạnh Quang chăm sóc hết mình người chồng yêu quý.

Lương Hồng và Mạnh Quang ở ẩn trong núi. Một hôm, Lương Hồng đi qua Lạc Dương, nhìn thấy cung điện nguy nga mà nhân dân chịu mọi nỗi khổ của sưu dịch, chàng viết một bài hát tên là “*Ngũ ý chi ca*”. Bài hát này truyền tận đến triều đình, nhà vua lệnh bắt Lương Hồng. Lương Hồng không còn cách nào khác, phải cùng vợ trốn sang nước Tề rồi đi về phía Nam xuống đến Tô Châu. Đến nơi đây, hai người phải giấu tên và đi làm thuê để kiếm sống. Sau đó, hai vợ chồng làm công cho một địa chủ tên là Phụ Bá Thông, ở trong một gian nhà rất chật hẹp.

Một lần Phụ Bá Thông có việc đến gian nhà nhỏ tìm Lương Hồng, vào lúc đang có bữa cơm trưa. Ông thấy Mạnh Quang từ dưới bếp bê mâm cơm lên. Nàng nâng mâm cơm lên ngang tầm mắt của mình, ân cần nói với chồng: “*Thiếp mời chàng dùng bữa*”. Lương Hồng vội đón nhận bát cơm rất cung kính, nói rằng: “*Nàng vất vả quá, cảm ơn nàng! Cảm ơn nàng!*”. Phụ Bá Thông nhìn thấy cảnh này vô cùng cảm động. Sau đó thông qua nhiều người, ông ta biết được rằng vợ chồng Lương Hồng từ trước tới nay đều đối xử lễ nghĩa, tôn trọng như vậy từ lúc ở trong làng. Trong lòng ông rất khâm phục đôi vợ chồng này và nói với họ rất thành khẩn:

“Tôi không ngờ rằng cả hai người đều là bậc quân tử tôn trọng lễ nghĩa đến như vậy. Để ông bà ở trong một gian nhà nhỏ bé như vậy thì quả là hổ thẹn. Ngày mai xin đến nhà tôi ở để người nhà và đầy tớ của tôi đều được học tập hai vị”. Lương Hồng và Mạnh Quang sau khi dọn đến nhà Phụ Bá Thông rất tôn kính vợ chồng Phụ Bá Thông, giống như đối với ân nhân.

Câu chuyện Lương Hồng và Mạnh Quang được mọi người ca ngợi đến nay. Điều mà họ mang tới chính là sự thanh cao, trong sạch về ý trí, sự hòa hợp về tình người và sự tương đồng về tư tưởng. Câu thành ngữ *“Quý nhau như khách, nâng bát ngang mi”* tương truyền đến ngày nay cũng từ đó mà ra.

Trong xã hội phong kiến, với tư tưởng trọng nam khinh nữ đã thành lẽ luật của xã hội, mà vợ chồng Lương Hồng và Mạnh Quang có thể yêu thương quý mến nhau, bình đẳng với nhau thật là một điều hiếm có. Hình ảnh nâng bát ngang mi đã thể hiện lễ nghĩa và tình yêu đã trung hòa làm một.

Chuyện cổ sử Trung Hoa

Phan Việt Anh biên soạn

ĐẠI Ý

Bài này nói về ĐỨC LỄ, gia đình vợ chồng cung kính tôn trọng lẫn nhau.

PHÂN ĐOẠN

Bài này có 17 đoạn

ĐOẠN 1: *“Thời Đông Hán, có một thanh niên tên là Lương Hồng. Lúc còn nhỏ bố ông mất sớm, gia cảnh vô cùng nghèo khó”*. Câu này dạy đạo đức gì?

ĐÁP ÁN: Nhân Quả Nghiệp Báo Thiếu Đức Bố Thí Tiền Kiếp.

GIẢI TRÌNH ÁN: Mọi người sống trên thế gian này được sinh ra trong gia đình nghèo khó đều do nhân quả tiền kiếp ăn ở bòn xén, ích kỷ, sống với mọi người xung quanh mà không thực hiện đức hiếu sinh bố thí. Do thiếu đức hiếu sinh bố thí nên phải chịu trong cảnh cơ hàn, nghèo khó, khốn khổ, v.v...

Một người được sinh ra trong một gia đình giàu sang là do kiếp trước khéo vun trồng đức hiếu sinh bố thí, thường giúp đỡ người nghèo khó bất hạnh trong xã hội, nên đời này mới hưởng được phước báu như vậy.

Nhân hiếu sinh bố thí điều gì thì hưởng

phước báu bố thí điều này. Cho nên bố thí có nhiều cách như sau:

1- Do nhân đức hiếu sinh bố thí tiền bạc, thực phẩm, cơm ăn, áo mặc, nhà ở thì sẽ được sinh vào nhà giàu sang, cơm ăn áo mặc thừa dư không thiếu.

2- Do nhân đức hiếu sinh bố thí lòng yêu thương, dù thấy bất cứ người nào, người thân hay người xa lạ khi gặp tai nạn bệnh tật thì sẵn sàng chăm sóc và giúp đỡ thuốc thang, đưa đi bác sĩ, bệnh viện, v.v.. cho đến gặp những con vật bị bắn, bị tai nạn thương tích hoặc bị bệnh tật lẫn lộn trên đất đều đem về chăm sóc kỹ lưỡng, tận tình thương yêu như con của mình, chăm sóc chừng nào chúng lành mạnh hẳn mới đem thả cho chúng về rừng sâu, núi thẳm. Do nhân hiếu sinh bố thí tình thương và giúp đỡ như vậy nên thân ít bệnh tật khổ đau, dù có bệnh tật vẫn có đầy đủ thuốc thang, có nhiều người chăm sóc. Nhất là thân không bệnh.

3- Do nhân đức hiếu sinh bố thí phóng sinh khi gặp tất cả những loài vật bị người săn bắn, chài, lưới, câu, rọ, v.v.. đều xin mua chúng phóng sinh cho về rừng núi, trời xanh; về ao, hồ, sông nước. Do duyên bố thí tình thương yêu như vậy nên chúng ta không bao giờ gặp tai nạn giặc giã bắt giam cầm tù tội.

4- Do nhân đức hiếu sinh giữ gìn môi trường

sống chung vệ sinh trong sạch bằng cách đi lượm rác bần đem bỏ vào thùng rác hoặc đem đốt cháy, không khắc nhổ đờm dãi, tiêu tiểu trong ao, hồ, sông nước, nơi công viên đường xá, nơi chợ búa phố xá đông người, nơi vỉa hè đông người qua lại hoặc nơi ăn uống, nếu không có phòng vệ sinh khi đại tiểu tiện thì nên đào một cái lỗ nhỏ, khi đại tiểu tiện xong thì phải lấp lại kín đáo, không nên để mùi hôi thối bốc lên làm môi trường sống ô nhiễm, v.v... Do duyên nhân quả giữ gìn vệ sinh môi trường sống chung trong sạch nên cơ thể ít bệnh tật, da thịt tươi mát, tướng mạo thanh tịnh sạch đẹp và không bao giờ ở nơi dơ bẩn ẩm thấp bụi bặm.

5- Do nhân giữ gìn đức hiếu sinh dùng lời ái ngữ đối với mọi người, luôn luôn lúc nào cũng dùng lời nói ôn tồn, nhã nhặn, êm dịu, nhẹ nhàng, không giờ dùng lời nói thô lỗ kém văn hóa chửi mắng, mạ lị, mạ sát người, v.v... Do duyên nhân đó nên sinh ra làm người được cha mẹ, anh chị em và mọi người thương mến, luôn dùng lời ái ngữ êm dịu dễ dàng, âu yếm thương mến, không bao giờ có những lời la mắng, chửi bới thô lỗ, v.v...

Đây là một câu chuyện bố thí bằng tình thương, bằng công sức của một người phụ nữ ở tỉnh Bến Tre tạo công ăn việc làm cho những người bất hạnh khác trong xã hội như sau:

VÒNG TAY ẤM CỦA “MÁ” CÚC:

“Đó là cách mà các công nhân tại cơ sở may gia công túi xách xuất khẩu của chị Nguyễn Thị Cúc (ấp Thuận

Diễn, xã An Hiệp, huyện Châu Thành, tỉnh Bến Tre) thường gọi bà chủ của mình. Bởi họ rất kính trọng người đã mở cơ sở may gia công tạo công ăn việc làm cho họ - những người nghèo mồ côi, khuyết tật ở nông thôn. Và cũng bởi chị Cúc đối xử với 60 công nhân đều như con cái trong nhà.

Quang Đông, một công nhân trong cơ sở may gia công của chị Cúc, tâm sự: “Tôi bị khuyết tật chân phải, sợ khó kiếm việc làm, đến đây được cô Cúc tạo điều kiện, tôi rất mừng. Không những thế, cô còn thiết kế lại máy may cho tôi đập bằng chân trái và tận tình chỉ dạy, trong hai ngày tôi đã may được”. không chỉ mở cơ sở tạo việc làm cho người nghèo, chị còn dạy công nhân cái ăn, cái nếp. Mỗi khi công nhân hay con cái họ bệnh, chị đều chạy vay lo tiền cho công nhân mượn. “Hồi xưa gia đình mình rất nghèo nên mình hiểu được cái khổ, sự thua

thiệt, thậm chí bị ăn hiếp, nên giờ giúp được người nghèo nào là mình giúp”.

Không chỉ làm chủ cơ sở, chị Cúc còn kiêm thêm nghề “trông con cho công nhân”. Chỉ vì chị thương công nhân nữ đi làm, để con nhỏ ở nhà không an tâm, nên ngôi nhà của chị trở thành nhà trẻ tự lúc nào. Hiện chị Cúc đang dành dụm tiền mở thêm một số cơ sở, tạo thêm công ăn việc làm cho những người nghèo, người khuyết tật, đồng thời sẽ xây nhà nội trú để những công nhân ở xa hay có những hoàn cảnh khó khăn yên tâm về chỗ ở. Chị ước ao vòng tay mình thật to, thật rộng để có thể giúp đỡ cho nhiều người hơn nữa. Và chị luôn mong có nhiều người cùng tâm huyết để chung tay giúp đỡ những người nghèo.

Báo Người Lao Động, ngày 1/1/2008

Hường Phạm

Đời người được sinh ra đều do duyên nhân quả, nếu chúng ta thông suốt được nhân quả thì ngay trong đời sống hiện tại phải cố gắng giữ gìn hằng ngày trong cuộc sống, thường ngăn ngừa và diệt các ác pháp, không cho các ác pháp sinh ra và tăng trưởng, tức là lúc nào, từng giây, từng phút, từng giờ không nên có những hành động thân, miệng, ý làm khổ mình, làm khổ người và làm khổ tất cả chúng sinh, luôn luôn đem lại sự sống an vui cho mình, cho người và

cho tất cả muôn loài chúng sinh trên hành tinh này. Người sống được như vậy là đã đạt được sự giải thoát của Phật giáo, người ấy đã ra khỏi quy luật của nhân quả, không còn lệ thuộc vào nhân quả thiện ác nữa. Lúc bấy giờ chúng ta sống chuyên trồng thiện pháp, thân tâm chúng ta rất thanh tịnh, không còn một ác pháp nào tác động được. Nếu chúng ta ra khỏi sự chi phối của luật nhân quả, đó là chúng ta đã đạt được mục đích của Phật giáo, tức là đã chứng quả A La Hán.

KẾT QUẢ VÀ ÁP DỤNG: Bồ thí là một đức hạnh thương người bất hạnh trong xã hội, người nào biết bồ thí là biết thương mình, thương người. Cho nên đức hiếu sinh thường biến hiện ra hành động thương mình, thương người bằng sự suy tư yêu thương; bằng hành động tôn trọng cung kính, êm ái nhẹ nhàng; bằng ngôn ngữ ôn tồn nhã nhặn, ái ngữ êm dịu. Đó là đức hiếu sinh bồ thí trên tất cả sự bồ thí mà các con hãy ghi nhớ đừng quên, luôn luôn nhớ áp dụng vào cuộc sống hằng ngày.

ĐOẠN 2: *“Nhưng chí hướng ham học hỏi của ông không thay đổi. Ông vừa phải chăn lợn thuê vừa giành thời gian học tập. Lương Hồng làm việc rất cẩn thận, lại suốt ngày cần mẫn học tập”. Câu này dạy đạo đức gì?*

ĐÁP ÁN: Đức Hiếu Học Ý Hành, Khẫu Hành.

GIẢI TRÌNH ÁN: Mặc dù Lương Hồng sinh ra trong một gia đình nghèo khó, cha mẹ mất sớm nên rất khó khăn, nhưng chí ham học đã khiến cho Lương Hồng làm bất cứ một việc gì miễn là được học hành, vì thế ông đi chăn lợn thuê cho người nửa ngày, còn nửa ngày đi học. Nhờ siêng năng học tập, ông đã trở thành người văn hay chữ tốt. Và lại ông là người làm việc rất cẩn thận, nên mỗi mỗi việc làm của ông đã thành công không gặp khó khăn gì cả.

Muốn trở thành người có tài, có đức thì điều cần thiết phải có chí hướng ham học hỏi. Người có chí hướng ham học hỏi dù có gặp những sự khó khăn nào họ cũng cố gắng vượt qua để tìm cách học hỏi cho bằng được, không bao giờ họ chịu thua trước mọi hoàn cảnh.

Nếu một người không chịu học hỏi thì làm sao hiểu biết những điều hay lẽ phải trong cuộc sống hằng ngày. Cho nên làm người phải học hỏi, dù là một thần đồng khi sinh ra đã biết đọc biết viết, nhưng biết đọc biết viết chưa đủ, mà cần phải học hỏi nhiều môn học. Trong các môn học đâu phải chỉ có môn văn, mà còn nhiều môn học khác nữa như: sử, địa, toán, lý, hóa, sinh ngữ học, sinh vật học, hội họa, âm nhạc, y học, dược học, kiến trúc, luật học, đạo đức học, thiên

văn học, v.v... Tất cả những môn học này, nếu không chịu khó học tập thì không thể nào hiểu biết hết cả.

Sự học như rừng, như biển, học cho đến chết còn chưa xong, học từ đời này sang đời khác, cho nên Lương Hồng rất cần mẫn học tập, nhờ đó ông mới trở thành một nhân vật có tài và có đức, nên được sử sách Trung Quốc ghi chép.

Một tiến sĩ tâm lý học người Mỹ nổi tiếng, giáo sư của trường đại học Harvard đã đưa ra “lý luận đa nguyên trí năng” nổi tiếng. Theo ông, mỗi người có ít nhất 8 loại trí năng:

- 1- Trí năng ngôn ngữ*
- 2- Trí năng toán học - logic*
- 3- Trí năng âm nhạc*
- 4- Trí năng đồ họa không gian*
- 5- Trí năng vận động thân thể*
- 6- Trí năng giao tiếp*
- 7- Trí năng tự nhận thức bản thân*
- 8- Trí năng tự nhiên*

Theo giáo sư tâm lý của trường đại học Harvard chỉ có 8 trí năng, nhưng chúng tôi thấy như vậy chưa đủ, vì một người còn có rất nhiều trí năng, nhưng nó chưa được triển khai nên còn nằm im lặng chưa hoạt động như:

- 9- Trí năng đạo đức nhân bản - nhân quả*

10- Trí năng quy luật nhân quả

11- Trí năng bốn chân lý loài người

12- Trí năng tức mạng mình

13- Trí năng thiên nhãn mình

14- Trí năng Lưu tận mình

Mười bốn loại trí năng này, nếu được cần mẫn siêng năng rèn luyện, học tập đúng theo phương pháp của Phật giáo thì chúng sẽ khai mở và hoạt động. Nhờ chúng hoạt động, một con người bình thường sẽ trở thành phi thường.

Mười bốn loại trí năng này chúng ta không chịu khó học tập thì không bao giờ mở mang được. Chúng ta cứ nhìn xem, khắp trên thế giới có biết bao nhiêu người cấp sách đến trường để được học tập và rèn luyện trí năng theo các môn học. Số lượng người học tuy đông đảo nhưng mấy người đã thành tài, cho nên những trí năng ai cũng có nhưng phải được khai mở theo đúng phương pháp và đúng cách thì mới khai mở trí năng, còn bằng không muôn đời ngàn kiếp nó vẫn nằm im lìm.

Những kết cấu trí năng của mỗi người không giống nhau, ưu thế tự nhiên của nó cũng không giống nhau, chỉ có biết cách khai mở, nhưng ở đời, phần đông người ta khai mở bằng con đường học vấn. Con đường học vấn chỉ có thể giúp chúng ta trong giai đoạn đầu tiên để phát triển kiến thức, còn giai đoạn sau cùng là tự

chúng ta phải khai triển bằng phương pháp “NHƯ LÝ TÁC Ý”, đúng theo chương trình giáo dục đào tạo của Phật giáo (Bát Chánh Đạo).

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Học là một điều cần thiết cho kiến thức để mở rộng sự hiểu biết, cho nên trong cuộc đời này rất nhiều gương vượt khó hiểu học như câu chuyện dưới đây:

NGHỊ LỰC CỦA CÔ BÉ MỒ CÔI

“Hoàn cảnh không may, sớm mồ côi cả cha lẫn mẹ, nhưng 8 năm liền, Nguyễn Hoàng Thảo Nguyên, học sinh lớp 8A4 Trường THCS Lương Thế Vinh (thị xã Vĩnh Long, tỉnh Vĩnh Long) vẫn học rất giỏi.

Không biết mặt cha khi vừa sinh ra, năm lên 4 tuổi Nguyễn lại mồ côi mẹ. Bà ngoại già yếu, thu nhập chỉ trông vào những đồng tiền bán vé số của hai bà cháu.

Đôi mắt của ngoại tưởng chừng như khô cạn vì khóc cho con gái, con rể bạc phận và thương cho đứa cháu sớm chịu cảnh côi cút lại có dịp trào lên mừng rỡ mỗi khi Nguyễn lãnh giấy khen về.

Nguyễn và bà ngoại thường đi bộ hơn 10 cây số mỗi ngày để bán vé số. “Bữa nào thu nhập được 30 ngàn là mừng dữ lắm!”, Nguyễn cười hiền lành cho biết. Nhưng mọi chuyện không suôn sẻ, có nhiều lần, Nguyễn bị mấy tên thanh

niên giật luôn xấp vé số, em chạy theo không nổi, chỉ biết khóc. Nhưng rồi hôm sau vẫn thấy em tiếp tục đi bán, vì đó là nguồn thu nhập chính của hai bà cháu.

Vất vả là vậy, nhưng thành tích học tập của Nguyên rất đáng nể, liên tục nhiều năm liền là học sinh giỏi. Bạn bè cùng lớp của Nguyên cho biết: “Nguyên rất lạc quan, tốt bụng và hay giúp đỡ bạn. Bạn rộn lắm, nhưng nếu bạn nào có bài không hiểu nhờ Nguyên chỉ, Nguyên vẫn dành thời gian giải đáp”. Cô Hồ Thị Kim Đan, Hiệu phó Trường THCS Lương Thế Vinh cho biết: “Em Nguyên là một tấm gương về nghị lực vượt khó”.

Bên ngọn đèn dầu leo lét, Nguyên thổ thề nói về ước mơ của mình: “Em chỉ mong trở thành cô giáo để có thể dạy cho các trẻ em nghèo. Đi bán vé số, thấy nhiều em nhỏ còn cực hơn mình, không được đến trường em thương lắm!”

Hường Phạm

Gương hiếu học là vậy, lúc nào cũng vượt khó để tu bồi cho kiến thức của mình. Trên đời này dù người có thông minh nhất cũng phải học, vì sự học sẽ giúp chúng ta có một tầm nhìn hiểu biết nhiều hơn.

Là một tu sĩ Phật giáo, các con còn phải tu học nhiều hơn nữa, học để sống đời đạo đức không làm khổ mình, khổ người và khổ tất cả

chúng sinh; học để đủ sức nội lực làm chủ thân tâm bất động trước các ác pháp và các cảm thọ; học để làm chủ thân tâm tự tại trong sinh tử luân hồi. Cho nên các con cần phải tu học nhiều hơn nữa. Các con nên ghi nhớ lời dạy tâm huyết này.

ĐOẠN 3: *“Hơn nữa, ông là một người trung hậu nên đã được sự tin yêu khâm phục của mọi người trong thôn”.* Câu này dạy đạo đức gì?

ĐÁP ÁN: Đức Trung Hậu Ý Hành, Khẩu Hành.

GIẢI TRÌNH ÁN: Ở trên đời, người nào tính tình ngay thẳng, không dối trá xảo quyệt, hiền lành, lúc nào cũng nhã nhặn, ôn tồn với mọi người, dùng lời nói nhẹ nhàng, êm ái đối xử với nhau thì ai mà không thương mến những người như vậy. Lương Hồng là người có trí năng đạo đức nhân bản - nhân quả trung hậu nên ai lại không thương mến, tin yêu và khâm phục.

Nhất là qua đức hạnh cần cù siêng năng học hành nên ông đã trở thành người văn hay chữ tốt ít người sánh kịp. Người mà có tài, có đức như vậy ai lại không mến phục. Cả xóm đều biết và rất mến phục, sẵn sàng giúp đỡ ông mọi mặt.

Ở đời làm sao được mọi người quý mến đó là

một điều khó, muốn được vậy chỉ có người nào sống đức hạnh, nhưng đức hạnh không phải tự dưng mà có. Đức hạnh phải được học tập, uốn nắn và rèn luyện hằng ngày, nhưng phải bền chí gan dạ áp dụng vào cuộc sống mới trở thành một thói quen tốt. Thói quen đó chính là đức hạnh, chứ không phải đức hạnh trên đầu môi chót lưỡi, mà đức hạnh bằng những hành động thân, miệng, ý không làm khổ mình, khổ người và khổ tất cả chúng sinh. Vì thế mỗi người phải tự sửa mình bằng mọi cách; phải tự khắc phục mình, ngưng và dừng những hành động ác. Thường những hành động ác nơi thân, miệng, ý của mình làm mình khổ, người khác khổ và chúng sinh khổ.

Một người sống có đạo đức nhân bản - nhân quả thì không bao giờ làm cho ai đau khổ cả. Đạo đức mà còn làm mình khổ, người khác khổ và chúng sinh khổ thì chưa phải là đạo đức. Quý vị nên lưu ý!

Ví dụ 1: Một người còn bắt một con cá, hay giết một con gà làm thành thực phẩm đem dâng cho cha hay mẹ ăn gọi là báo hiếu, hành động như vậy không được gọi là người con có đạo đức hiếu hạnh, mà đó là một hành động ác giết hại chúng sinh, khiến cha mẹ ăn thịt nuôi thân bằng ác pháp, tạo nhân ác, làm cho cha hay mẹ tăng thêm tội ác. Tăng thêm tội ác nên cha hay mẹ phải thọ quả khổ đau, đó là làm hại cha mẹ

thì làm sao gọi là hiểu hạnh được. Chúng ta cứ nghĩ xem, trong món ăn có sự khổ đau của chúng sinh, mà con cái nuôi dưỡng cha mẹ bằng món ăn có sự khổ đau như vậy tức là đem sự đau khổ cho cha mẹ. Báo hiếu, thương cha mẹ như vậy có đúng không, xin quý vị cứ nghĩ xem?

Do ăn thịt chúng sinh thì quả hiện tại thân phải bị bệnh đau nhiều chứng bệnh nan y, làm cho thân tâm khổ sở vô cùng. Còn quả về tương lai, tức là kiếp sau thì sinh làm loài vật như: cá, tôm, heo, dê, gà, vịt, trâu, bò, v.v... Và đến khi được sinh làm người thì quả yếu tử không thể nào tránh khỏi. Yếu tử tức là chết còn tuổi trẻ, chết còn trong trứng nước như trường hợp nạo thai, móc thai, v.v...

Ví dụ 2: Một ông thầy giáo hay cô giáo đánh học trò, cũng như cha mẹ dạy bảo con cái mà dùng roi đánh đập chúng, khiến cho chúng đau khổ thì đó không phải là đạo đức giáo dục học sinh hoặc con cái. Giáo dục con cái và học sinh thì không nên đánh đập chúng, mà phải bằng gương hạnh sống đạo đức không la lối giận dữ, bằng những lời nói ôn tồn, nhã nhặn khuyên dạy; phải bằng sự nghiêm nghị, nhưng lời nói lại nhẹ nhàng, dịu dàng, nhất là đôi mắt hiền hòa thương yêu, v.v... những hành động làm được như trên là những hành động đạo đức nhân bản - nhân quả.

Muốn sống được với những hành động đạo đức thì chúng ta phải cố gắng khắc phục tâm hay sân giận, miêng hay la lối, thường phải tập luyện đức nhẫn nhục, đức biết tùy thuận và luôn luôn lúc nào cũng bằng lòng mọi nghịch cảnh, nhưng không để ác pháp lôi cuốn khiến cho mình và người khác khổ theo.

Muốn trở nên người có phúc hậu, chánh trực thì hằng ngày chúng ta nên học tập đạo đức NHÂN BẢN - NHÂN QUẢ để thông suốt đạo đức ấy, chừng đó chúng ta mới chế ngự, điều phục, đối trị được tâm của mình. Nhờ sống có đạo đức mà cuộc sống của chúng ta không còn khổ đau. Bối đau khổ chính do chúng ta không làm chủ tâm mình. Người làm chủ được tâm là người ngăn và diệt được các ác pháp; người làm chủ được tâm là người sống không làm khổ mình, khổ người; người làm chủ được tâm là người vượt ra ngoài quy luật nhân quả. Do đó họ đã làm chủ từ lời nói, ngôn ngữ đến hành động thân. Khi họ muốn làm điều gì thì ý họ chủ động điều khiển hành động bằng thiện pháp, ngăn và diệt tất cả những hành động ác. Nhờ đó ý họ vừa khởi niệm thì họ đều suy tư chín chắn theo đạo đức nhân bản - nhân quả, nên không bao giờ họ suy nghĩ và làm một việc ác nào cả.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Đức trung hậu là cách thức ăn ở và đối xử với nhau bằng tình yêu thương chân thật, luôn luôn đem tình yêu

thương và lòng tha thứ đến với mọi người, mọi loài, không bao giờ làm khổ ai. Cuộc đời này đang cần những tình yêu thương chân thật ấy. Vậy các con hãy tập sống với đức trung hậu, đó là đem lòng yêu thương ban cho mọi người, mọi loài. Các con có nhớ lời dạy này không? Đây là lời tâm huyết của Thầy gửi đến các con.

ĐOẠN 4: *“Có rất nhiều người đến nhà định làm mối cho Lương Hồng. Người thì bảo cô gái nhà Đông xinh đẹp, người thì bảo cô gái nhà Tây giàu có. Nhưng trong lòng Lương Hồng muốn tìm một người con gái có tri thức, có lễ nghĩa. Trong lòng của nàng không ham vinh hoa phú quý, chỉ cần có phẩm hạnh cao thượng cần cù, chịu khó để làm vợ mình”. Câu này dạy đạo đức gì?*

ĐÁP ÁN: Đức Lễ Tôn Trọng Cung Kính Khẩu Hành.

GIẢI TRÌNH ÁN: Mọi người đều quý mến và thương kính Lương Hồng, vì Lương Hồng nhà nghèo nhưng hiền đức, trung hậu, hiếu học, luôn luôn sẵn sàng giúp đỡ mọi người với thật tâm. Vì thế họ muốn làm mai mối cho Lương Hồng với những người giàu có, đẹp đẽ, nhưng Lương Hồng không màng vợ đẹp và giàu có, chỉ cần người vợ có học thức, biết lễ nghĩa, không

tham phú quý giàu sang. Đây là sự chọn lựa người bạn trăm năm theo những kinh nghiệm của cuộc sống thế gian.

Như chúng ta đã biết, đời sống tình chồng nghĩa vợ dù có chọn lựa như thế nào thì nó vẫn là con đường đau khổ, vì vậy nó sẽ sinh ra bao thứ khổ đau. Con đường này cũng là lộ trình để nhân quả sử dụng điều khiển muôn người, muôn loài vật tái sinh luân hồi từ kiếp này sang kiếp khác, và mỗi một kiếp thọ sinh thì không biết bao nhiêu là sự khổ đau. Nhưng sự lựa chọn như trên là sự lựa chọn người có hiểu biết đạo đức để cùng sống chung nhau. Nhờ sống có đạo đức nhân bản - nhân quả nên ác pháp ít xảy ra; nhờ sống có đạo đức nên chồng vợ biết nhẫn nhục, tùy thuận và bằng lòng trong mọi nghịch cảnh; nhờ sống có đạo đức mà vợ chồng biết cung kính, tôn trọng lẫn nhau; nhờ sống có đạo đức nên chồng vợ biết thương yêu nhau và tha thứ mọi lỗi lầm.

Cho nên chọn một người chồng hay một người vợ có đạo đức là một điều rất khó. Trong thời đại này tìm người có đạo đức như mò kim đáy biển. Do đạo đức xã hội đang xuống cấp trầm trọng nên tìm người đạo đức rất khó. Vì thế chúng tôi mong rằng những sách dạy đạo đức nhân bản - nhân quả này cần phải được phổ biến rộng rãi khắp mọi nơi để đến tay mọi người. Bởi vì đời sống đang thiếu đạo đức nên con người

quá khổ đau, vì vậy đạo đức là nhu cầu cần thiết cấp bách trong giai đoạn này, nên đó cũng là một điều mong ước chung của mọi người trên hành tinh này.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Đức lễ là lòng cung kính và tôn trọng. Cho nên trong cuộc sống trên thế gian này chỉ có lòng yêu thương đối xử nhau bằng sự cung kính và tôn trọng thì lòng yêu thương ấy mới thật sự là lòng yêu thương, chính vì lòng yêu thương ấy mới bền vững, còn ngược lại, lòng yêu thương mà thiếu sự cung kính và tôn trọng thì lòng yêu thương ấy sẽ bị lờn mất và như vậy lòng yêu thương ấy dễ bị đánh mất. Sự cung kính và tôn trọng mới nói lên được lòng yêu thương chân thật.

Cho nên đức lễ cung kính và tôn trọng rất cần thiết cho lòng yêu thương của chúng ta đối với mọi người. Đức lễ là một hình ảnh đẹp của con người đối với con người; của con người đối với sự sống bình đẳng như nhau trên hành tinh này; của con người làm tốt cho bản thân, cho gia đình và cho đất nước, quê hương này.

Đức lễ có một tầm vóc quan trọng cho cuộc sống như vậy nên các con hãy nhớ lời dạy này. Không nên tỏ ra thái độ khinh ghét, thù hận người khác, dù người đó có ý hại ta, nói xấu ta, nhưng chúng ta vẫn tha thứ và yêu thương họ. Hãy cung kính và tôn trọng mọi người, dù người

ác hay người thiện, dù người tốt hay người xấu, họ đều là con người thì chúng ta đều phải có lòng cung kính và tôn trọng yêu thương họ, vì họ cũng có sự sống bình đẳng như chúng ta vậy. Các con có nhớ lời dạy này chưa? Đây là lời tâm huyết gửi đến các con.

ĐOẠN 5: *“Trong huyện có một người con gái họ Mạnh, từ nhỏ đã thông Kinh Thư, là một người dịu dàng, lễ phép, lại khỏe mạnh, năng nổ làm việc. Chỉ một điều cô thấp bé, khuôn mặt xấu đen, dung nhan không đẹp”.* Câu này dạy đạo đức gì?

ĐÁP ÁN: Đức Trí, Đức Lễ Cung Kính Tôn Trọng Ý Hành Hơn Cả Sắc Đẹp.

GIẢI TRÌNH ÁN: Người xưa nói: *“Cái nét đánh chết cái đẹp”*. Từ xưa đến nay, người ta ai cũng quý trọng đức hạnh hơn sắc đẹp, vì đức hạnh đem lại sự bình an, yên vui cho mọi người. Còn người có sắc đẹp thường đem đến sự đau khổ. Sắc đẹp đã làm nhà tan, nước mất như thời Thương Trụ Vương mê Tô Đắc Kỷ, U Vương mê Bao Tự, Lý Trị mê Võ Tắc Thiên, Đường Minh Hoàng mê Dương Quý Phi, v.v... (Bên Trung Hoa). Người có sắc đẹp rất là ác độc như: Tô Đắc Kỷ, Bao Tự, Võ Tắc Thiên, Dương Quý Phi, v.v... Bởi vậy người phụ nữ có sắc đẹp dễ là

người phụ nữ ác, mọi người hãy cảnh giác đề phòng.

Chúng ta là những người tu theo Phật giáo, phải hiểu biết và nhìn cho thấu suốt vấn đề tình yêu thương giữa nam nữ, nếu tình yêu thương này không xem xét kỹ lưỡng thì dễ rơi vào tình nhục dục, một thứ tình yêu thương phạm phu tục tử. Bởi vì tình yêu giữa nam nữ không phải là con đường giải thoát, nó là con đường tái sinh luân hồi, nó thường mang đến biết bao nhiêu tội lỗi và khổ đau. Đứng bên ngoài nhìn vào nó giống như những hạt kim cương, nhưng khi đến gần thì nó là những giọt nước mắt. Vậy các con hãy đề phòng.

Tuy ai cũng biết vậy, nhưng tránh nó không phải dễ, do tránh nó không dễ nên mọi người ai cũng muốn chọn lựa chồng hay vợ đều là những người có đức hạnh, nhờ có đức hạnh mới cư xử với nhau có tình, có nghĩa.

Cuộc sống gia đình chồng vợ có tình, có nghĩa, có tôn trọng và cung kính lẫn nhau thì mới có an vui, yên ổn và hạnh phúc, nếu không được vậy thì đời sống gia đình là sông mê, biển khổ.

Những người không biết chọn lựa chồng hay vợ cứ nhắm vào sắc đẹp, ưa thích sắc đẹp, không chọn người có đức hạnh, nên khi thành vợ thành chồng, quen thuộc nhau thì những tính

tình hung dữ, thô lỗ, thiếu văn hóa, vô đạo đức, bộc lộ tướng thật hung ác, xảo trá, gian manh, đánh vợ, đập con, rượu chè say xỉn, v.v... Không còn biết tôn trọng và cung kính nhau nữa nên thường dùng những lời nói thô bạo, kém văn hóa, to tiếng chửi mắng, mạt sát, v.v... khiến cho cuộc sống bất an, bạo lực gia đình xảy ra, có khi gây ra án mạng hoặc li dị. Kẻ một nơi người một ngả. Bởi vậy chỉ có đạo đức mới quân bình được cuộc sống của con người; mới đem lại sự bình an cho cá nhân, gia đình và xã hội có trật tự an ninh.

Trong bài này nói đến người con gái con nhà họ Mạnh nhan sắc xấu xí, da đen, người lùn thấp nhưng nàng có học thức, có đạo đức, biết lễ nghĩa, biết cung kính và tôn trọng mọi người. Dù người xấu xí da đen nhưng ai cũng mến yêu vì đức hạnh lễ nghĩa biết kính trọng người trên, kẻ dưới.

Bởi vậy con người có giá trị là ở chỗ đức hạnh, còn sắc đẹp là một hình dáng cám dỗ những người vô minh, thiếu trí sáng suốt, không minh mẫn, si mê, đại khờ mới chạy theo sắc đẹp. Sắc đẹp là cái lưới, cái bẫy rập nên mọi người khó ai thoát khỏi. Người chạy theo sắc đẹp là chạy đi tìm sự đau khổ, sự tái sinh luân hồi. Có đúng như vậy không quý vị?

KẾT LUẬN VÀ ĐÁP ÁN: Người xưa nói:

“Cái nét đánh chết cái đẹp”. Đúng vậy, đời thiếu đạo đức nên người ta mới đam mê sắc đẹp, người có đạo đức thì luôn luôn chọn người có đạo đức, chứ ít ai chọn sắc đẹp, vì sắc đẹp mà không có đạo đức thì cuộc sống chung nhau như địa ngục. Nếu người có sắc đẹp mà có đạo đức thì lại càng tốt đẹp hơn, nhưng cuộc đời này rất khó tìm người có sắc đẹp mà có đạo đức, còn ngược lại, có sắc đẹp mà không có đạo đức là phần nhiều. Nói như vậy không có nghĩa là những người không sắc đẹp là những người đều có đạo đức hết sao? Không, người không có sắc đẹp có đạo đức cũng rất hiếm; người không có sắc đẹp không đạo đức cũng rất nhiều.

Bởi vậy tìm một người nam, cũng như tìm một người nữ có đạo đức trong thời này, dù người không sắc đẹp cũng như người có sắc đẹp đều không phải dễ dàng. Các con nên nhớ lời dạy này: *“Sắc đẹp hay không sắc đẹp đều là pháp hữu vi, nên tất cả đều vô thường, không có người nào tồn tại cả, chỉ có đạo đức mới tồn tại mà thôi”*. Hãy sống đạo đức các con ạ!

ĐOẠN 6: *“Cha mẹ đã từng hỏi cô rằng, cô muốn lấy một người chồng như thế nào? Cô đã nói thẳng mà không e ngại: “Con không cần cao sang, không tham phú quý, con chỉ muốn*

lấy được một người đức hạnh cao thượng giống như Lương Hồng mà thôi”. Câu này dạy đạo đức gì?

ĐÁP ÁN: Đức Lễ Cao Thượng Khẫu Hành.

GIẢI TRÌNH ÁN: Tình nghĩa đạo gia đình không phải chỗ sắc đẹp, mà ở chỗ đạo đức lễ nghĩa. Đạo đức lễ nghĩa là sự biết cung kính và tôn trọng lẫn nhau, nhờ đó hai người cùng chung sống với nhau, cùng chia vui sẻ buồn cay đắng có nhau, v.v... Cuộc sống như vậy mới trong ấm ngoài êm, mới thấy tình chồng nghĩa vợ ngày thêm thâm đậm mặn nồng.

Vậy quý vị nên chọn người có đức hạnh hay nên chọn người có sắc đẹp? Vì người có đức hạnh là người biết tôn trọng sự sống của nhau, biết đem lại sự an vui cho nhau, không những cho hai người mà còn cho mọi người, mọi loài động vật khác nữa, cho đến ngàn cây nội cỏ khác nữa, cho nên nàng họ Mạnh đã mạnh dạn nói thẳng với cha mẹ: *“Con không cần cao sang, không tham phú quý, con chỉ muốn lấy được một người đức hạnh cao thượng giống như Lương Hồng mà thôi”*. Đây là người phụ nữ khôn ngoan, biết chọn chồng là người đức hạnh. Người chồng có đức hạnh thì biết tôn kính vợ con nên không bao giờ có lời to, tiếng lại, tính tình hiền lành không bao giờ hung dữ chửi mắng, bắt nạt vợ con; không bao giờ nói lời

nặng nhẹ, nói lời không ái ngữ; không bao giờ nói lời thô bạo hoặc xưng hô kêu gọi nhau bằng “*mày, tao, mi, tớ*” và không bao giờ bạt tay hay đấm đá vợ con.

Trong tình nghĩa đạo gia đình, vợ chồng con cái đều lấy đức lễ đối xử nhau, nên mọi người đều biết cung kính và tôn trọng lẫn nhau như trên đã nói. Dù là con cái còn bé bỏng nhưng cha mẹ nên đối xử với chúng như người lớn, như người bạn thân. Nhờ đó gia đình mới có yên vui và hạnh phúc.

Vợ tôn trọng chồng, chồng tôn trọng vợ thì làm sao có những lời nói nặng nhẹ nhau; thì làm sao có những lời nói thô lỗ, tục tằn kém văn hóa; thì làm sao có những lời nói mặt sát vợ hoặc chồng con. Cho nên đức lễ rất cần thiết cho mọi người để cuộc sống gia đình luôn luôn được yên vui và hạnh phúc.

Con người khi mới gặp nhau còn xa lạ nên theo phép xã giao rất lịch sự, tỏ ra có vẻ lễ phép tôn trọng, kính mến, ăn nói dè dặt ngọt ngào lễ độ “*thưa trình, dạ dạ, vâng vâng*”. Nhưng khi đã quen mặt nhau rồi thì bộ mặt thật của con người vô đạo đức sẽ hiện lộ ra bản chất của loài động vật hung dữ. Và đức lễ cung kính và tôn trọng lẫn nhau không còn nữa, lời nói sỗ sàng hung hăng. Lúc bấy giờ gia đình là địa ngục trần gian, cứ ít hôm không việc này thì việc khác xảy

ra khiến cho mọi người trong gia đình đau khổ lại càng đau khổ hơn. Bởi vậy chúng ta hãy cẩn thận, dè dặt vì con người có hai mặt: mặt thiện và mặt ác. Mặt thiện là đạo đức nhân bản, còn mặt ác là vô đạo đức nhân bản, đó là bản chất của loài động vật chứ không phải là con người.

Từ khi đạo Phật ra đời chỉ dạy và giúp cho loài người biết cách thức sống đúng theo mặt thiện. Sống đúng theo mặt thiện là sống đúng bản chất của con người thật, còn ngược lại là sống theo bản chất của loài thú vật. Cho nên muốn làm người thật thì luôn luôn lúc nào cũng phải ngăn và diệt tất cả những hành động thân, khẩu, ý ác. Bởi những hành động thân, khẩu, ý ác là những hành động sống vô đạo đức, vô nhân bản.

Nhờ đó đạo Phật mới xác định được con người nào là con người thật và con người nào là con người thú vật. Bởi vậy người nào sống làm khổ mình, khổ người và khổ tất cả chúng sinh là con người thú vật. Bởi vì con người sao nỡ tâm ăn thịt những loài động khác, vì chúng cũng có sự sống bình đẳng như con người vậy. Chỉ có những con thú mới ăn thịt nhau mà thôi. Có đúng như vậy không quý vị?

Những người sống không làm khổ mình, khổ người và không làm khổ tất cả chúng sinh, đó là con người thật con người. Lời xác định quả

quyết này về con người thật là như vậy, cho nên trên đời này không có một người nào dám phủ nhận lời dạy này.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Đức lễ đối với đạo Phật là đức khiêm hạ, một đức hạnh cung kính và tôn trọng đối với sự sống của mọi người và muôn loài với một lòng từ bi thương xót, không bao giờ làm khổ mình, khổ người và khổ muôn loài chúng sinh. Đó là một đức hạnh tuyệt vời mà con người cần phải luôn luôn sống để đem lại sự an vui cho loài người trên thế gian này. Các con nên nhớ và tu tập rèn luyện đức khiêm hạ để xứng đáng là những người con Phật.

ĐOẠN 7: *“Câu nói của cô về sau đến tại Lương Hồng. Lương Hồng đã cảm thấy rằng người con gái họ Mạnh kia có thể tâm đầu ý hợp với mình. Chàng đã chẳng hề để ý đến dung nhan xấu xí của cô, vui vẻ mời người làm môi đến cầu hôn”. Câu này dạy đạo đức gì?*

ĐÁP ÁN: Đức Lễ Cung Kính, Tôn Trọng Ý Hành.

GIẢI TRÌNH ÁN: Một người hiểu và thông suốt đạo đức thì luôn luôn biết tôn trọng đạo đức và lấy đạo đức làm cuộc sống cho mình. Do đó Lương Hồng đã chọn người con gái nhà Mạnh,

nên cho người đến dạm hỏi nàng về làm vợ. Lương Hồng là một người sáng suốt minh mẫn, biết chọn vợ là người có đạo đức. Vì vợ chồng sống có đạo đức thì biết nhường nhịn và tôn trọng lẫn nhau; biết chia sẻ những cay đắng ngọt bùi khi gặp hoạn nạn; biết vượt khó lúc gặp gian nan thử thách, nhờ đó gia đình mới có hạnh phúc an vui.

Trong gia đình vợ chồng con cái đều sống chung nhau thì đức cung kính và tôn trọng là hàng đầu. Trong một tập thể nào cũng vậy, phải luôn luôn có sự cung kính và tôn trọng lẫn nhau, đó là điều đem lại sự bình an và hạnh phúc lớn nhất. Nếu thiếu sự cung kính và tôn trọng nhau thì mọi người trong gia đình cũng như ngoài xã hội sẽ tự làm khổ đau cho nhau mà không lường được.

Bản thân mình không cung kính và tôn trọng người khác thì đừng mong người khác cung kính và tôn trọng mình. Người giữ gìn đức lễ cung kính và tôn trọng người khác là người có tính khiêm hạ như trên đã nói. Đức khiêm hạ là một đức hạnh rất cao đẹp khiến cho giá trị con người càng tăng thêm. Nhờ lòng cung kính và tôn trọng mọi người nên mọi người đều cung kính và tôn trọng quý mến lại mình nhiều hơn.

Làm người phải biết đức lễ là đạo đức đầu tiên của con người, vì vậy con người cần phải

học hỏi về đạo đức lễ nghĩa, về sự cung kính và sự tôn trọng mọi người. Muốn làm được những điều này thì chỉ có lòng yêu thương chân thật. Chính lòng yêu thương chân thật mới tha thứ mọi lỗi lầm của người khác; mới tôn trọng và cung kính người khác thật sự.

Trên đời này chỉ có đức hiếu sinh, hiếu sinh với mọi người, hiếu sinh với mọi loài vật. Nhờ có đức hiếu sinh như vậy chúng ta mới biết tôn trọng sự sống của nhau, có tôn trọng sự sống của nhau chúng ta mới thực hiện đức khiêm hạ chân thật với mọi người. Và đó mới chính là lòng tôn kính thật sự. Nếu hạ mình tôn kính người khác mà thiếu đức hiếu sinh thì đó là sự hạ mình cầu cạnh một điều gì, hoặc vì sợ hãi nên làm ra vẻ hạ mình cung kính, chứ kỳ thực trong tâm họ không cung kính và tôn trọng ai hết.

Ở trên đời này vì sự xã giao nên họ làm ra vẻ lịch sự cung kính và tôn trọng người khác, chứ trong thâm tâm của họ vẫn xem tất cả mọi người không ai hơn mình.

Chúng ta là những người học đạo đức nhân bản - nhân quả sống không làm khổ mình, khổ người và khổ tất cả chúng sinh. Cho nên sự cung kính và tôn trọng người khác là do từ lòng yêu thương sự sống của mọi người, của mọi loài. Cho nên lòng cung kính tôn trọng của

chúng ta là sự thật, chứ không phải là hình thức che đậy một cách giả dối.

Trong các trường học thường nêu khẩu hiệu: “TIỀN HỌC LỄ, HẬU HỌC VĂN”, nhưng lễ như thế nào thì họ chỉ biết dạy trẻ con khoanh tay hay chấp tay cúi đầu chào người khác, chứ đức lễ rất rộng, nghĩa nó không chỉ chào hỏi mà còn nhiều hành động lễ khác nữa. Khi hai người gặp nhau chấp tay xá chào, đó là lễ; khi hai người gặp nhau bắt tay chào nhau theo kiểu người Tây phương cũng đều là lễ; khi hai người gặp nhau ôm nhau hoặc hôn nhau cũng là lễ, v.v... Lễ đó là lễ chào hỏi. Lễ nghĩa chào, thưa hỏi của mỗi dân tộc trên hành tinh này đều có nhiều hành động khác nhau theo phong tục tập quán của riêng mỗi dân tộc. Còn ở đây chúng ta chỉ nói riêng về lễ của đạo Phật. Lễ của đạo Phật có rất nhiều điều cần phải học hiểu, cho nên cần được nêu ra ở đây để mọi người hiểu cho rõ ràng.

Lễ của đạo Phật như một lời nói to tiếng với người khác là thiếu lễ, nói lời thô lỗ là thiếu lễ, một hành động thiếu nhã nhặn đối với người khác là thiếu lễ, bỏ thí giúp đỡ người khác mà có vẻ khinh khi người thì đó là thiếu lễ, cho người ăn xin mà ném tiền vào nón hay vào bị của người ăn xin là thiếu đức lễ. Bỏ thí cho người khác bất cứ một vật gì đều phải trình trọng tôn kính người mình cho, dù đó là một em

bé, hành động như vậy là người có đức lễ. Cho nên sự cung kính tôn trọng như vậy mới thật là lễ.

Đối với đạo Phật, một người nói dối là thiếu đức lễ; một người giết người hay giết loài vật làm thực phẩm để ăn là người thiếu đức lễ; một người tà dâm là một người thiếu đức lễ; một người tham lam trộm cắp, cướp của người khác là thiếu đức lễ; một người uống rượu là thiếu đức lễ.

Thường người ta bảo: “*rượu lễ, rượu nghĩa*”, đó là theo phong tục tập quán của những dân tộc và của những bộ lạc trên thế giới, do thích uống rượu, nên mới lấy rượu làm lễ làm nghĩa, làm đầu câu chuyện để nhậu nhẹt say xỉn. Trái lại, đạo Phật thấy rượu là một chất nước độc rất nguy hiểm làm cho con người loạn trí rồi thần kinh. Khi “*rượu vào lời ra*” là nói những lời kém văn hóa, thô bạo, hung dữ, phách lối, ngang tàng, chửi thề, tục tĩu, v.v... Cho nên người nào uống rượu dù không say nhưng vẫn là người thiếu đức lễ, tức là thiếu sự tôn trọng và cung kính mình và người khác.

Ngoài ra, một hành động không oai nghi tế hạnh là thiếu đức lễ; hành động đi cúi đầu như ngựa là thiếu đức lễ (đi không tự nhiên, giống như người đi kinh hành, cổ cúi xuống nhìn bước chân); một hành động đi đứng vội vàng hấp tấp

là thiếu đức lễ...

Vợ chồng biết cung kính và tôn trọng lẫn nhau thì không bao giờ có sự rầy rà buồn phiền. Vợ chồng hay rầy rà buồn phiền là do vợ chồng không cung kính và tôn trọng nhau, đó là thiếu đức lễ. Vợ chồng xem thường nhau nên từ chỗ rầy la đi đến chỗ bạo lực gia đình: đánh, chửi mắng nhau và sẽ đi đến chỗ li dị xa nhau cũng là thiếu đức lễ.

Xã hội thiếu sự cung kính và tôn trọng lẫn nhau nên mới xảy ra chửi chớ mắng mềo, mới có đánh nhau, mới có trộm cắp cướp giựt của nhau, mới có lường lặn dối trá. Cho nên đức lễ quan trọng trong cuộc sống hàng ngày như vậy, nếu chúng ta không chịu học đạo đức và nhất là không chịu trau dồi đức lễ thì rất uổng cho một kiếp làm người. Muốn trau dồi đức lễ thì ngay bây giờ chúng ta phải tu tập lòng yêu thương nhau, phải tập luyện lời nói ái ngữ đối với mọi người. Dù người giàu hay người nghèo, vua quan, trẻ em trai hay gái đều dùng những lời nói ôn tồn, nhã nhặn, êm dịu, xung hô một cách đúng đắn, không được gọi nhau “mày, tao, mi, tớ” hoặc to tiếng cãi nhau, múa tay, múa chân, muốn đâm đá đánh nhau.

Những lời nói dùng danh từ và những hành động thô lỗ kém văn hóa, vô lễ độ là người thiếu đức lễ. Cho nên những người có đạo đức luôn

luôn tránh xa với những hạng người này. Người có đạo đức là người luôn luôn lúc nào cũng biết tôn trọng người khác và tất cả những loài vật khác.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Hãy tìm người có đạo đức làm bạn, tránh xa những người thiếu đạo đức, vì những người thiếu đạo đức sẽ làm khổ mình, làm khổ người và làm khổ tất cả chúng sinh. Trong bài này, Lương Hồng tìm người vợ có đạo đức, không cần sắc đẹp, đó là một người biết sống, là người khôn ngoan. Còn những người chạy theo sắc đẹp là người chưa biết sống, là người thiếu hiểu biết về đạo đức làm người. Người chọn hình sắc đẹp bên ngoài là người không tri kiến đạo đức, là người ham mê sắc dục, cho nên cuộc đời của họ thường phải chịu nhiều đau khổ và phiền não.

Đạo đức là một phương pháp đem lại sự bình an cho mọi người, cho nên người sống có đạo đức là người được mọi người quý trọng. Vì vậy các con nên học và rèn luyện nhân cách đạo đức, nhất là sống với đức hiếu sinh cung kính và tôn trọng sự sống của mọi người và mọi vật, nhờ đó sự sống mới được bình đẳng như nhau. Nhờ đó con đường tu tập của các con mới buông xả sạch, và tâm các con mới trở nên thanh thản, an lạc và vô sự; nhờ đó tâm các con mới trở nên bất động hoàn toàn trước các ác pháp và các cảm thọ.

ĐOẠN 8: “*Cô gái nghe nói Lương Hồng đến cầu hôn, niềm vui lộ ra mặt. Cô vội đi sắm nữ trang, may áo lụa, hài gai. Trong ngày lễ thành hôn, cô gái họ Mạnh vấn tóc cao, trên đầu cài rất nhiều trang sức rực rỡ*”. Câu này dạy đạo đức gì?

ĐÁP ÁN: Thiếu Đức Ly Tham, Thiếu Dục Tri Túc Thân Hành.

GIẢI TRÌNH ÁN: Một người con gái sắp về nhà chồng phải lo sắm sửa đồ trang sức quần này áo kia để làm đẹp, các cô gái cứ nghĩ mình làm như vậy chồng sẽ thương yêu mình nhiều hơn. Người ta tham sắc đẹp và tiền của nhiều thì cũng người ta ham thích, còn những người biết sống đạo đức thì không cần sắc đẹp, không cần tiền của nhiều mà chỉ cần người có đạo đức lễ nghĩa biết cung kính và tôn trọng lẫn nhau, biết thiếu dục tri túc, biết cần kiệm trong việc chi tiêu. Cho nên con gái nhà họ Mạnh sắm sửa nữ trang, mua áo lụa, hài gai, vấn tóc cao, trên đầu cài rất nhiều trang sức rực rỡ làm đẹp, đó không phải hành động giữ gìn vẻ đẹp tự nhiên của một người hiền đức.

Người trang điểm làm đẹp một cách giả tạo tức là có sự gian xảo trong sắc đẹp. Có sự gian xảo trong sắc đẹp là có giả dối, có giả dối là thiếu đức thành thật. Thiếu đức thành thật thì có việc ác nào mà họ không làm được? Cho nên

người con gái nhà họ Mạnh trang điểm làm đẹp là một điều đáng chê, không phải là người hiền đức. Người con gái nhà họ Mạnh đã làm đạo đức và trang điểm làm đẹp. Hễ có đạo đức thì không nên trang điểm làm đẹp, mà hễ có trang điểm làm đẹp thì không bao giờ có đạo đức. Đạo đức luôn luôn đi đôi với cái đẹp tự nhiên, còn có cái đẹp giả tạo do trang điểm mà có là không có đạo đức.

Trên đời này có rất nhiều điều giả dối. Khi con người sinh ra đều theo luật nhân quả nên mới có người tốt kẻ xấu; mới có người hiền kẻ hung dữ; mới có người lùn kẻ cao; mới có người giàu sang kẻ nghèo hèn; mới có người làm vua kẻ làm dân; mới có người tật nguyên kẻ lành lặn. Tất cả đều do nhân đời trước mà đời nay phải trả vay. Vậy mà họ muốn chuyển đổi nhân quả, kẻ xấu làm cho đẹp, vì thế mới mang bệnh tật khó trị; cũng như người nghèo hèn mà muốn sang giàu nên sinh ra trộm cắp, cướp giết, gian tham lường lặn gạt người, nên phải đi tù tội cải tạo giam cầm 5 năm, 10 năm, có khi tử hình.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Người phụ nữ nào cũng thích trang điểm và sửa sang sắc đẹp, nên người ta nói đó là bản chất của nữ giới. Đúng vậy, nữ giới tâm thường ưa trang điểm, soi gương, thoa son, đánh phấn, đeo vòng vàng. Dù là một người phụ nữ rất xấu họ cũng vẫn thích trang điểm.

Theo chúng tôi nghĩ, người phụ nữ ưa thích trang điểm không phải đó là bản chất tự có sẵn của họ, mà do huân tập thành thói quen nhiều đời nên sinh ra làm phụ nữ là ưa thích trang điểm làm đẹp. Nếu người phụ nữ được hướng dẫn để sắc đẹp tự nhiên thì dù cho một người xấu vẫn đẹp như thường, đẹp trong cái tự nhiên không giả tạo là cái đẹp hồn nhiên trong trắng. Một người da đen vẫn có cái đẹp của người da đen, người da trắng cũng vậy, vẫn có cái đẹp của người da trắng. Còn da trắng bằng phấn sáp thì mất vẻ tự nhiên. Trong cái xấu vẫn có cái đẹp, trong cái đẹp vẫn có cái xấu, đó là cái đẹp tự nhiên, còn trau chuốt trang điểm phấn son và đeo vòng vàng dây cổ, dây tay là cái đẹp nhân tạo. Cái gì nhân tạo tô điểm là cái đẹp không chân thật, đó là cái đẹp trong cái xấu. Chỉ có những người thiếu đạo đức mới ưa thích cái đẹp giả tạo. Người có đạo đức thì ưa thích cái đẹp của đạo đức, vì cái đẹp của đạo đức sẽ đem đến sự an vui cho mình, cho người. Đó là cái đẹp của tâm hồn mà các con nên nhớ lấy để cho cuộc sống được bình an, yên vui và hạnh phúc.

ĐOẠN 9: “*Nhưng trong suốt 7 ngày liền, Lương Hồng không hề đoái hoài đến cô. Cô gái không biết vì sao chồng mình như vậy, nàng quỳ trước mặt Lương Hồng với vẻ xấu hổ, thưa*

rằng: “Thiếp mong chàng đừng bỏ thiếp, trong lòng thiếp vô cùng cảm kích chàng. Nhưng có ai ngờ được tình duyên mới bắt đầu mà chàng đã xem thiếp như người xa lạ. Không biết có việc gì đã làm mạo phạm đến chàng, cầu xin chàng rộng lòng chỉ bảo”. Câu này dạy đạo đức gì?

ĐÁP ÁN: Đức Lễ Cầu Xin Chỉ Lỗi Khẩu Hành, Thân Hành.

GIẢI TRÌNH ÁN: Nàng họ Mạnh tướng trang điểm là được Lương Hồng yêu thương nhiều, không ngờ Lương Hồng là người chọn đạo đức, thấy nàng trang điểm là biết người không đạo đức nên chẳng đoái hoài đến cô suốt 7 ngày liền từ ngày cưới. Trên đời rất hiếm người như Lương Hồng. Sắc đẹp không làm lay chuyển con người của Lương Hồng, chàng chọn người vợ đức hạnh, thế mà người vợ đức hạnh gì lại trang điểm, chỉ là tiếng đồn chứ người con gái nào cũng vậy, thích trang điểm làm đẹp thì đạo đức còn gì cho nên chàng chẳng màng tới.

Người có đạo đức thì không ăn mặc hở hang, còn những người vô đạo đức thì ăn mặc hở hang, sửa sang sắc đẹp để quyến rũ người khác phái, để làm chuyện dục lạc bất tịnh đòi bại giống như gái mãi dâm. Nhìn những phụ nữ ngày nay thì chúng ta nhận thấy rõ ràng đạo đức đang xuống cấp, người phụ nữ chỉ biết làm đẹp chứ không biết rèn luyện nhân cách đạo đức làm

người; chứ không biết để làm nên một con người thanh cao đẹp nét tinh thần, sống đúng hồn nhiên trong trắng, thanh tịnh cao thượng đối với mình, với mọi người.

Người có đạo đức sống không lừa đảo dối gạt ai, tuy xấu mặt, xấu mày chứ tinh thần không xấu. Tinh thần lúc nào cũng nêu cao lối sống chân thật, khi cha mẹ sinh ra như thế nào thì vui lòng chấp nhận như thế nấy, không đến mỹ viện sửa sang sắc đẹp, không tạo sắc đẹp giả tạo. Vì trang điểm giả tạo như vậy là đã chuyển đổi nhân quả bằng khoa phẫu thuật ngoại hình, nhưng chúng tôi e rằng quý vị sẽ không tránh khỏi nhân quả chồng lên nhân quả, gương mặt xấu lại càng trở nên xấu hơn. Cho nên báo chí thường loan tin tức các bà, các cô đi mỹ viện hoặc thoa kem này, kem kia để làm cho mình đẹp hơn, nhưng không tránh khỏi da mặt sần sùi, trở thành người bệnh tật. Người có gương mặt xấu lúc nào nó cũng xấu, dù có làm gì nó cũng xấu.

Muốn thay đổi gương mặt xấu, không gì bằng là nên tạo duyên nhân quả thiện. Tạo duyên nhân quả thiện thì không nên chê cười người có gương mặt xấu, mà hãy tập nhìn cái xấu, cái đẹp của cơ thể con người qua cái đẹp của tâm hồn đạo đức.

Đối với cái nhìn của con người thì sắc đẹp

của người phụ nữ có tuyết trần đến đâu, có trở thành hoa khôi thế giới thì nó vẫn là cái xấu của những loài vật khác. Bởi cái nhìn của tất cả loài thú vật thì sắc đẹp phụ nữ chỉ là con quái vật hay ít nhất cũng là một hung thần, vì bàn tay của người phụ nữ thường giết hại các loài chúng sinh làm thực phẩm để ăn.

Trong lịch sử Trung Hoa, người đẹp như Tô Đắc Kỷ, Bao Tự, Võ Tắc Thiên, Dương Quý Phi, v.v.. những sắc đẹp ấy toàn là những người hung ác giết người không gớm tay. Cho nên hữu nhan sắc hữu ác đức. Vì thế Lương Hồng thấy vợ mình sửa sang trang điểm làm đẹp là ông không vui lòng. Trong những ngày động phòng hoa chúc ông chẳng ngó ngang gì đến nàng, khiến cho nàng không biết mình phạm lỗi gì mà chồng chẳng ngó ngang tới.

Bất cứ hoàn cảnh nào, người có đức hạnh LỄ NGHĨA đều biết hạ mình quỳ xuống xin mọi người chỉ cho mình biết những lỗi lầm để tự khắc phục sửa sai, để trở thành những người tốt sau này. Còn những người thiếu đức hạnh thì ngênh ngang, lên giọng kẻ cả, lại còn dùng lời lẽ ác ngữ chỉ trích, chê người khác có lỗi hoặc nói nặng nhẹ nhau.

Người con gái nhà họ Mạnh thật là người có đạo đức, khi thấy chồng buồn bã không nói thì dùng lễ quỳ xuống xin chỉ dạy những điều sai.

Đó là đức tôn kính trên đời này ít có ai làm được, vì vợ chồng ở đời này họ thường xem nhau ngang hàng, nên không bao giờ quỳ xuống xin lỗi, đó là họ hiểu nghĩa bình đẳng không đúng nghĩa. Bình đẳng là biết tôn trọng và cung kính sự sống của nhau; bình đẳng trong đạo đức lễ nghĩa mới thật là bình đẳng. Vì đạo đức lễ nghĩa dạy chúng ta phải cung kính và tôn trọng mọi người.

Như chúng ta đã biết: người nào cũng có sự sống bình đẳng như nhau, dù đó là một đứa bé, nhưng chúng cũng có sự sống bình đẳng như mọi người. Vì vậy dù làm cha hay mẹ, chúng ta cũng không nên đánh con cái hay nói lời chửi mắng chúng, hoặc gọi chúng bằng “*mày*” và xưng hô với chúng là “*tao*”, đó là chúng ta không tôn trọng quyền sống của chúng, tức là chúng ta thiếu đức lễ. Hầu hết mọi người trong xã hội đều ý mình là cha và mẹ, là người sinh nó ra nên không tôn trọng sự sống của con cái, do đó mới có những cái tát tay.

Con cái còn phải tôn trọng như vậy, huống là tình nghĩa vợ chồng thì phải cung kính và tôn trọng lẫn nhau hơn nữa. Khi muốn nói một điều gì mà cảm thấy mình có lỗi thì nên quỳ xuống xin lỗi, đó là lễ nghĩa của người có đạo đức. Còn những người thiếu đạo đức, khi có sự bất toại nguyện hoặc có sự gây cản nhau thì họ lộ ra vẻ khinh khi hoặc xem người khác (đối tượng) còn

thua con thú vật. Do không tôn trọng và cung kính người khác nên dùng lời lẽ thô lỗ, tiếng nói cộc cằn không êm dịu, thường dùng lời nói to tiếng la lối, mặt sát nhau như kẻ thù địch. Lúc bấy giờ đức lễ không còn nữa, chỉ còn lại là những hành động và lời nói của giới lưu manh, du côn, du đảng.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Đức cầu xin chỉ lỗi cho mình là một hành động tốt đẹp cao quý biết tôn trọng mình, tôn trọng người, đó là điều cần thiết cho cuộc sống con người, vì làm người có ai không làm lỗi, nhưng biết cầu xin người chỉ lỗi để mình sửa sai là một hành động tự giác cao đẹp tuyệt vời.

Chúng ta là những người tu theo Phật giáo, lấy giới luật đức hạnh làm cuộc sống, vì thế **ĐỨC CẦU XIN CHỈ LỖI** cho mình là một việc làm cần thiết và lợi ích rất lớn cho mình, để mỗi ngày mình lại thêm tiến bộ về đời sống đạo đức nhiều hơn nữa.

Đức cầu xin chỉ lỗi để mình sửa sai đâu có gì hèn hạ, nó là một hành động cao thượng dám xin người chỉ lỗi, dám nhận lỗi để sửa sai thì đó là một hành động đáng khen. Các con hãy nhớ lời dạy này: *“Xin người chỉ lỗi cho mình là một hành động cao quý vô cùng”*.

ĐOẠN 10: *“Lương Hồng thấy vợ mình quỳ dưới đất, trong lòng không kìm được nữa, vội vàng đỡ nàng dậy và nói: “Từ lâu đã nghe nàng là người hiền đức lễ nghĩa, có ai ngờ rằng nàng là một người thích hư danh. Nhìn nàng phấn son, đầy mình gấm vóc, đó chẳng lẽ lại không làm cho ta thất vọng ư!”. Câu này dạy đạo đức gì?*

ĐÁP ÁN: Đức Cung Kính Thẳng Thắn Chí Lỗi.

GIẢI TRÌNH ÁN: Lương Hồng là một người có đầy đủ đạo đức lễ nghĩa, khi thấy vợ mình biết quỳ dưới đất xin chỉ cho thấy những lỗi lầm của mình thì chàng biết ngay chỉ những người có đạo đức mới quỳ dưới chân chồng như vậy. Thật trên đời này rất hiếm thấy có một người phụ nữ nào như vậy. Biết tôn trọng cung kính chồng, chưa biết mình có lỗi gì mà gan dạ dũng cảm quỳ dưới chân chồng xin chỉ lỗi thật đáng khen, đáng ca ngợi. Nếu cuộc đời này ai ai cũng đều có đức lễ như người con gái nhà họ Mạnh thì cuộc sống gia đình hạnh phúc biết bao, là thiên đàng. Trên đời này nếu mọi người ai cũng biết giữ gìn đức lễ với nhau, tức là biết cung kính và tôn trọng lẫn nhau thì đã mang lại sự bình an vô cùng vô tận.

Nếu một người có đức hiếu sinh mà không đức lễ thì đức hiếu sinh ấy chỉ là đức hiếu sinh

nhất hướng. Đức hiếu sinh đa hướng là đức hiếu sinh mang đầy đủ đức lễ cung kính và tôn trọng mọi người. Khi cung kính và tôn trọng mọi người bằng một lòng yêu thương chân thật thì người ấy phải am tường sự sống của mọi người trên thế gian này là rất quý báu. Vì sự sống rất bình đẳng ai cũng như ai, thậm chí như những loài động vật khác đều có sự sống cũng như nhau. Vậy sao chúng ta không tôn trọng sự sống của nhau, lại lợi dụng uy quyền thế lực hoặc tiền của hoặc sức mạnh để cướp đoạt sự sống của người khác và vật khác, đó là công bằng sao?

Hằng ngày chiến tranh đã cướp đi hàng trăm, hàng vạn sinh mạng sống của con người mà lịch sử loài người đã chứng minh và xác định điều ấy. Xương máu của con người đã chồng chất trên hành tinh này như núi, như sông. Con người không biết tôn trọng sự sống của nhau như vậy thì sự sống của những loài động vật khác còn có nghĩa lý gì đối với con người. Cho nên họ giết hại các loài động vật để làm thực phẩm. Tiếng kêu la thảm thiết của loài gia súc như gà, vịt, heo, dê, bò, chó và cá tôm hằng ngày chết biết bao nhiêu vì bàn tay độc ác của loài người thật là ghê rợn. Ôi! Sao con người không biết thương sự sống. Mà sự sống của muôn loài còn quý hơn vàng, bạc, châu báu, kim cương, v.v...

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Người vợ quý xuống xin chồng chỉ lỗi cho mình để sửa sai thì

trên đời này thật là hiếm thấy, đó là người vợ biết cung kính và tôn trọng chồng, còn riêng người chồng thì sao? Lương Hồng thấy vợ mình quỳ dưới đất, trong lòng không kìm được nữa nên vội vàng cúi xuống đỡ nàng dậy. Hành động cúi xuống đỡ dậy cũng là một hành động cung kính và tôn trọng.

Những hành động vợ chồng cung kính và tôn trọng nhau như vậy thật là hạnh phúc vô cùng. Vậy các con nên nhớ những lời dạy này: Suốt đời luôn luôn phải biết cung kính và tôn trọng mọi người. Dù ai có làm những điều hung dữ hay làm những điều ác thì để tự họ phải gánh chịu những hành vi ác, còn riêng các con nên tôn trọng và cung kính sự sống của mọi người. Dù người đó lớn tuổi cũng như người đó trẻ tuổi, cho đến một em bé, các con đều nên tôn trọng và quý mến như nhau. Sự quý mến và tôn trọng sẽ mang lại sự bình an, yên vui cho các con.

ĐOẠN 11: *“Cô gái họ Mạnh nghe chồng nói vậy, trong lòng rất vui mừng, mỉm cười mà rằng: “Thì ra là như thế. Việc trang điểm của thiếp chẳng qua để thử ý và nguyện vọng của chàng. Từ nay về sau thiếp chỉ ăn mặc đơn sơ, uống trà bần, ăn cơm tẻ, thế sẽ sống suốt đời*

với chàng!’’. Nói xong lập tức tháo cặp tóc, bỏ nữ trang, thay áo vải’’. Câu này dạy đạo đức gì?

ĐÁP ÁN: Đức Thiệu Dục Tri Túc Ý Hành, Thân Hành, Khẩu Hành.

GIẢI TRÌNH ÁN: Một người sống có đạo đức ai nhìn vào cũng biết ngay liền, vì cách sống của họ rất đơn giản, đời sống luôn luôn thiếu dục tri túc, ăn cũng như mặc luôn luôn giữ gìn cách sống tự nhiên, không cầu kỳ trang điểm làm vẻ đẹp giả tạo. Khi cha mẹ sinh ra như thế nào thì luôn luôn giữ gìn như thế nấy và sống giản dị, nhất là những hành động đối xử với mọi người đều tỏ ra cung kính và tôn trọng, dù là một em bé vẫn đối xử như người lớn như trên đã nói, dùng lời nói xưng hô rất ngọt ngào, êm ái.

Ở đây, khi nghe Lương Hồng không chấp nhận sự làm đẹp của nàng, thì ngay đó nàng con gái nhà họ Mạnh liền dẹp những đồ trang điểm, chỉ còn ăn mặc đơn sơ, uống trà bần, ăn cơm tẻ thanh bần, chi tiêu ít tốn kém, biết tiết kiệm giành dụm khi đau ốm, đó là lối sống của người có đạo đức. Còn những người sống thiếu đạo đức thì khoe khoang sự giàu sang bằng cách ăn mặc trang điểm, vàng đeo đầy tay, trâm cài lược giắt, chuỗi ngọc đeo đầy cổ, nay ăn mặc quần này, mai ăn mặc áo kia hoặc chạy theo các “mode” thời trang. Đó là những người thiếu đạo đức, người thiếu đạo đức thì không bao giờ sống

đơn giản.

Lương Hồng là người đạo đức, nên khi thấy người con gái nhà họ Mạnh trang điểm sống theo kiểu giả tạo không thành thật thì rất buồn, từ ngày cưới cho đến suốt 7 ngày chàng không hề nói một lời nào với nàng. Người con gái nhà họ Mạnh thấy chồng đối xử với mình rất lạ như thế nên quỳ xuống đánh lễ chồng, xin cho biết mình có lỗi gì?

Khi được chồng cho biết sự thiếu đạo đức của mình như vậy nên nàng vui mừng, dẹp hết trang điểm, sống đơn giản như trước kia nàng đã sống.

Đây, các con xét thấy rất rõ, sống đơn giản không trang điểm, không đua đòi hơn thua với ai cả, đó là nếp sống đạo đức thiếu dục tri túc. Người sống thiếu dục tri túc thì tâm hồn thanh thoi, an lạc và vô tư. Đó là hạnh phúc chân thật của loài người.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Người sống ít muốn biết đủ là người sống an vui hạnh phúc nhất trên đời. Bởi đức thiếu dục tri túc là một đức hạnh cao thượng, biến con người trở thành những người không tham lam, trộm cắp, cướp của, giết người; biến con người trở thành những người liêm chính, chí công, vô tư và không tiêu cực ăn lo lót, hối lộ, v.v...

Đức thiếu dục tri túc rất cần thiết cho đời

sống khoa học công nghệ hiện đại hóa, bởi nó giúp chặn đứng lòng tham dục của loài người đang tăng theo vật chất tiện nghi của thời đại.

Đức thiếu dục tri túc tạo cho con người có một đời sống thanh cao, an ổn mà không bị vật chất lôi cuốn trong dòng danh nẻo lợi.

Đời sống thiếu dục tri túc là đời sống của những bậc ly trần thoát tục thanh thoát và cao thượng. Vậy các con nên nhớ lời dạy này mà tập sống một đời người biết thiếu dục tri túc. Đây là chân hạnh phúc các con ạ!

ĐOẠN 12: *“Lương Hồng thấy thế, ngấm một hồi lâu và khen rằng: “Thực ra nàng không hề xấu chút nào, rất giống một viên ngọc bích ánh sáng rực rỡ. Ta sẽ đặt cho nàng một cái tên gọi là Mạnh Quang”. Từ đó về sau, vợ chồng thương yêu nhau ngày một đậm đà hơn. Lương Hồng luôn luôn yêu thương vợ mình, còn Mạnh Quang chăm sóc hết mình người chồng yêu quý”. Câu này dạy đạo đức gì?*

ĐÁP ÁN: Đức Lễ Vợ Chồng Cung Kính Tôn Trọng Lẫn Nhau Thân Hành, Khẩu Hành, Ý Hành.

GIẢI TRÌNH ÁN: Đức lễ là sự tôn kính lẫn nhau, tức là tôn kính sự sống của nhau trên hành

ting này. Nếu trên đời này ai cũng biết giữ gìn đức lễ thì thế gian này đâu có sự khổ đau. Phải không quý vị?

Người sống với đức lễ đối với bản thân mình thì phải sống đơn giản thiểu dục tri túc, không tranh đua hơn thiệt, không làm sang làm đẹp, không trang điểm lòe loẹt, không khoe khoang sự giàu sang danh lợi của mình. Bởi vì nếu có tâm tỏ vẻ hơn người là đã đánh mất đức lễ. Đức lễ luôn luôn tỏ ra khiêm hạ đối với bất cứ người nào. Đức khiêm hạ không phải là sự luôn cúi đầu cầu xin một điều gì. Đức khiêm hạ là hạ mình cung kính và tôn trọng mọi người, đó là cách sống không làm đau khổ người khác hay loài vật khác; không nói lời nói hung dữ với người khác, chứ không phải luôn cúi dạ dạ vâng vâng trông rất sợ hãi. Người luôn cúi người khác là không có đức lễ với bản thân mình.

Đức lễ đối với gia đình là phải cung kính và tôn trọng mọi người trong gia đình, cung kính và tôn trọng mọi người không phải luôn cúi khúm núm sợ hãi mà là không làm cho những người trong gia đình buồn bã như nói lời thô lỗ cộc cằn, hung dữ, chửi thề hay nói tục tĩu, la hét, mạt sát, mạ lị chửi mắng nhau, v.v... Cũng như không làm những hành động vụt chạt quăng ném, xô đẩy, múa tay, múa chân, xia xối, v.v... Không làm những hành động thiếu văn hóa đó là cung kính và tôn trọng người khác.

Trong gia đình mà biết tôn trọng và cung kính mọi người như vậy thì xã hội không bao giờ có lớn tiếng với những người khác, **cho nên cái khó nhất là đức lễ đối xử với những người thân trong gia đình.**

Đức lễ được mọi người áp dụng vào đời sống hằng ngày thì con người biết tôn trọng và cung kính với nhau, như vậy thì thế gian này rất hạnh phúc, mọi người sẽ không còn ai làm khổ cho ai. Và bởi vậy thế giới sẽ hòa bình, không còn có chiến tranh. Nếu con người ai cũng biết lễ nghĩa tôn trọng và cung kính sự sống của con người, cũng như sự sống của tất cả loài thú vật thì thế gian này không còn ai ăn thịt chúng sinh nữa. Bởi vì tất cả muôn loài đều có sự sống bình đẳng như nhau nên mọi người đều phải tôn trọng cung kính sự sống, không còn ai dám chà đạp lên sự sống của loài vật khác. Và như vậy mới thật sự là tôn trọng và cung kính sự sống. Còn nếu làm sai thì tự mình đánh mất sự công bằng của nhau, và như vậy là chúng ta đã đánh mất đức lễ. Đức lễ rất cần thiết cho sự sống trên hành tinh này, nên chúng ta phải cố gắng rèn luyện sống cho được với đức lễ để mang lại sự bình an cho nhau trên hành tinh, không phân biệt người hay tất cả loài vật.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Như trên đã nói, đức lễ là một hành động khiêm hạ, luôn luôn cung kính và tôn trọng sự sống của muôn

loài, nhờ đó mà chúng ta sống không bao giờ giận hờn phiền não với bất cứ một người nào, một vật nào khi họ làm trái ý chúng ta, khi họ làm cho chúng ta đau khổ. Đức lễ mà đạt được như vậy là nhờ lòng cung kính và tôn trọng thật sự trong tâm của chúng ta. Còn ngược lại, nếu đức lễ chỉ mang hình thức bên ngoài thì chúng ta không thể nào tránh khỏi phiền não khổ đau trong tâm mình cả.

Đức lễ là một phương pháp diệt ngã xả tâm tuyệt vời, vậy các con nên nhớ lời dạy này mà luôn luôn sống với đức lễ thì cuộc đời chấm dứt khổ đau.

ĐOẠN 13: *“Lương Hồng và Mạnh Quang ở ẩn trong núi. Một hôm, Lương Hồng đi qua Lạc Dương, nhìn thấy cung điện nguy nga mà nhân dân chịu mỗi nỗi khổ của sưu dịch, chàng viết một bài hát tên là: “Ngũ ý chi ca”. Bài hát này truyền tận đến triều đình, nhà vua lệnh bắt Lương Hồng. Lương Hồng không còn cách nào khác, phải cùng vợ trốn sang nước Tề rồi đi về phía Nam xuống đến Tô Châu. Đến nơi đây, hai người phải dấu tên và đi làm thuê để kiếm sống”. Câu này dạy đạo đức gì?*

ĐÁP ÁN: Thiếu Đức Cẩn Trọng Không Thức Thời.

GIẢI TRÌNH ÁN: Đức cẩn trọng rất quan trọng trong đời sống con người, nếu thiếu đức cẩn trọng con người sẽ gặp nhiều tai nạn và thất bại trong việc làm ăn.

Cẩn có nghĩa là cẩn thận; trọng có nghĩa là thận trọng. Do cẩn trọng đối với mình và người khác nên lời nói hay hành động phải dè dặt. Khi nói ra phải suy tư lời nói có đem đến tai họa cho mình, cho người hay không? Nếu nói ra mà đem đến tai họa cho mình và cho người thì nhất định không nói; thì nhất định là không làm. Nói đến những người có quyền cao chức trọng thì coi chừng tai họa đến mình. Đừng vì bất mãn một vài điều của dân, của nước mà nói ra không đúng lúc, không đúng thời điểm, thì cũng có thể xảy ra những điều chẳng lành, mang lấy tai họa vào thân. Lương Hồng thiếu cẩn trọng, thấy nỗi khổ của nhân dân sưu cao thuế nặng nên nói ra mới gánh chịu hậu quả vào thân. Thật là không biết sức mình không lường sức người, đó là do thiếu đức cẩn trọng.

Đức cẩn trọng về bản thân thì ít khi nói chuyện với người khác ngoài lễ, hoặc nói chạm tự ái của người khác nên không làm phiền lòng mọi người, nhờ đó cuộc sống được bình an yên vui.

Đức cẩn trọng giúp cho những người trong gia đình không có lời qua tiếng lại, vì lời nói dễ

gây phiền lòng. Còn lời nói làm vui lòng mình, vui lòng người thì rất khó chứ không phải dễ. Cho nên không nói là tốt nhất, còn nói thì phải cẩn trọng lời nói, khi nói ra phải làm cho gia đình mọi người đều được yên vui và hạnh phúc.

Về xã hội, chung đụng với mọi người mà biết giữ gìn đức cẩn trọng thì không làm ai oán ghét thù hận mình, nên xã hội có trật tự an ninh, không ai gây rối cho ai cả.

Lương Hồng thiếu đức cẩn trọng với xã hội, do đó phải bỏ xứ trốn đi đến xứ khác thật là vất vả trăm bề.

Đây quý vị xem, chỉ thiếu đức cẩn trọng lời nói mà phải chịu trăm bề cay đắng. Do thiếu hiểu như vậy thì mọi người nên lấy đức cẩn trọng làm đầu cuộc sống.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Đức cẩn trọng là một đức hạnh giúp chúng ta thành công trong mọi lãnh vực. Người có đức cẩn trọng lái xe trên đường không xảy ra tai nạn giao thông; người có đức cẩn trọng làm mọi công việc không bao giờ thất bại và cũng không bao giờ xảy ra tai nạn lao động.

Đức cẩn trọng gồm có hai đức ghép lại, đó là ĐỨC CÂN THẬN và ĐỨC THẬN TRỌNG. Người có đức cẩn trọng không bao giờ to tiếng chửi mắng mạt sát một ai; người có đức cẩn trọng không bao giờ gian xảo, dối trá, lừa đảo;

người có đức cẩn trọng không bao giờ uống rượu say xỉn chửi vợ mắng con, chửi xóm mắng làng; người có đức cẩn trọng nói năng ôn tồn nhã nhặn, không bao giờ vội vàng hối hả, khi đi đứng nằm ngồi đều nhẹ nhàng, khoan thai, kỹ lưỡng.

Đức cẩn trọng lợi ích như vậy, các con hãy siêng năng tập luyện đức cẩn trọng để lúc nào tâm cũng ở trong chánh niệm tĩnh giác. Các con có nhớ chưa?

ĐOẠN 14: *“Sau đó, hai vợ chồng làm công cho một địa chủ tên là Phụ Bá Thông ở trong một gian nhà rất chật hẹp. Một lần Phụ Bá Thông có việc đến gian nhà nhỏ tìm Lương Hồng, vào lúc đang có bữa cơm trưa. Ông thấy Mạnh Quang từ dưới bếp bê mâm cơm lên. Nàng nâng mâm cơm lên ngang tầm mắt của mình, ân cần nói với chồng: “Thiếp mời chàng dùng bữa”. Lương Hồng vội đón nhận bát cơm rất cung kính, nói rằng: “Nàng vất vả quá, cảm ơn nàng! Cảm ơn nàng!”. Câu này dạy đạo đức gì?*

ĐÁP ÁN: Đức Lễ Vợ Chồng Cung Kính Tôn Trọng Lẫn Nhau Thân Hành, Khẩu Hành.

GIẢI TRÌNH ÁN: Vợ biết tôn kính chồng và chồng biết tôn kính vợ thì không bao giờ vợ chồng nói đùa, nói giỡn chơi. Nói lời nào cũng phải nghiêm trang đúng đắn. Nhất là không đem

chuyện xấu tốt của những người khác, của những gia đình người khác nói ra. Nói ra có vẻ so sánh chồng hay vợ trong gia đình mình, làm cho chồng hay vợ bị tự ái. Khi đã thành vợ thành chồng đừng có nhìn lên cao rồi sinh tính ích kỷ hẹp hòi, thường chê bai chồng hay vợ mình. Khi chê bai thường nói thẳng mặt hoặc trước mặt có những người khác khiến cho chồng hay vợ bị mất mặt.

Câu chuyện Lương Hồng trên đây để chúng ta dễ nhận ra đó là cách cung kính và tôn trọng trong bữa ăn. Vợ Lương Hồng chịu khó nấu cơm canh thành bữa ăn rồi bung lên để ngang tầm mắt mời chồng ăn cơm. Trên đời này khó thấy có người vợ nào cung kính chồng như nàng Mạnh Quang, nâng mâm cơm để mời cha mẹ còn chưa có hướng là chồng. Chỉ có dọn cơm lên bàn xong rồi mới mời cha mẹ đến dùng bữa cơm chứ chưa có ai nâng mâm cơm mời ăn bao giờ đâu. Một việc làm này hy hữu ít có trong thế gian này.

Cách thức tôn trọng và cung kính của nàng Mạnh Quang đối với chồng trong xã hội này chưa bao giờ có, và cách thức của Lương Hồng tôn kính đối với vợ cũng chưa từng có người. Chàng nâng mâm cơm trên tay vợ và rất lễ độ nói với vợ: *“Nàng vất vả quá, cảm ơn nàng! Cảm ơn nàng!”*. Trên đời này, chưa có người chồng nào nói lời biết ơn vợ lo bữa ăn như

Lương Hồng.

Đúng là đức lễ sẽ mang lại hạnh phúc gia đình trọn vẹn. Nếu con cái được sinh ra trong gia đình như vậy thì không bảo sao: *“Ông bà, cha mẹ mẫu mực con cháu ngoan hiền”* là rất đúng. Cho nên những ai đã có gia đình hoặc sắp lập gia đình thì hãy lấy đức cung kính và tôn trọng làm sự sống gương mẫu cho con cháu sau này. Đó là trách nhiệm của cha mẹ phải làm gương tốt cho con cháu.

Đức lễ thật tuyệt vời, nó giúp cho mỗi người đều có sự sống đối xử bình đẳng với nhau. Nhờ có đối xử bình đẳng với nhau mới chứng minh sự tôn trọng sự sống của mình thật sự là tôn trọng sự sống của những người khác. Và như vậy mới được gọi là bình đẳng trong cuộc sống. Ngoài đức lễ ra chúng ta khó tìm, khó thấy sự cung kính bình đẳng sự sống của nhau.

Người ta nói được sự sống bình đẳng như nhau, nhưng chưa ai nói ra được cách thức làm như thế nào để có sự sống bình đẳng như nhau. Trong bài Tâm Hồn Cao Thượng có câu nói rất hay: *“Kỳ thực mọi người đều có sự sống bình đẳng như nhau trước mọi người, mọi người đều có sự tôn nghiêm của riêng mình, không ai có quyền cướp đoạt sự tôn nghiêm ấy”*. Câu nói suông thì dễ, nhưng biến ra hành động sống thì phải làm như thế nào để nói lên được sự bình

đẳng thì ít ai biết được.

Trong những bài học trên đây, các con đã nhận ra đức gì để chúng tỏ mọi người đều có sự sống bình đẳng như nhau trước mọi người, và mọi người đều có sự tôn nghiêm của riêng mình, không ai có quyền cướp đoạt sự tôn nghiêm ấy. Đó là đức lễ cung kính và tôn trọng, ngoài đức lễ thì không thể nào tìm thấy sự bình đẳng.

Trên đời này chỉ có đức lễ cung kính và tôn trọng thì mới có sự sống bình đẳng như nhau trước mọi người, mọi vật. Đó là điều xác quyết không còn có một đức hạnh nào khác được xem là tiêu chuẩn để xác định rõ nét sự sống của mọi người bình đẳng như nhau.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Đức lễ như trên đã nói là một hành động khiêm hạ tuyệt vời mà trong kinh Phát triển thường gọi là thường bất khinh Bồ tát, có nghĩa là một vị Bồ tát thường giữ gìn đức hạnh không khinh khi, khinh rẻ ai cả. Gặp ai cũng đánh lễ cung kính và tôn trọng như Phật. Đối với đức lễ gặp ai cũng cung kính và tôn trọng, vì thế nó là một hành động ai cũng quý trọng và thương mến. Vậy các con hằng ngày nên sống với đức lễ để diệt ngã xả tâm, ly dục ly ác pháp, để tâm bất động, để bảo vệ chân lý thanh thản, an lạc và vô sự. Nhờ đó khi chết các con sẽ vào chỗ bất sinh, bất diệt.

ĐOẠN 15: *“Phụ Bá Thông nhìn thấy cảnh này vô cùng cảm động. Sau đó thông qua nhiều người, ông ta biết được rằng vợ chồng Lương Hồng từ trước tới nay đều đối xử lễ nghĩa, tôn trọng như vậy từ lúc ở trong làng. Trong lòng ông rất khâm phục đôi vợ chồng này và nói với họ rất thành khẩn: “Tôi không ngờ rằng cả hai người đều là bậc quân tử tôn trọng lễ nghĩa đến như vậy. Để ông bà ở trong một gian nhà nhỏ bé như vậy thì quả là hổ thẹn. Ngày mai xin đến nhà tôi ở để người nhà và đầy tớ của tôi đều được học tập hai vị”. Lương Hồng và Mạnh Quang sau khi dọn đến nhà Phụ Bá Thông rất tôn kính vợ chồng Phụ Bá Thông, giống như đối với ân nhân”. Câu này dạy đạo đức gì?*

Đáp án: Nhờ sống ĐỨC LỄ được mọi người quý mến.

GIẢI TRÌNH ÁN: Nhờ biết giữ gìn đức lễ vợ chồng cung kính và tôn trọng lẫn nhau mà cảm hóa được một người giàu sang nhất vùng là Phụ Bá Thông, đã mến phục và mời vợ chồng Lương Hồng về ở gần bên mình để được học những đạo đức.

Từ đây vợ chồng Lương Hồng được sống trong cảnh đầy đủ, không còn lo đói lo no. Cho nên đạo đức đã chuyển nghiệp khổ đau để trở thành một cuộc sống an vui.

Về bản thân, người biết cung kính tôn trọng

người khác là tự mình đã diệt ngã, xả tâm. Cứ mỗi lần cung kính tôn trọng người khác là mỗi lần mài mòn bản ngã của mình. Cho nên đức lễ trong đạo Phật rất quan trọng về việc ly dục ly ác và diệt ngã xả tâm để thực hiện tâm vô lậu hoàn toàn.

Bởi đức lễ làm lợi ích rất lớn cho cuộc sống tu hành giải thoát của chúng ta, giúp chúng ta ra khỏi những phiền não khổ đau; giúp chúng ta ra khỏi những hành động cống cao ngã mạn, phách lối ngang tàng, du côn du đàng, v.v...; giúp chúng ta ra khỏi những lời hung dữ, thô lỗ kém văn hoá, v.v...

Về gia đình, đức lễ sẽ giúp mọi người cung kính và tôn trọng lẫn nhau, nhờ đó trong gia đình không bao giờ có những tệ nạn bạo lực gia đình, không bao giờ có cảnh ông ăn chả bà ăn nem; nhờ đó gia đình rất đầm ấm, vợ chồng luôn luôn sống hòa thuận, vợ tôn kính chồng, chồng tôn kính vợ. Tục ngữ Việt Nam có câu *“Thuận vợ thuận chồng tát biển Đông cũng cạn”*. Đức lễ có lợi ích như vậy, các con hãy cố gắng tập luyện sống cho được, vì đức lễ có một hành động và một hình dáng rất đẹp khi đối xử với mọi người. Nó mang sự an vui cho bản thân và gia đình rất hạnh phúc.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Như trên đã nói, người giữ gìn đức lễ đối với mọi người đều

được mọi người quý trọng, mến yêu. Vì con người giữ gìn đức lễ luôn luôn lời nói nhẹ nhàng, ngọt ngào, êm dịu, do đó được lòng mọi người thương yêu. Vậy các con nên nhớ lời dạy này mà tu tập và rèn luyện đức lễ, lúc nào cũng biết tôn trọng và cung kính mọi người như cung kính tôn trọng mình vậy.

ĐOẠN 16: *“Câu chuyện Lương Hồng và Mạnh Quang được mọi người ca ngợi đến nay. Điều mà họ mang tới chính là sự thanh cao, trong sạch về ý trí, sự hòa hợp về tình người và sự tương đồng về tư tưởng. Câu thành ngữ “Quý nhau như khách, nâng bát ngang mi” tương truyền đến ngày nay cũng từ đó mà ra”. Câu này dạy đạo đức gì?*

ĐÁP ÁN: Đức Lễ được ca ngợi và truyền tụng đến ngày nay.

GIẢI TRÌNH ÁN: Đức lễ giúp cho con người sống thanh cao, ý chí trong sạch, sự sống hòa hợp về tình người và tương đồng về mọi tư tưởng với mọi người. Cho nên trong đời sống con người không ai mà không ca ngợi và yêu chuộng đức lễ, vì nó mang một sự lợi ích rất lớn cho con người.

Về bản thân, đức lễ giúp cho con người có một đời sống thanh cao, một tâm hồn trong sạch

không chút bợn nhơ vì sự cung kính, tôn trọng chân thành, chứ không phải hình thức máy móc làm màu mè che đậy lớp áo nịnh bợ cầu cạnh.

Về gia đình, đức lễ giúp mọi người có sự sống hòa hợp, biết thương yêu nhau chân thật hơn; biết tha thứ mỗi lỗi lầm của nhau; không bao giờ to tiếng mắng chửi, mặt sát, la rầy; nhất là không bao giờ có cảnh ghen tuông, có cảnh bạo lực gia đình, vợ chồng nặng nhẹ nhau. Bởi đức lễ lợi ích lớn như vậy, chúng ta nên áp dụng thực hiện vào đời sống hằng ngày để gia đình yên vui và hạnh phúc.

Về xã hội, đức lễ giúp cho mọi người có sự tương đồng về tư tưởng, vì thế mọi người trong xã hội đều yêu thương nhau nhiều hơn. Do yêu thương nhau nên xã hội lúc nào cũng có trật tự, mọi người sống rất gần gũi và an ổn, không có ai xâm chiếm và cướp đoạt tài sản vật chất và công lao của nhau.

Cho nên đức lễ rất cần thiết cho xã hội loài người, nó luôn luôn mang lại sự an ninh trật tự; mang lại một cuộc sống của người này đối với người kia được tôn trọng, yên vui và quý mến nhau.

Câu chuyện Lương Hồng và Mạnh Quang là một điển hình đức lễ. Trong thời đại phong kiến trọng nam khinh nữ, thế mà vợ cung kính tôn trọng chồng, và chồng cung kính tôn trọng vợ,

thật là một khung cảnh hiếm có trong xã hội phong kiến. Nhất là thời ấy người ta xem rẻ người phụ nữ: *“Trai năm thê bảy thiếp, gái chính chuyên một chồng”*. Thế mà lại có người sống với đức lễ như vậy, không phải đây là một cuộc cách mạng tư tưởng *“Chồng chúa vợ tôi”* sao? Một cuộc cách mạng tư tưởng văn hóa, xây dựng lại một đời sống bình đẳng không riêng nam nữ mà cho tất cả muôn loài, vì mọi sự sống trên hành tinh này đều phải được sống bình đẳng như nhau, không có ai cướp đoạt quyền sống của ai, dù là loài vật nó cũng có sự sống như con người thì sự sống phải bình đẳng, có sao lại cướp mạng sống của chúng làm thực phẩm để ăn uống.

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Người giữ gìn đức lễ trọn vẹn sẽ được mọi người ca ngợi. Ở đây vợ chồng Lương Hồng vì biết cung kính tôn trọng lẫn nhau nên tấm gương lễ nghĩa được lưu lại sử xanh để mọi người thường nhắc nhở cho con cháu noi theo gương đó mà sống để được an vui và hạnh phúc.

Đức lễ là một đức hạnh giúp cho chúng ta biết cách nhẫn nhục, tùy thuận và vui lòng đối với tất cả mọi người, luôn luôn đem lại sự bình an cho nhau, không bao giờ làm khổ nhau dù một ly hào nào. Vậy các con hãy cố giữ gìn đức lễ luôn luôn tôn trọng mọi người. Đó là trách nhiệm và bổn phận làm người. Khi chúng ta là

con người thì không nên trốn tránh bổn phận và trách nhiệm này. Các con có nhớ lời dạy này không? Phải ghi khắc lời dạy này các con ạ!

ĐOẠN 17: *“Trong xã hội phong kiến, với tư tưởng trọng nam khinh nữ đã thành lẽ luật của xã hội, mà vợ chồng Lương Hồng và Mạnh Quang có thể yêu thương quý mến nhau, bình đẳng với nhau thật là một điều hiếm có. Hình ảnh nâng bát ngang mi đã thể hiện lễ nghĩa và tình yêu đã trung hòa làm một”. Câu này dạy đạo đức gì?*

ĐÁP ÁN: Trong xã hội phong kiến, Đức Lễ vợ chồng đối xử nhau thật là hiếm có.

GIẢI TRÌNH ÁN: Dù bất cứ một chế độ nào, một tôn giáo nào hay một hệ phái, hoặc một đảng phái nào, một triết học nào, khi đạo đức nhân bản - nhân quả đến nó sẽ đập tan những sự bất công, những sự mê tín lạc hậu, những sự bất bình đẳng, những sự hung ác, những sự đòi truy bê tha, những sự chia rẽ ly gián để dựng lại những sự bình đẳng trong sáng, thanh cao, hòa hợp đầy lòng cung kính tôn trọng sự sống của con người và muôn loài trên hành tinh này. Cho nên trí tuệ đạo đức nhân bản - nhân quả đi đến đâu thì ánh sáng thanh bình, yên vui và hạnh phúc sẽ soi chiếu đến đó, vì vậy

loài người rất cần thiết cần phải có một nền đạo đức như vậy.

Trong bài học trên, vợ chồng Lương Hồng và Mạnh Quang đã dùng đức lễ đối xử với nhau, trong khi ấy mọi người sống giữa lòng chế độ phong kiến giai cấp con người có cao, có thấp, có thể lực quan liêu rõ ràng. Thế mà nó đập tan tành khiến cho mọi người phải hướng và noi theo gương hạnh trong sáng của vợ chồng Lương Hồng và Mạnh Quang. Một tấm gương đức lễ rất tuyệt vời đem lại hạnh phúc gia đình rất cụ thể.

Đúng vậy, đức lễ thật tuyệt vời, mang lại cho mọi người có một sự sống bình đẳng nhau trên hành tinh này. Thật không có phương pháp nào tuyệt vời hơn bằng đức lễ cung kính và tôn trọng mình và người, đó là đức khiêm hạ của Phật giáo. Bởi vậy sự sống của con người và muôn loài trên hành tinh này phải bình đẳng, không có ai có quyền cướp sự sống của người và vật khác. Đức lễ cung kính và tôn trọng là những hành động cao thượng, chứng tỏ cho mọi người thấy rằng đó mới thật sự; đó là những hành động vì sự sống của người và loài vật khác. Nếu không có đức lễ thì chúng ta chỉ nói suông “*vì sự sống mọi người*”, chứ thực ra vì sự sống của mình và luôn luôn chà đạp lên sự sống của người khác. Những điều này các con có thấy đúng không?

KẾT LUẬN VÀ ÁP DỤNG: Đức lễ là một hành động rõ nét vì sự sống của người và loài vật khác nên lúc nào cũng tôn trọng và cung kính, không vi phạm vào sự sống của người và vật, có như vậy mọi sự sống mới thật sự có bình đẳng như nhau. Sự sống bình đẳng như nhau nên không ai có quyền cướp đoạt sự sống của người khác hoặc loài vật khác. Nếu xã hội mọi người đều áp dụng đức lễ tôn trọng và cung kính với nhau như vậy thì cuộc sống trên hành tinh này đẹp biết bao. Phải không các con? Các con nên nhớ lấy lời dạy này để sống trọn vẹn trong tình yêu thương chân thật.

Vì lợi ích cho loài người cũng như cho muôn loài vật thì các con nên rèn luyện nhân cách và tập sống với đức lễ, để thật sự mang lại lòng cung kính và tôn trọng lẫn nhau thì hạnh phúc lắm các con ạ!

1- Đức lễ có một hình ảnh rất đẹp, hai tay chấp lại cúi đầu chào với đầy vẻ cung kính và tôn trọng.

2- Đức lễ có một hình ảnh rất đẹp, khi chúng ta cho người khác một vật gì đều nâng hai tay đưa trao cho người ấy, với vẻ cung kính và tôn trọng, chứ không phải đưa một tay. Dù là đối với một em bé, khi cho em một cái bánh hay một vật gì đều phải đưa hai tay. Có hành động làm như vậy thì mới thấy có sự sống bình đẳng

như nhau.

3- Đức lễ là một hình ảnh tuyệt vời, khi đón nhận một món quà hay bất cứ một vật gì, dù là một bức thư nhỏ nhẹ, nhưng đều đưa hai tay ra đón nhận với vẻ trịnh trọng biết ơn và với lời nói “*Cảm ơn!*”.

4- Đức lễ là một hình ảnh đẹp tuyệt vời, khi nói ra lời xưng hô lúc nào cũng có tiếng “*Kính thưa!*”, rồi sau đó mới nói một điều gì.

Ví dụ: Kính thưa Ba! Kính thưa mẹ! Kính thưa chú! Kính thưa Thầy! Kính thưa anh! Kính thưa chị! Nhưng với những người nhỏ tuổi hơn như em, con hay cháu thì xưng hô như thế nào?

Không thể dùng chữ “*Kính thưa!*”, mà phải dùng chữ:

- “*Con ạ! Lại đây mẹ nói điều này*”

- “*Cháu ạ! Lại đây cô nói điều này*”

- “*Liên ơi! Em lại đây, chị cho cái này*”

Khi xưng hô gọi như vậy thì các con phải có những hành động nhẹ nhàng, âu yếm thân mật, hai tay ôm con hoặc ôm cháu vào lòng, đặt một nụ hôn trên trán.

Lời nói và hành động luôn luôn phải đi đôi với vẻ đầy tình thương yêu và cung kính tôn trọng...

Đức lễ các con còn phải học tập và rèn luyện cho thành một thói quen lễ nghĩa cung kính và tôn trọng lẫn nhau, chứ không thể nói suông được.

Về đức lễ, lần lượt Thầy sẽ dạy cho các con mỗi hành động và mỗi lời nói phải lễ nghĩa như thế nào cho đúng và như thế nào là không đúng. Bởi vậy về đức lễ các con cần phải học nhiều hơn nữa, chứ không thể nói một vài hành động là đủ.

HẾT

MỤC LỤC

Lời nói đầu	7
<i>BÀI HỌC THỨ 1:</i>	
Không nên tà dâm	29
<i>BÀI HỌC THỨ 2:</i>	
Nỗi khổ của người mẹ 16 tuổi	49
<i>BÀI HỌC THỨ 3:</i>	
Nỗi đau sau một vụ tai nạn	105
<i>BÀI HỌC THỨ 4:</i>	
Người phụ nữ có hai quả tim	146
<i>BÀI HỌC THỨ 5:</i>	
Nâng bát ngang mi	275

